ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΤΕΥΧΟΣ 45 – ΜΑΪΟΣ 1989

Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΠΑΝΤΟΤΕ

Για τετρακόσια ολόκληρα χρόνια το Γένος ζούσε με ένα όνειρο, το όνειρο της Εθνικής ελευθερίας. Το τέλος του αγώνα του 1821 έδωσε ένα κράτος λειψό, εξαρτημένο, φτωχό και μια Οθωμανική Αυτοκρατορία ακόμα μεγάλη και δυνατή.

Παρ' όλα αυτά όμως υπήρχε μια Εθνική Εστία ικανή να συντηρήσει τον πόθο της ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ, ικανής να συντηρήσει τον δίκαιο πόθο του Ελληνισμού να ανακτήσει όλα τα εδάφη που ζούσαν τα σκλαβωμένα αδέλφια του Αίματος και πάνω απ' όλα να δώσει την ελευθερία στην πρωτεύουσα του χιλιόχρονου μεσαιωνικού Ελληνισμού, την Κωνσταντίνου Πόλη.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Α.Τ. 45 – ΜΑΪΟΣ 1989 (100) – ΤΙΜΗ 200 ΔΡΧ.

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 54110
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 & ΕΡΜΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259
Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Περιεχόμενα

Στο τεύχος αυτό

— Το τεύχος αυτό (45 — Μάϊος 1989) είναι το τελευταίο τεύχος της εκδόσεώς μας προ των εκλογών της 18ης Ιουνίου 1989. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και το πρώτο κατά σειράν άρθρο μας με τίτλο «ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΩΝ ΠΟΣΟΣΤΩΝ» αναφέρεται σε αυτό το επίκαιρο θέμα. Στο άρθρο αυτό περιέχεται η πολιτική μας Γραμμή σχετικά με τις επερχόμενες εκλογές, μια γραμμή απορρέουσα κατ' αρχάς από την Ιδεολογία μας και κατά δεύτερο λόγο από τις παρούσες πολιτικές περιστάσεις.

— Στο τεύχος 45 επίσης μπορείτε να διαβάσετε μια μελέτη σχετική με το καίριο εθνικό θέμα του λεγομένου «Μακεδονικού Ζητήματος». Ακόμη, ένα άρθρο για την Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού με τίτλο «Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ, ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΠΑΝΤΟΤΕ».

— Υπάρχει ακόμη στο τεύχος αυτό ένα άρθρο (αποκλειστικό) ειδησεογραφικού χαρακτήρα σχετικά με τον εορτασμό των 100 χρόνων από την γέννηση του Αδόλφου Χίτλερ στις 20 Απριλίου 1989 στο Μπράουνάου, καθώς επίσης και οι σταθερές μας στήλες «Για τον Στρατό», «Η Ιδεολογία μας», «Μεταφυσική και Εθνικοσοσιαλισμός», «Για τη Φυλή», «Για τη Νεολαία», «Ημερολόγιο» «Νέα απ' όλο τον κόσμο» και «Σημεία των Καιρών».

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΩΝ ΠΟΣΟΣΤΩΝ

— Λίγος καιρός απέμεινε ακόμα μέχρι την Κυριακή 18 Ιουνίου, ημέρα εκλογών, ημέρα γιορτής για τον Κοινοβουλευτισμό, ημέρα θλίψης για την Πατρίδα. Μέχρι εκείνη την ημέρα για μία ακόμη φορά οι Έλληνες, διχασμένοι με τις ευλογίες της δημοκρατίας, ο καθένας από την μεριά του θα αγωνισθεί για την νίκη της παρατάξεώς του. Την ημέρα εκείνη στις 18 Ιουνίου για μία ακόμη φορά θα λάβει χώρα η «μαγική τελετή» της δημοκρατίας, όπου κάτω από την απρόσωπη αχλύ της «τελετουργικής κάλπης» θα συντελεσθεί και πάλι το θαύμα της δημοκρατίας, ένα θαύμα όμοιο με μυστήριο κάποιας παλιάς ξεχασμένης λατρείας, ένα «θαύμα» στη διάρκεια του οποίου δίκαιοι και άδικοι, τίμιοι και άτιμοι, ανιδιοτελείς και συμφεροντολόγοι, πατριώτες και προδότες, σοφοί και ανόητοι, ευσεβείς και ασεβείς, όλοι οι πολίτες, ανεξαρτήτως θρησκείας, φύλου, ποιότητος και ικανοτήτων, όλοι οι πολίτες στη διάρκεια αυτού του «θαύματος» της δημοκρατίας θα «κοινωνήσουν» των «αχράντων μυστηρίων» του κοινοβουλευτισμού.

Και αυτομάτως, με έναν τρόπο ανάλογο της μετατροπής του άρτου και του οίνου σε αίμα και σώμα του Ιησού, θα μετατρέψουν δια της «μαγικής ψήφου» την όποια οντότητά τους σε έναν απλό αριθμό, σε έναν αριθμό, που σύμφωνα με την Προκρούστειον λογική των «ποσοστών» είναι και τεκμήριον ισονομίας, ελευθερίας και ισότητος των πολιτών.

— Κάποτε στον Μεσαίωνα, μα και αργότερα όταν δύο άνθρωποι αντιδικούσαν για ένα θέμα μονομαχούσαν.

Ο νικητής της νομομαχίας εθεωρείτο πως ήταν αυτός που είχε το ΔΙΚΑΙΟΝ και τούτο κάτω από το εξής σκεπτικόν: Πώς ο θεός δεν ήταν δυνατόν ποτέ να ευλογήσει τα όπλα κάποιου, που είχε άδικο. Αυτό ήταν η λεγομένη «Θεοδικία». Σήμερα στη θέση του Θεού, υπάρχει η δημοκρατία και στη θέση της έντιμης μάχης των όπλων, υπάρχουν οι εκλογές. Το σκεπτικό της σημερινής πρακτικής είναι ανάλογο με εκείνου της θεοδικίας, μα η ουσία του είναι βαθιά αντιφυσική και παράλογη. Ο Θεός της δημοκρατίας λέγεται πλειοψηφία και το σκεπτικό της είναι το εξής: Όποιος πάρει τους περισσότερους ψήφους αυτός είναι ο σωστός, αυτός είναι ο δίκαιος, αυτός πρέπει να κυβερνήσει. Αυτό είναι το ύψιστο κριτήριο επιλογής των αρχόντων της σημερινής πολιτείας... Κριτήριο αλλοπρόσαλλο στερούμενο κάθε λογικής, κάθε φυσικής νομοτέλειας.

— Αρνούμενοι κατ' αρχάς τον παράλογο νόμο της ισοπέδωσης των πάντων, που αποτελεί τον πυρήνα της δημοκρατίας, και που είναι αντίθετος προς την Φυσική Αρχή της ανισότητος και ανομοιότητος των ανθρώπων δεν δεχόμαστε να συμμετάσχουμε καθ' οιονδήποτε τρόπο σε αυτήν την γελοία διαδικασία, αφού εκτός των άλλων σε τίποτε στην παρούσα φάση δεν θα βοηθούσε το Κίνημά μας αυτή η συμμετοχή.

— Αγωνιζόμαστε για τις ιδέες μας, αγωνιζόμαστε για μια Μεγάλη Ελλάδα, σε μια Ελεύθερη Ευρώπη και μόνο γι' αυτό και σε καμμία περίπτωση δεν είναι δυνατόν μετά

από τόσα που έχουμε πάθει και έχουμε μάθει να γίνουμε νεροκουβαλητές κανενός. Όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας, αυτό είναι το Δόγμα της Τακτικής μας, δεν πιστεύουμε σε ουδετερότητες, ούτε έχουμε την αφέλεια ή την πολυτέλεια να μετακινηθούμε από αυτή μας την Αρχή.

— Ζούμε την αγωνία των ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ αυτής της χώρας και γι' αυτό η συνθηματολογία του τύπου «να φύγει ο μαρξισμός, να σωθεί η χώρα κ.λ.π.» μας φαίνεται τουλάχιστον αστεία. Γνωρίσαμε την κενότητα, την ανυποληψία, την ιδεολογική ένδεια της ακροδεξιάς και καμμία παγίδα δεν είναι δυνατόν να μας παρασύρει. Νοιώσαμε την αδιαφορία του λαού, και πληγωθήκαμε από αυτήν, απέναντι στη λεηλασία της χώρας από τον παράδοξο «σοσιαλισμό των ημετέρων». Νοιώθουμε καθημερινά πόσο τα κάλπικα ιδανικά της κονόμας έχουν ποτίσει τον λαό μας και βλέπουμε όλους τους πολιτικούς σε αυτήν την ήδη δεδομένη δυστυχώς θλιβερή κατάσταση να στηρίζουν κάθε προσπάθειά τους για να πάρουν με το μέρος τους τον λαό. Μέχρι φτηνούς τάφους θα υποσχεθεί σε λίγο ο Μητσοτάκης και σύνταξη στους νεκρούς θα αναγγείλλει προσεχώς πανηγυρικά ο Παπανδρέου. Εκεί έχουμε καταντήσει...

— Λοιπόν, για να τελειώνουμε: Κανένας εκβιασμός, καμμία λογική της στιγμής δεν είναι δυνατόν να μας παρασύρει κι' αυτό γιατί ΕΜΕΙΣ έχουμε Ιδεολογία, Ιδεολογία που την πιστεύουμε και την τιμούμε με τον Αγώνα μας. Ιδεολογία, που ρυθμίζει και την πολιτική πρακτική μας και δεν είναι μαν⁻́ ⁾ για να κρύβεται ή να φανερώνεται κατά τας περιστάσεις... Γι' αυτό και μεις δεν θα ψηφίσουμε κανέναν, αντίθετα μάλιστα θα διακηρύξουμε παντού την σταθερή μας θέση απέναντι σε αυτή τη διαδικασία, απέναντι στην ασημαντότητα όλων των υποψηφίων, προσώπων και κομμάτων. Η θέση μας αυτή δεν είναι μια άρνηση ή αν θέλετε είναι μια άρνηση στο άρρωστο σήμερα, μα συγχρόνως είναι και μια κατάφαση σε κάποιο Λαμπρό Μελλοντικό Αύριο, μια κατάφαση στο Μέλλον της Πατρίδας και μια υπόσχεση για ένα Καλύτερο Αύριο. Αλίμονο εάν το να στρέψεις με περιφρόνηση το πρόσωπο στους κήρυκας του κοινοβουλευτισμού σημαίνει πως αδιαφορείς για το μέλλον του τόπου. Ναι, εάν χρειασθεί πρέπει να το πούμε κι' αυτό, εάν και όποτε οι περιστάσεις το επιβάλλουν, γιατί όχι; Θα συμμετάσχουμε και εμείς σε μια τέτοια καθόλου σε εμάς συμπαθή διαδικασία. Κι' αυτό γιατί πάνω από προτιμήσεις και «καθαρολογίες» στέκει η σκοπιμότητα της Νίκης, της Νίκης που είναι πάντοτε ο αμετακίνητος στόχος κάθε πολεμιστή. Αυτό όμως όποτε είναι να γίνει, θα γίνει από εμάς και σε κανέναν εκτός του Κινήματός μας δεν θα εμπιστευθούμε μια τέτοια αποστολή.

— Συναγωνιστές, στις 18 Ιουνίου θα λάβει χώρα η 14η μεταπολεμική εκλογική αναμέτρηση. Σκεφτείτε τι προσέφεραν στον Τόπο οι προηγούμενες δεκατρείς και αντιληφθείτε πως δεν αξίζει τον κόπο να φθείρεστε με τους πολιτάντηδες, που επαιτούν την ψήφο σας. Περιφρονήστε τους, σκεφθείτε πως η πατρίδα περιμένει πολλά από εσάς και χαράξτε την πορεία σας.

— Όσο για τους «υποψήφιους εξουσιαστές» μας, που με μύρια τεχνάσματα θα επιχειρήσουν την πολυπόθητη εκλογή, τους λυπάμαι γιατί δεν αντιλαμβάνονται μέσα στο τέλμα της ιδιοτέλειας και της ματαιοδοξίας τους πως είναι οι θλιβεροί παρίες της ιστορίας και με το δικαίωμα ενός ανθρώπου, που δεν «τίμησε» ποτέ κανέναν με την ψήφο του να έχει λευκό και αμόλυντο το εκλογικό του βιβλιάριο, με το δικαίωμα ενός ανθρώπου που δεν κατόρθωσαν να εξαπατήσουν και σαν Λάκωνας στην καταγωγή θα πω για τους πολιτικούς μας τούτο: «ΕΞΕΣΤΙ ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΙΣ ΑΣΧΗΜΟΝΕΙΝ».

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ

Οι ΑΞΙΕΣ είναι θεμελιώδεις αρχές που διέπουν την πολιτική, κοινωνική και οικονομική ζωή του ανθρώπου, την πολιτιστική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας και τη Βιολογική Ζωή της Φυλής. Οι οποιεσδήποτε όμως αρχές που μπορεί να διέπουν τη ζωή μιας κοινωνίας κατά συγκεκριμένη ιστορική στιγμή, δεν αποτελούν παγιωμένες αξίες παρά μόνο αν απορρέουν από τη Φυσική Νομοτέλεια και αποτελούν προέκτασή της στην ανθρώπινη κλίμακα. Η φυσική νομοτέλεια είναι εκείνη ακριβώς που υπαγορεύει την ιεράρχηση των Αξιών. Όλες οι αξίες δεν είναι ισότιμες αλλά κατατάσσονται κατά μια αξιολογική κλιμάκωση, που υπακούει στους φυσικούς νόμους, όπως αυτοί εξειδικεύονται στα ανθρώπινα μέτρα. Έτσι, η περιφρούρηση των Βιολογικών Αξιών της Φυλής και του Αίματος αποτελεί κατά φυσική επιταγή την ανώτερη βαθμίδα της ιεραρχίας, διότι πρώτιστο μέλημα κάθε φυλετικής ομάδος οφείλει να είναι η μέριμνα για τη διατήρηση της φυλετικής καθαρότητος. Οι Παραδοσιακές Αξίες της Λαϊκής Κοινότητος καταλαμβάνουν την επόμενη βαθμίδα στην αξιολογική κλίμακα και περιλαμβάνουν τις αξίες που αποτελούν το πολιτιστικό θεμέλιο: Ηθικές, Πνευματικές και Αισθητικές. Έπονται οι Πολιτικές Αξίες, που απορρέουν από τις προηγούμενες και διέπουν τη συλλογική ζωή της Πολιτείας. Ακολουθούν οι Κοινωνικές Αρχές, που χαρακτηρίζουν την κοινωνική ζωή των ανθρώπων στους κόλπους της Λαϊκής Κοινότητας και ανάγονται στις προηγούμενες. Από τις κοινωνικές αξίες απορρέουν οι Ατομικές Αξίες, που αναφέρονται στη ζωή των ατόμων μέσα στα πλαίσια της κοινωνίας και περιλαμβάνουν τόσο τα Ατομικά δικαιώματα, όσο κυριότερα τα πολιτικά καθήκοντα. Στην τελευταία βαθμίδα της αξιολογικής κλίμακας βρίσκονται οι Αξίες Αγοράς ή Οικονομικές Αξίες, που διέπουν τις οικονομικές συναλλαγές και τις εμπορικές και επιχειρηματικές δραστηριότητες και έχουν ως μέτρο τους το χρήμα.

Οποιαδήποτε ανατροπή στη φυσική αυτή αξιολογική κλίμακα της Ιεράρχησης των Αξιών συνεπάγεται την κατάλυση της Φυσικής Νομοτέλειας, η οποία βαθμιαία οδηγεί στον μαρασμό και τον εκφυλισμό της κοινωνικής πολιτικής και πολιτιστικής ζωής των Λαών και μέσω αυτών, στην παρακμή του ανθρώπου και της ιστορίας του. Η ανατροπή της ιεραρχημένης αλληλουχίας των αξιών αποτελεί δραματική πραγματικότητα. Οι παραδοσιακές πολιτικές και κοινωνικές αξίες έχουν υποστεί μια χυδαία παρά φύσιν μετάλλαξη καθιστάμενες αξίες αγοράς, έρμαια του οικονομικού δόγματος και του οικουμενικού καταναλωτικού προτύπου, της κερδοσκοπίας και της ανταγωνιστικής ασυδοσίας. Οι παραδοσιακές αξίες έχουν σήμερα εκφυλιστεί και καταστεί εμπορεύσιμες, μετρούμενες με αξιολογικό μέτρο το χρήμα. Επί πλέον, οι επικεφαλής στη φυσική κλίμακα βιολογικές αξίες είναι εξανδραποδισμένες από τη ζωή των λαών, η οποία υπακούει πλέον στο αντιφυσικό ισοπεδωτικό δόγμα της φυλετικής ομοιομορφοποίησης και πανσπερμίας, της ομοιόμορφης πολιτιστικής και κοινωνικής ανάπτυξης όλων των λαών της οικουμένης, με στόχο την Παγκόσμια Εμπορική Κοινωνία και την ισοπέδωση κάθε πολιτιστικής ιδιαιτερότητας.

Αυτές οι αντι-φυσικές, κίβδηλες αξίες, που χαρακτηρίζουν και διέπουν σήμερα το κυρίαρχο σύστημα, αποδίδονται από τον Εθνικοσοσιαλισμό με το αληθινό τους όνομα: Νόθες Απαξίες.

ΑΞΙΕΣ ΑΓΟΡΑΣ *(Οικονομικές Αξίες): Οι Αξίες που διέπουν την Παγκόσμια Εμπορική Κοινωνία και έχουν ως μέτρο τους το χρήμα. Οι Αξίες Αγοράς είναι αναλώσιμες και εμπορεύσιμες κι έτσι αντιδιαστέλλονται ριζικά από τις αξίες πολιτικής, ηθικής και αισθητικής τάξεως.*

ΑΞΙΕΣ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ: *Οι Παραδοσιακές Αξίες του Αίματος και της Γης, όπως αυτές εκφράζονται από*

την αγάπη της ζωής κοντά στη μητέρα φύση, την άρνηση της αλόγιστης βιομηχανικής ανάπτυξης και των Αστικών Αξιών, που ευνοεί ο καπιταλισμός και τον απόλυτο σεβασμό της οικολογικής ισορροπίας. Οι Αγροτικές Αξίες αντιμάχονται την περιβαλλοντική καταστροφή και την αλόγιστη σπατάλη ενεργειακού δυναμικού για την ικανοποίηση των επίπλαστων αναγκών του οικουμενικού καταναλωτικού προτύπου ζωής, που προβάλλει ο καπιταλισμός. Αντίθετα, ευνοούν τη χρήση Φυσικών Ενεργειακών Πηγών και αντιτίθενται ριζικά στη χρήση της ατομικής ενέργειας. Οι Αγροτικές Αξίες είναι το θεμέλιο των Εθνικοσοσιαλιστικών αντιλήψεων για την απόλυτη προστασία του Φυσικού Περιβάλλοντος και την ισορροπία των φυσικών βιολογικών αλυσίδων και οικοσυστημάτων. Η συνειδητοποίηση και εμβίωση των Αγροτικών Αξιών καθιστά τον Εθνικοσοσιαλισμό το μόνο γνήσιο οικολογικό κίνημα.

ΑΞΙΕΣ ΑΣΤΙΚΕΣ: Ψευδεπίγραφος ορισμός των Νόθων Απαξιών που χαρακτηρίζουν και διέπουν το Κυρίαρχο Σύστημα. Οι Αστικές Αξίες περιλαμβάνουν τις επίπλαστες, αντιφυσικές και κίβδηλες αξίες της Αστικής κοινωνίας που ο Εθνικοσοσιαλισμός πολεμά αμείλικτα. Αυτές είναι:

α. Το Οικονομικό Δόγμα.
β. Η κερδοσκοπία και ο Χρηματισμός.
γ. Ο Ατομοκεντρικός Ωφελιμισμός.
δ. Το Οικουμενικό Καταναλωτικό Πρότυπο.
ε. Η Τυραννία της Μόδας.
ζ. Η Κοινωνική Υποκρισία και ο Φθόνος.
η. Η Πρωταρχία της Πληροφόρησης έναντι της Γνώσεως και η κυριαρχία της εντύπωσης.
θ. Η εμπορευματοποίηση των πολιτιστικών Αγαθών.
ι. Η Παγκόσμια Εμπορική Κοινωνία.
ια. Η έλλειψη πολιτιστικής προοπτικής.

ΑΞΙΕΣ ΑΤΟΜΙΚΕΣ: Τα πολιτικά καθήκοντα των πολιτών και τα εξ αυτών απορρέοντα Ατομικά Δικαιώματα, που ασκούνται στους κόλπους της Πολιτείας. Οι Ατομικές Αξίες απορρέουν από τις Κοινωνικές Αξίες και μαζί με αυτές υπάγονται στις Πολιτικές Αξίες.

Η Αστική Δημοκρατία και ο Φιλελευθερισμός ευνοούν τα Ατομικά Δικαιώματα ως απόλυτες αξίες εκ των προτέρων δεδομένες, που παρέχονται στα άτομα ανεξάρτητα από τη συλλογική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας και της Πολιτικές της Αξίες. Ο Εθνικοσοσιαλισμός αρνείται ριζικά την αντίληψη αυτή και θεωρεί ότι Ατομικές ή άλλες αξίες δεν μπορούν να νοηθούν εκτός των κόλπων της Λαϊκής Κοινότητας και ανεξάρτητα από αυτήν. Το άτομο εκτός των ορίων της Πολιτείας είναι μια αμελητέα βιολογική μονάδα, χωρίς πολιτική, κοινωνική και ιστορική ταυτότητα. Στον Εθνικοσοσιαλισμό κάθε Ατομικό Δικαίωμα, που δεν απορρέει από ένα αντίστοιχο Πολιτικό Καθήκον, είναι ένα προνόμιο, που εισάγει την κοινωνική αδικία, που διαπράττει το Άτομο εις βάρος της Λαϊκής Κοινότητας.

ΑΞΙΕΣ ΒΙΟΛΟΓΙΚΕΣ: Η Φυλετική Ψυχή και η Αφθαρσία του Αιωνίου Αίματος. Η Ψυχική, Σωματική και Κοινωνική ευεξία όλων των Πολιτών που συναπαρτίζουν την Αρμονική Πολιτεία. Μέσο για την έξαρση των Βιολογικών Αξιών που αποτελούν κατά Φυσική Νομοτέλεια την κορωνίδα της κλίμακας των αξιών του ανθρώπου είναι η βιοπολιτική και κυρίως οι εξής εφαρμογές της:
α. Ο Φυλετισμός.
β. Η ευγονική, ως προληπτικός έλεγχος της φυλετικής υγείας του Λαού.
γ. Η Φυσική Αγωγή ως Βιοψυχική και Σωματική άσκηση.

Η Βιοπολιτική είναι η κατ' εξοχήν μέριμνα της Αρμονικής Πολιτείας του Εθνικοσοσιαλισμού, η οποία υπερασπίζεται πρωτίστως την ακεραιότητα των Βιολογικών Αξιών.

ΑΞΙΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ: Οι Αξίες που διέπουν την Κοινωνική Ζωή των Ανθρώπων στα πλαίσια της Λαϊκής Κοινότητας και της Αρμονικής Πολιτείας. Οι κοινωνικές αξίες είναι απόρροια των Πολιτικών Αξιών τις οποίες και οφείλουν να υπηρετούν οι κοινωνικές σχέσεις των Ανθρώπν και κατ' επέκτασιν και οι Αξίες που τις διέπουν δεν είναι ανεξάρτητες από τα πολιτειακά πλαίσια μέσα στα οποία εκδηλώνονται, αλλά αντίθετα, αποτελούν έκφρασή τους. Έτσι, π.χ. η Κοινωνική Αξία της Ελευθερίας του Συνέρχεσθαι οφείλει να υπακούει στους πολιτικούς κανόνες που η Πολιτεία έχει θεσπίσει. Διαφορετικά και αυτή και οποιαδήποτε άλλη Κοινωνική Αξία που έρχεται σε σύγκρουση με τους όρους υπάρξεως της Πολιτείας είναι εξ' ορισμού ανακλητή και αναιρέσιμη.

ΑΞΙΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ: Οι θεμελιώδεις Αξίες της Λαϊκής Κοινότητας που αποκρυσταλλώθηκαν μέσα στο πέρασμα των καιρών ως το απόσταγμα

της Ιστορικής Δράσεως των Εκλεκτών Δημιουργών και αποτελούν το θεμέλιο του Πολιτισμού. Οι Παραδοσιακές Αξίες διατρέχουν το Ιστορικό Γίγνεσθαι και διαπνέουν την ιστορική δράση. Είναι διαχρονικές, ακατάλυτες και αναλλοίωτες, γιατί χαράσσουν και οριοθετούν την κοίτη μέσα στην οποία εκτυλίσσεται ο πολιτισμός και ιδιαίτερα η κορωνίδα του, δηλαδή ο πολιτισμός του Αρίου Ανθρώπου. Οι Παραδοσιακές Αξίες δεν είναι διανοητικά κατασκευάσματα, ούτε ηθικά διδάγματα αλλά δυνατά βιώματα που απορρέουν κατά Φυσική Νομοτέλεια και Ιστορική Αναγκαιότητα από τη βιοθεωρητική στάση του Αρίου Δημιουργού, δηλαδή από τη βουλητική, αισθηματική και διανοητική του ενέργεια με την οποία διάνθισε το Ιστορικό Γίγνεσθαι. Οι Παραδοσιακές Αξίες της Λαϊκής Κοινότητας είναι απτές εκδηλώσεις του Αρίου Φυλετικού Αρχετύπου στο Ιστορικό Πεδίο. Οι Παραδοσιακές Αξίες είναι Ηθικής, Πνευματικής και Αισθητικής τάξεως. Στις Παραδοσιακές Αξίες της Λαϊκής Κοινότητας συγκαταλέγονται καταχρηστικά και οι Βιολογικές Αξίες, διότι αποτελούν το φυσικό τους βάθρο.

ΑΞΙΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ: Απόρροια των Παραδοσιακών, Πολιτιστικών Αξιών της Λαϊκής Κοινότητας αποτελούν την υλοποίησή τους στο πεδίο της Πολιτειακής Ζωής του Λαού. Οι Πολιτικές Αξίες είναι οι θεσπισμένοι κανόνες που διέπουν την Πολιτειακή Τάξη της Λαϊκής Κοινότητας και θεωρούνται ως το Βάθρο της Αρμονικής Πολιτείας. Η οργάνωση της Κοινωνικής, Οικονομικής και Ατομικής Ζωής στα πλαίσια του Λαϊκού κράτους, εδραιώνεται επί του βάθρου των πολιτικών αξιών. Πολιτικές Αξίες είναι η Πολιτική Ελευθερία, η Ελευθερία του Λόγου, το Καθήκον της ενεργού συμμετοχής των πολιτών στα κοινά κ.ά.

ΑΞΙΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ: Οι Παραδοσιακές Αξίες της Λαϊκής Κοινότητας μεταλαμπαδευμένες στο πεδίο της Πολιτιστικής Δημιουργίας, της οποίας αποτελούν ιστορικό θεμέλιο.

ΙΩΝ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Στα πλαίσια των Ιδεολογικών και Πολιτιστικών εκδηλώσεων του Συνδέσμου μας, πληροφορούμε τους αναγνώστες μας πως στον χώρο των γραφείων της Κεντρικής Διοικήσεως (ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52) θα πραγματοποιηθούν οι εξής ομιλίες:

28 Μαΐου 1989, 8.30 μ.μ.

«29η Μαΐου 1453»

10 Ιουνίου 1989, 8.30 μ.μ.

«Η Στάση του Λαϊκού Συνδέσμου στις επερχόμενες εκλογές»

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

«Ο ισοπεδωτισμός θεματοφύλακας των αντιαξιών»

— Είναι πραγματικά εύκολο να δείξουμε εδώ, ότι η ψευδοαρχή που οι σύγχρονοί μας πολιτικοί ονόμασαν «ισότητα» δεν υπάρχει πουθενά, για τον πολύ απλό λόγο ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν δύο όντα ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ και πραγματικά ΔΙΑΚΡΙΤΑ (διάφορα αλλήλων) και τα οποία να είναι απόλυτα ΟΜΟΙΑ μεταξύ τους. Είναι παράλληλα εύκολο να αντιληφθούμε πόσο αφύσικες και ατελέσφορες είναι οι προσπάθειες που γίνονται από τους κυρίαρχους κύκλους και προασπιστές του σύγχρονου τρόπου ζωής – υπό το πρίσμα της μακραίωνης ιστορικής δυναμικής ισορροπίας για τη συγκοινωνία και επίτευξη εξισώσεως των (πραγματικά) ανίσων δυναμικών και χώρων.

— Το «αφύσικο» και «ατελέσφορο» βεβαίως ουδέποτε επιβαρύνει τον υποκινούντα αυτή την κατάσταση, αλλά τον συμμετέχοντα ενεργά και προς τα «κάτω» ωθούμενο παίκτη αυτού του οράματος, διά τον οποίον, το πλέον βέβαιον από τούδε και εις το εξής, είναι η απώλεια προσανατολισμού και περαιτέρω, απώλεια συνειδήσεως.

Η «ισότητα» αυτή, φαίνεται, ακόμα και για έναν όχι ιδιαίτερα συγκροτημένο ερευνητή, υπάρχει μόνον στα μυαλά εκείνων που τη συνέλαβαν σαν μέσον εκπορθήσεως του άλογου δυναμισμού κάποιων μαζών ή κάποιων πληθυσμών. Η λέξη που θα ταίριαζε είναι «εξίσωση», έστω και αν αυτή η «εξίσωση» δεν ήταν μια εύκολη υπόθεση και για την επίτευξή της απαιτούνταν συρράξεις που ξεκινούν από την χαραυγή της ιστορίας.

Μπορούμε κατ' ανάλογο τρόπο να παρατηρήσουμε πως τα «αποτελέσματα» μιας τέτοιας είδους συγκοινωνίας δυνάμεων, δεν είναι προαγωγικά διά το άθροισμα (sic) των συγκοινωνουμένων, αλλά κατ' αρχήν υποβαθμιστικά για το ανωτέρας τάξεως δυναμικό.

Έντονα χαρακτηριστικό του πνεύματος της εποχής είναι το ΠΛΗΡΕΣ εύρος εφαρμογής αυτής της εξισώσεως: από την πολιτική πρακτική της δημοκρατικής ψηφοφορίας μέχρι το φυλετικό ανακάτωμα στις πλέον σημαίνουσες δυνάμεις του δυτικού κόσμου, χαρακτηριστικό όμως και της πλήρους ελλείψεως εσωτερικής τάξεως του σύγχρονου (λευκού) ανθρώπου, μιας και αυτή η κοινωνικοφυλετική εικόνα είναι μια απεικόνιση της εσωτερικής του αταξίας.

Εάν μικροσκοπικά εξετάσουμε την «κοινωνική» τους διάσταση, αντιλαμβανόμαστε πως αυτές οι ψευτοϊδέες που ξεφύτρωσαν – και που με περισσότερη σαφήνεια διατυπώθηκαν στις αρχές του 19ου αιώνα τέλη 18ου – αποτελούν αληθινές «υποβολές» με την αυστηρή ουσία της λέξης που δεν μπορούσαν να καρποφορήσουν παρά σε ένα κλίμα προετοιμασμένο για να τις δεχθεί· συνέβαλαν δε τα μέγιστα στη δημιουργία του πνεύματος της σύγχρονης εποχής, σε βαθμό, που δεν θα είχε φτάσει αυτό χωρίς την ύπαρξή τους.

Αν αυτές οι υποβολές εξέπνεαν, τότε η γενική νοοτροπία θα άλλαζε προφανώς κατεύθυνση· γι' αυτό και οι ψευτοαρχές αυτές υποθάλπτονται με τόση φροντίδα από εκείνους που έχουν το συμφέρον να διατηρούν την αταξία – αν όχι να την επιτείνουν ακόμη περισσότερο – και γι' αυτό τον λόγο σε μια εποχή όπου όλα θεωρητικά υπόκεινται σε διάλογο και αμφισβήτηση, αυτά είναι τα μόνα πράγματα που δεν επιδέχονται καμμία συζήτηση.

Είναι άλλωστε δύσκολο να προσδιορίζουμε την ειλικρίνεια των απολογητών και προπαγανδιστών σε ποιο βαθμό ορισμένοι άνθρωποι καταντούν να παγιδεύονται στα ίδια τους τα ψεύδη και να αυθυποβάλλονται οι ίδιοι, υποβάλλοντας τους άλλους. Και ακόμη, σε μια προπαγάνδα τέτοιου είδους, αυτοί που παίζουν τον ρόλο των θυμάτων είναι τα καλύτερα όργανα διότι παρουσιάζουν πεποίθηση που οι «τρίτοι» θα κοπίαζαν ιδιαίτερα για να μιμηθούν και αυτή μεταδίδεται εύκολα· πίσω όμως απ' όλα αυτά και τουλάχιστον στην «εκκίνηση» απαιτείται συνειδητή δράση και προσανατολισμός, που μπορεί να δοθεί μόνον από ανθρώπους που έχουν πλήρη επίγνωση των ιδεών που κατ' αυτόν τον τρόπο «ρίχνουν» στην κυκλοφορία.

— Αναφερθήκαμε στη λέξη «ιδέες», αλλά αυτή η λέξη εδώ χρησιμοποιείται «μηχανικά», διότι στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για καθαρές ιδέες ούτε καν για κάτι που υπάγεται στη διανοητική τάξη. Το δικαιότερο θα ήταν να τις αποκαλέσουμε «ψευτοϊδέες» προορισμένες κυρίως να προκαλούν συναισθηματικές αντιδράσεις

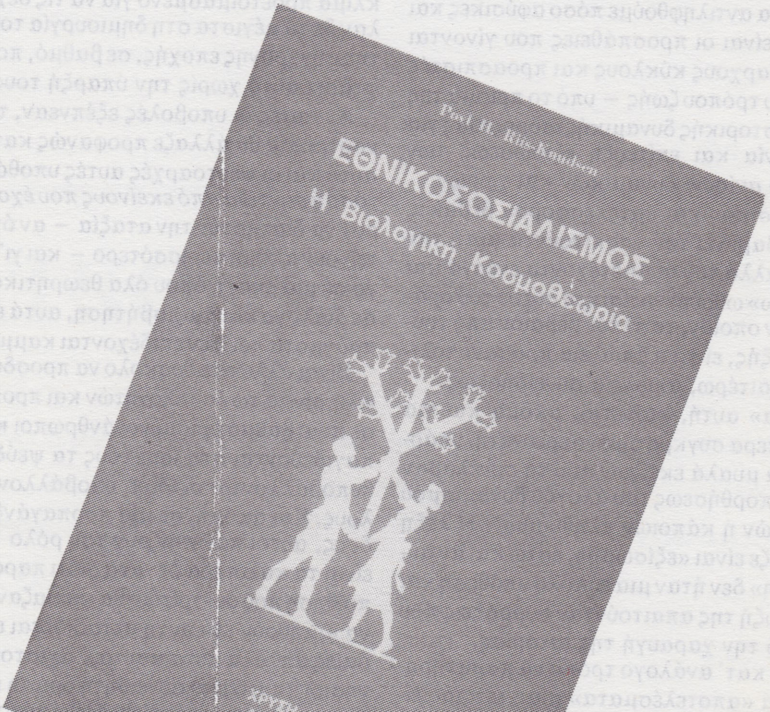
— ένα εύκολο δηλαδή και λειτουργικό μέσο επιρροής των μαζών.

Γι' αυτό τον σκοπό, η λέξη έχει σαφώς μεγαλύτερη αξία από την έννοια που θεωρείται ότι αντιπροσωπεύει και τα περισσότερα από τα σύγχρονα «είδωλα» δεν είναι τίποτα άλλο κατ' ουσίαν παρά λέξεις, μιας και (συναινούσης της κενότητος παιδείας) η ηχητική των λέξεων αρκεί για να δώσει τη ψευδαίσθηση της σκέψης.

Επιδιώκουμε εδώ να διακρίνουμε όσο το δυνατόν καθαρότερα τι υπάρχει στο βάθος όλων αυτών, πράγμα που αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση και αρκετή για να διαλυθούν όλες οι αυταπάτες που μαστίζουν τους περισσότερους των συγχρόνων μας. Πρόκειται, λοιπόν, πραγματικά για υποβολή όπως προαναφέραμε και από τη στιγμή που ξέρουμε ότι είναι υποβολή, από τη στιγμή που έχουμε καταλάβει πώς ενεργεί, δεν μπορεί πια να ασκηθεί· εναντίον τέτοιων πραγματικοτήτων αντιλαμβανόμαστε ότι μια βαθύτερη εξέταση και καθαρά αντικειμενική είναι πολύ αποτελεσματικότερη από οποιαδήποτε συναισθηματική καταγγελία ή κομματική πολεμική — οι οποίες στο κάτω - κάτω δεν αποτελούν παρά έκφραση ατομικών προτιμήσεων.

— Το αποφασιστικότερο επιχείρημα κατά της «δημοκρατίας» ή κατά των «εξισωτικών θεωριών» πάσης φύσεως, συνοψίζεται στις λέξεις: «Το ανώτερο δεν μπορεί να εκπηγάσει από το κατώτερο, γιατί το "πλέον" δεν μπορεί να εξαχθεί από το "μείον"».

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52

ΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Την ώρα που η εθνική περισυλλογή θα έπρεπε να αποτελεί κυρίαρχο στοιχείο της πελαγωμένης Πολιτείας μας, αντί αυτής ένα ηθικό νέφος σκεπάζει τη Γη μας και το Μέλλον αβέβαιο, καταχτυπημένο απ' το νοσογόνο κλίμα των ημερών μας, προδικάζει εκπλήξεις δυσάρεστες για τον Λαό μας. Απανωτές προκλήσεις περνούν αναπάντητες και η ανικανότητα και αχρηστία της αστικής μας κηδεμονίας θα ξαναδώσει τροφή — όπως ανέκαθεν κάνει — στους μπολσεβίκους σπρώχνοντας εκεί ένα μεγάλο τμήμα της άδολης και προβληματισμένης νεολαίας μας.

Έτσι, αντί ενός ουσιαστικού εθνικού σχεδιασμού για την Παιδεία — τα αστικά κόμματα συνηγορούν στην εγκαθίδρυση ξένων και ιδιωτικών Πανεπιστημίων. Βέβαια, για να είμαστε ειλικρινείς ο δρόμος άνοιξε απ' τους «σοσιαλιστές» μας και δεν είναι λίγα σήμερα τα διάφορα College, ιδίως στην Αττική, που καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα ειδικοτήτων και πτυχίων.

Αλλά ας δούμε τα «επιχειρήματα» εκείνων που θεωρούν αναγκαία τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Αφετηρία τους τα γνωστά χάλια των κρατικών Σχολών, που «λειτουργούν» ανάμεσα στην υποβάθμιση, στην αδιαφορία και στην κουρελαρία.

Κανένας πλέον δεν ενδιαφέρεται για τίποτε, ούτε οι φοιτητές για τις σπουδές, ούτε οι καθηγητές για την αναβάθμιση, όλοι μαζί υπακούουν στον νόμο της... χρυσής ευκαιρίας για την απόκτηση πτυχίων ανταλλακτικής αξίας για δουλειά και όχι μόρφωση οι μεν, και οι δε για να φουσκώσουν τις τσέπες τους και τις συναλλαγές τους με τους εκπροσώπους του συστήματος. Η χρηματιστική κοινωνία, ο ωφελιμισμός και ο σύγχρονος θεός που λέγεται ΑΤΟΜΙΚΟ συμφέρον, υπαγορεύουν όλη την υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων που καραδοκεί να δώσει την τελειωτική βολή στην Πατρίδα και στο Μέλλον των Νέων μας.

— Ναι, στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια — να η λύση που χωρίς αιδώ διακηρύττουν οι «φιλελεύθεροι» αστοί μας. Πρώτα «για να έχουμε ελευθερία επιλογής» (για όσους δεν ξέρουν, απ' το δημοκρατικό Σύνταγμα, μας παρέχεται και η «ελευθερία» να εκδώσουμε εφημερίδα — μα όλοι ξέρουμε ότι μόνον ο Κοσκωτάς το έκανε, γιατί περιέργως απαιτούνται κάμποσες δεκάδες εκατομμύρια). Ελευθερία επιλογής βεβαίως, μα για τους γόνους της πλουτοκρατίας, γιατί εγώ τουλάχιστον δεν γνωρίζω πολλούς να διαθέτουν τις οικονομικές προδιαγραφές αυτής της ελευθερίας! Έχω ακούσει πολλούς αστούς να κατηγορούν τους μπολσεβίκους για την υλιστική τους ιδεολογία, αλλά αυτό τι τρανότερη απόδειξη αποτελεί, από έναν καθαρά μπολσεβίκικο τρόπο αντιμετώπισης των πραγμάτων; Ναι, ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΚΡΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΑΞΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΤΣΕΠΗ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ ΧΡΗΜΑΤΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΟΥΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΜΟΥ. Εκείνοι που πρέπει να συντριβούν κάτω απ' την μπότα μου!

— «Ναι, στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια, γιατί αυξάνεται ο αριθμός των εισακτέων (sic!) και ανυψώνεται το επίπεδο σπουδών, λόγω του ανταγωνισμού». Τι ωραία λόγια, μα η φιλελεύθερη καραμέλα μου κάθεται στο λάρυγγα! Να αυξηθεί ο αριθμός των εισακτέων, την εποχή που όλοι ζούμε την ΑΝΕΡΓΙΑ και τα ΑΔΙΕΞΟΔΑ των πτυχιούχων, που δεν οφείλεται βέβαια στην ελλειπή κατάρτισή τους, αλλά στο στυγνό γεγονός της ανυπαρξίας θέσεων εργασίας και στην έλλειψη υπευθυνότητας και προγραμματισμού εκ μέρους της δημοκρατικής πολιτείας. Ε! αυτό μόνο φιλελεύθεροι ηλίθιοι

θα μπορούσαν να το υποστηρίζουν και να ανυψωθεί το επίπεδο σπουδών – το ξανάγραψα – τι θα αλλάξει όταν έχουμε 500 ΑΡΙΣΤΟΥΣ Χημικούς και οι θέσεις εργασίας είναι 50; Ας φροντίσουν να γίνουν και ΑΡΙΣΤΟΙ ταξιτζήδες ή σερβιτόροι, ε;

Η δημοκρατική παράνοια σε όλο της το μεγαλείο! Πόσο δίκιο είχε ο Λένιν που έλεγε ότι οι αστοί θα του δώσουν το σκοινί που θα τους κρεμάσει – ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΤΩΡΑ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ, ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ Η ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ ΘΑ ΔΡΑ, ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑ, ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟ, ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.

— Ναι, στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια, γιατί φεύγει πολύτιμο συνάλλαγμα στο εξωτερικό! Τι σοφά λόγια για τους αφελείς, που δεν ξέρουν ότι τα κεφάλαια της ντόπιας πλουτοκρατίας βρίσκονται άπαντα στις ελβετικές τράπεζες και όπου αλλού εκτός της χώρας μας! ΟΧΙ, ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΚΑΛΑ ΟΤΙ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΩΝ ΚΙ ΑΝ ΑΚΟΜΑ ΜΕΝΟΥΝ ΕΔΩ ΔΕΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΥΓΑΤΙΣΜΑ ΤΟΥΣ, ΑΔΙΑΦΟΡΟ ΑΝ ΑΥΤΟ ΑΝΤΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΑΔΙΑΦΟΡΟ ΑΝ ΚΑΘΙΣΤΑ ΝΟΜΟ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΑΔΙΑΦΟΡΟ ΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΑΠΟΤΥΧΟΝΤΕΣ ΣΤΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥΣ.

Όχι, κύριοι. ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΘΑ ΦΕΥΓΟΥΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΟΣΟ ΔΕΝ ΘΕΜΕΛΙΩΝΕΤΑΙ ΑΠ' ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΑΝ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΣ ΝΟΜΟΣ Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Η ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ. ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΘΑ ΦΕΥΓΟΥΝ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΟΥΣ ΤΗΣ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑΣ ΠΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΙΜΗ ΣΤΙΓΜΗ ΘΑ ΘΕΩΡΗΣΟΥΝ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟ ΤΟ ΣΑΡΚΙΟ ΤΟΥΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ.

Για να τελειώνουμε: ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΘΕΩΡΗΣΕΙ ΤΗ ΔΙΑΙΩΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΙΣΤΟ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΤΟΥ ΜΕΛΗΜΑ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ – ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΣΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ – δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό!

Με την εισβολή των ιδιωτικών Πανεπιστημίων η Παιδεία γίνεται πλέον μια ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΣΕΠΗΣ, αφού με το αζημίωτο βέβαια, θα μοιράζει τίτλους και κοινωνική αίγλη, αφειδώς συνεπικουρούμενη απ' το δημοκρατικό πλουτοκρατικό καθεστώς. Έτσι, η δημόσια ανώτερη Παιδεία θα γίνει ο φτωχός συγγενής, που θα κατασκευάζει ένα χρήσιμο, για τη διαιώνιση του Συστήματος προλεταριάτο ανέργων. Και το πρόβλημα δεν λύνεται ούτε με διαμαρτυρίες και πορείες στο υπουργείο Παιδείας, ούτε με το 15% (ή και το 100%) του προϋπολογισμού για την Παιδεία. ΛΥΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΕΝΔΟΤΟ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ – ΛΥΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΕΠΑΝΑΛΗΠΤΗ ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΠΟΥ ΠΗΓΑΖΟΥΝ ΑΠ' ΤΟΝ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΜΑΣ – ΛΥΝΕΤΑΙ ΜΕ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΔΙΚΑΙΗ, ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΚΗ, ΕΥΡΩΣΤΗ, ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ.

Ας αναθεωρήσουμε τις Αξίες του κόσμου μας – εκεί είναι οι πηγές της τωρινής κακοδαιμονίας μας. Η χρηματιστική κοινωνία θα 'ταν εκείνη, που αν ο κύριος (sic) ΚΟΣΚΩΤΑΣ απέφευγε τη ρήξη με τους εκδότες, θα του επέτρεπε να είναι ο πρώτος κάτοχος ενός «πανέμορφου», «τέλειου» και «ιδανικού» πανεπιστημίου, απόλυτα χρήσιμου για το μέλλον του καπιταλισμού. ΑΠΟΛΥΤΑ ΑΧΡΗΣΤΟ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΕΛΛΟΝ. ΠΡΟΤΟΥ ΜΑΣ ΔΩΣΟΥΝ ΠΤΥΧΙΑ ΑΣ ΜΑΣ ΔΩΣΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΠΡΟΤΟΥ ΜΑΣ ΔΩΣΟΥΝ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» ΑΣ ΜΑΣ ΔΩΣΟΥΝ ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ, ΑΣ ΜΑΣ ΔΩΣΟΥΝ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟ ΖΩΗΣ. ΠΡΟΤΟΥ ΜΑΣ ΔΩΣΟΥΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΣ ΜΑΣ ΔΩΣΟΥΝ ΑΛΗΘΕΙΑ – ΑΛΗΘΕΙΑ – ΑΛΗΘΕΙΑ. Αλλά εμείς ξέρουμε πως κανείς δεν θα μας δώσει τίποτα που ν' αξίζει, αν εμείς δεν το πάρουμε με το Σπαθί μας!

ΘΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΠΑΨΟΥΝ ΝΑ ΧΑΡΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ – ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΑΠ' ΤΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΟΙ ΦΤΗΝΟΙ ΛΑΚΕΔΕΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑΣ. Μόνον τότε θα 'μαστε βέβαιοι μπροστά στο Μέλλον. Μόνον τότε θα θεμελιωθεί μια Παιδεία ελληνική. Και μέχρι τότε, ΟΧΙ ΣΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ. Όσοι ζωντανοί, όσοι νέοι, όσοι αδιάφθοροι και δημιουργικοί πολεμείστε στο πλευρό μας μέχρι θανάτου, την παιδεία των Κοσκωτάδων, την άχρηστη παιδεία της Δημοκρατίας και της Πλουτοκρατίας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΟΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

(Μια προσέγγιση μέσω της ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ)

Στη συνέχεια των άρθρων, των σχετικών με τη Βιολογία, θα αναφερθούμε στο θέμα της επίδρασης του περιβάλλοντος στον χαρακτήρα, ή στη συμπεριφορά, του ατόμου. Βέβαια, πολλές πολιτικές θεωρίες, φιλοσοφικές απόψεις, αλλά και βιβλία κοινωνικής Βιολογίας αναφέρονται στο θέμα αυτό, έχοντας δημιουργήσει αφάνταστη σύγχυση. Το πρόβλημα τίθεται στο αν κυριαρχεί η κληρονομικότητα ή το περιβάλλον. Με τη λέξη περιβάλλον, εννοούμε όχι μόνο το φυσικό περιβάλλον, αλλά και το πολιτιστικό και κυρίως την ανατροφή, την αγωγή.

Όπως είναι γνωστό, το κάθε θυγατρικό άτομο που προκύπτει με οιονδήποτε τρόπο παραγωγής, θα φέρνει γενετικό υλικό των γονέων του. Το αποτέλεσμα θα είναι να μοιάζει σε κάποιο βαθμό με τους γονείς του. Πολλές φορές όμως, εμφανίζονται άτομα που διαφέρουν από τους γονείς τους σε μια ή περισσότερες ιδιότητες. Στη φύση, είναι πολλές φορές δύσκολο να καθορίσουμε αν μια συγκεκριμένη παραλλαγή, μεταξύ των ατόμων, προέρχεται από την επίδραση του περιβάλλοντος, ή είναι αποτέλεσμα γενετικής εντολής.

Κάθε οργανισμός έχει στο DNA του ένα «σχεδιάγραμμα» για την ανάπτυξή του. Αυτό το σχεδιάγραμμα αρχίζει να εφαρμόζεται κατά την εμβρυική ηλικία και διαμορφώνεται τελικά μετεμβρυικά. Δε γνωρίζουμε, όμως, κατά πόσο είναι λεπτομερειακό αυτό το σχεδιάγραμμα και ποιο περιθώριο υπάρχει για τροποποιήσεις. Αυτό ισχύει πολύ περισσότερο από τη στιγμή που γνωρίζουμε τη χρησιμότητα μόνο του 30% του DNA ενός κυττάρου ανθρώπινου, ενώ έχουμε πλήρη άγνοια για το υπόλοιπο 70%.

Επομένως, δεν έχουμε τη δυνατότητα να μελετήσουμε με ακρίβεια τι «ήταν γραμμένο» και τι μεταβλήθηκε. Οι βιολόγοι, για να απαντήσουν σε τέτοια ερωτήματα οδηγούνται σε σειρά πειραμάτων δύο διαφορετικών ειδών. Η μια δυνατότητα είναι να γίνουν οι παρατηρήσεις κάτω από σταθερές περιβαλλοντικές συνθήκες, οπότε μια σταθερά κληρονομούμενη παραλλαγή είναι βέβαιο ότι οφείλεται σε γενετικό παράγοντα. Η άλλη δυνατότητα είναι να γίνουν πειράματα με τη χρήση κλώνων, οι οποίοι μελετώνται σε διαφορετικές περιβαλλοντικές συνθήκες και, επομένως, μια πιθανή παραλλαγή οφείλεται σε αυτές.

Εκείνο το οποίο είναι σημαντικό να τονίσουμε είναι πως το περιβάλλον επηρεάζει, αλλά δεν καθορίζει. Με τον αφορισμό αυτό δηλώνουμε την ικανότητα των περιβαλλοντικών παραγόντων να επηρεάζουν την έκφραση του γενετικού υλικού, όχι όμως τη δομή του γενετικού υλικού. Με άλλα λόγια, το περιβάλλον ασκεί κατασταλτική ή ευοδωτική επίδραση στην έκφραση ενός γονιδίου, δεν είναι όμως εκείνος ο παράγοντας που θα καθορίσει την ύπαρξη, ή εξαφάνιση, του γονιδίου αυτού. Δηλαδή, μια ορισμένη ικανότητα ενός ανθρώπου μπορεί να εκφρασθεί κάτω από ορισμένες συνθήκες, ενώ, κάτω από κάποιες άλλες, μπορεί να παραμείνει αναξιοποίητη. Δεν παύει, όμως, να υπάρχει. Το γενετικό υλικό, δηλαδή, παραμένει αναλλοίωτο, από την άμεση επίδραση του περιβάλλοντος.

Και η αντίστροφη σχέση, όμως, αυτή που δηλώνει την επίδραση του ανθρώπου στο περιβάλλον του, είναι εξ' ίσου σημαντική. Ο άνθρωπος είναι το μόνο ον που μπορεί να επιδράσει στο περιβάλλον του. Χρησιμοποιώντας το σύνολο των ιδιοτήτων του, μπορεί να προσαρμοστεί στο γύρω του χώρο, μπορεί να τον τροποποιήσει κατά βούληση. Αυτή, άλλωστε, είναι και η θεμέλεια αρχή της δημιουργίας του πολιτισμού. Και σ' αυτή προσκρούουν όλα τα επιχειρήματα μαρξιστικής, αλλά και γενικότερης αντιρατσιστικής, προέλευσης. Η θεωρία των συγκυριών και των παρεχομένων από τον περίγυρο δυνατοτήτων, δεν ισχύει. Ο άνθρωπος είναι σε ένα βαθμό ικανός να εξασφαλίσει τις δυνατότητες που του παρέχονται. Οι Άριοι λαοί αναπτύχθηκαν σε αντίξοες περιβαλλοντικές συνθήκες. Είχαν τις ικανότητες να πάρουν τη μοίρα τους στα χέρια τους, μετακινήθηκαν, βρήκαν συνθήκες ευνοϊκότερες, μπόρεσαν να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις που θέτει η ίδια η Φύση. Αντίθετα, οι μαύροι, έστω και αν δεχθούμε ότι το κλίμα της Αφρικής δεν ευνοεί – πράγμα που δεν ισχύει, γιατί είναι γνωστό ότι στη μεγαλύτερη έκταση της Αφρικανικής ηπείρου το κλίμα είναι εύκρατο, παρόμοιο των μεσογειακών χωρών – απλά κατάφεραν να παρασιτούν μέσα σε αυτό. Η προσαρμοστικότητά τους εξαντλείται στη μίμηση του Άριου πολιτισμού.

Σύμφωνα και με όσα αναφέραμε παραπάνω, το φυ-

σικό περιβάλλον μπορεί να επηρεάζει τη συμπεριφορά ή, με άλλα λόγια, ορισμένοι τύποι συμπεριφοράς είναι χρήσιμοι σε ορισμένο τύπο περιβάλλοντος. Αυτά, ακριβώς, εκφράζουν και την ικανότητα προσαρμογής που έχει ένας οργανισμός στο περιβάλλον του. Η φυσική επιλογή θα ευνοήσει τους οργανισμούς που έχουν αυτή την ικανότητα. Αυτή είναι και η μακροπρόθεσμη επίδραση, που μπορεί να έχει το περιβάλλον στο γενετικό υλικό. Η μη έκφραση, σε δυσμενείς συνθήκες, ορισμένων γονιδίων, με την παράλληλη φθίση του πληθυσμού που τα φέρει, οδηγεί στην εξαφάνιση των γονιδίων και, κατ' επέκταση, του πληθυσμού. Οι έξοχοι πολεμιστές, που χάνονται στον πόλεμο ακριβώς επειδή είναι οι πρώτοι, δεν θα αποκτήσουν απογόνους. Έτσι, η κάστα των πολεμιστών, με τα τέλεια στοιχεία της, θα χαθεί. Όταν ο Χίμλερ έλεγε: «Κάθε γερμανική οικογένεια πρέπει να έχει τέσσερις γιούς, δύο για να πέσουν στη μάχη και δύο για να συνεχίσουν τη ράτσα», στόχευε ακριβώς στο τελευταίο. Η φυλή πρέπει να συνεχίσει την πορεία της.

Τα ανήσυχα μηνύματα, όμως, έρχονται σήμερα. Στο σημερινό κοινωνικό καθεστώς, ο μόνος τύπος συμπεριφοράς που αρμόζει είναι αυτός των καπιταλιστών, των μαρξιστών. Αυτοί είναι εκείνοι που προσαρμόζονται άμεσα και, επομένως, αυτοί είναι εκείνοι που επιλέγονται από αυτό το περιβάλλον. Το σημερινό καθεστώς αναπαραγάγει τον σάπιο εαυτό του. Ο Εθνικοσοσιαλιστής, όμως, δεν πρέπει να θέσει τον εαυτό του στο περιθώριο. Πρέπει, κρατώντας γερά την ταυτότητά του, να προσαρμοστεί στον κοινωνικό του περίγυρο, να λειτουργήσει μέσα σε αυτόν, χωρίς, όμως, να λειτουργήσει για αυτόν. Πρέπει να επιβιώσει, φυλάσσοντας τις ιδιότητές του, στοχεύοντας να δημιουργήσει ένα δικό του περιβάλλον, στο οποίο αυτές θα εκφρασθούν.

Στο σημείο αυτό, πρέπει οι Εθνικοσοσιαλιστές, με τη δράση τους, να αναγνωρίσουν και να ενισχύσουν όλα τα σημεία αντίστασης του Λαού, που πηγάζουν από τη Φυσική του Παράδοση, ενάντια στον κίνδυνο του ξενόφερτου και εκφυλισμένου περιβάλλοντος. (American way of life, νέγρικη μουσική και χοροί, εβραιοκαπιταλιστικές - εβραιομαρξιστικές συνήθειες κ.λπ.).

Όσο πιο μεγάλη θα γίνεται η διάβρωση της Παράδοσης της Φυσικής Φυλετικής Κοινότητας, τόσο πιο γρήγορα θα εξαντλούνται και τα Φυσικά περιθώρια αντίστασης και η Λαϊκή Κοινότητα θα χάνει τη συνοχή της και την αίσθηση της Ιδιαιτερότητάς της. Από τη φυσική έννοια του οργανισμού που αποτελεί μια κοινωνία, θα προκύψει το σύνολο - άθροισμα των ατόμων - μονάδων, που τόσο ικανοποιεί τους εβραιόψυχους θεωρητικούς του Φιλελευθερισμού.

Για τη Φύση, τη Βιολογία και τον Εθνικοσοσιαλισμό, αυτή η μετατροπή δεν σημαίνει παρά την παρακμή και τον αργό θάνατο ενός λαού, (ενός φυσικού και ιστορικού όντος). Οι προβλεπόμενοι μηχανισμοί είναι αυτοί: α) της επιμειξίας, που συνεπάγεται αλλοίωση του γενετικού υλικού από ξένα γονίδια, τουτέστιν αλλοίωση των ιδιοτήτων, της Φυλετικής Ψυχής και εξαφάνιση της προϋπάρχουσας οντότητας που έχει επιβιώσει ως εκείνη τη στιγμή για όσους αιώνες επιτρέπει η ιστορία να γνωρίζουμε και κατά δεύτερο λόγο β) από την υπογεννητικότητα, (κλασική τιμωρία της Φύσης σ' ένα είδος ή φυλή που παρέβηκε τους εξής δύο νόμους: α) Της διατήρησης του είδους και β) του νόμου του ισχυρότερου, (γι' αυτό στο επόμενο άρθρο, που θα σχετίζεται με την εξέλιξη και τη Φυσική Επιλογή).

Μάλιστα, η υπογεννητικότητα, προσβάλλει στην περίπτωση αυτή τα αξιότερα μέλη του Φυσικού συνόλου, που πέφτουν θύματα δυσπροσαρμογής στο με οικονομικά κριτήρια ανταγωνιστικό περιβάλλον της καπιταλιστικής ή μαρξιστικής κοινωνίας.

Και τα δύο συμπτώματα εμφανίζονται με αυξανόμενο ρυθμό στην Ευρώπη και την Πατρίδα μας.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός, είναι η μόνη αντίδραση, η μόνη δύναμη ενάντια στον εκφυλισμό, που επάγει το περιβάλλον, του συφιλιδικού μεταπολεμικού κόσμου.

Είπαμε πως το περιβάλλον, επιδρά δεν καθορίζει. Αναστέλλει ή ενισχύει τις ήδη προϋπάρχουσες κληρονομικές ιδιότητες που συντηρούν τα γονίδιά μας. Η ισχυρή πίεση προσαρμογής του σημερινού κοινωνικού περιβάλλοντος, αναγκάζει τον Λαό σε μια συμπεριφορά που ευοδώνει μόνο τις απαραίτητες ιδιότητες για επιβίωση στις σημερινές συνθήκες και αναστέλλει εκείνες τις άλλες κληρονομικές ιδιότητες, που σε συντονισμό με το περιβάλλον της Φυλετικής Ψυχής δημιούργησαν τον περίλαμπρο πολιτισμό του. Συναγωνιστές, το αιώνιο όπλο μας, το κρυφό μας όπλο, είναι το ΑΙΜΑ, αυτές ακριβώς οι κληρονομικές ιδιότητες, αυτά τα γονίδια που σήμερα δεν εκφράζονται αλλά ΥΠΑΡΧΟΥΝ στο Λαό και θα υπάρχουν και στις επόμενες γεννιές, όταν από τα παιδιά των σημερινών (καταδικασμένων στη συνείδησή μας) αστών, θα φτιάξουμε ένα Νέο Λαό Ανώτερων ανθρώπων και ένα νέο πολιτισμό, αντάξιο των προδιαγραφών μας. Γι' αυτό οι εχθροί μας, δεν θα καταφέρουν ποτέ να σβήσουν τον Εθνικοσοσιαλισμό.

Όσο θα υπάρχει η Ράτσα μας, κάποιοι θα γεννιώνται να δείξουν τον δρόμο και πάντα η Φυλή θα μπορεί να ανταποκριθεί, αφού όσο κι αν αλλάξει το περιβάλλον, οι ιδιότητες θα μένουν στα γονίδια, κρυμμένες μα αναλλοίωτες και πάντα θα αναγεννούν το Κίνημά μας, υπό οποιαδήποτε μορφή, (ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι αιώνιος, για όσο καιρό θα έχει ζωή αυτή η Ράτσα) ώστε να γεννά πάντα τους εκλεκτούς της, από τον Λαό κάθε ιστορικής εποχής.

Γ. ΔΗΜΟΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΕΣ «ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ»...

Να λοιπόν που προστέθηκε κι άλλος ένας στον λαμπρό σύλλογο των «μεγάλων» προσωπικοτήτων της παρηκμασμένης κοινωνίας μας. Το όνομά του; Μαραγκάκης. Τα προσόντα του; Ουκ ολίγα. Τα απαριθμούμε, τα κυριότερα από αυτά: α) έχει κατηγορηθεί επανειλημμένως για εμπόριο ναρκωτικών (στο οποίο δεν ξέρουμε εάν οφείλεται και η μεγάλη οικονομική του ευχέρεια), β) είναι αιώνιος φοιτητής, γ) έχει πάρει από τη γριά, σύζυγο εβραίου, υπουργό πολιτισμού αρκετά εκατομμύρια δραχμές για διάφορες εκδηλώσεις, που όσο τις είδατε, τόσο τις είδαμε, δ) το ενδιαφέρον του για τα άτομα του ιδίου φύλου είναι τουλάχιστον ύποπτο και ε) είναι, λέει, αντιρρησίας «συνείδησης». Αυτό το τελευταίο, το στριμωγμένο ανάμεσα σε εισαγωγικά, είναι που θα μας απασχολήσει εκτενέστερα στο παρόν άρθρο, αφού έχει και άμεση σχέση με τον στρατό.

Με τον προαναφερθέντα όρο (χωρίς εισαγωγικά βεβαίως) αποκαλούνται από τον πολύ κόσμο όσοι νέοι αρνούνται να υπηρετήσουν τη θητεία τους στον στρατό, αν και δεν πάσχουν από καμιά ψυχοσωματική ασθένεια ή αναπηρία. Και όπως λένε και οι ίδιοι οι αντιρρησίες, είναι τέτοιοι γιατί η συνείδησή τους δεν τους επιτρέπει να ενταχθούν σ' έναν «μηχανισμό ισοπεδωτικό που προπαγανδίζει τη βία και προσπαθεί να μετατρέψει τους ανθρώπους σε δολοφόνους». Αντιτίθενται, λένε οι ίδιοι πάλι, σε κάθε μορφή βίας και πολέμου και ιδεολογικώς φυσικά είναι διεθνιστές, λυσσασμένοι «αντιναζιστές», υποστηρικτές της απελευθέρωσης των μαύρων από τον «ρατσιστικό ζυγό» και τα λοιπά συναφή. Από αυτά τα ολίγα αντιλαμβάνεται κανείς το ποιόν των ατόμων αυτών τα οποία θέλουν και να τους αποκαλούν «αντιρρησίες συνείδησης»! Συνείδησης, ποιας συνείδησης ρε τομάρια; Και ποιος Έλληνας πατριώτης έχασε τη συνείδησή του για να τη βρείτε εσείς; Πώς μπορεί κάποιος που αρνείται να υπηρετήσει τη θητεία του να μπορεί να έχει και συνείδηση; Στην ουσία είσαστε δειλοί και φιλοτομαριστές και ακόμη και πράκτορες των σιωνιστικών κύκλων που με διάφορα μέσα προσπαθούν ν' αποδυναμώσουν τις Ένοπλες Δυνάμεις των Ευρωπαϊκών λαών.

Βεβαίως, προβλήματα με διάφορους άλλους αντιρρησίες είχαν προηγηθεί, αλλά είχαν ξεπερασθεί χωρίς πολύ θόρυβο· γιατί στην ουσία αυτό ήταν που επεδίωκαν προσποιούμενοι τους «ιδεολόγους αντιμιλιταριστές» και «φιλειρηνιστές». Την ποθητή δημοσιότητα την πέτυχε αυτός ο Μαραγκάκης και μαζί με αυτήν ήρθε και η ολοκληρωτική ΗΤΤΑ της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας. Το ότι συγχρόνως καταστρατηγείται και το συγκεκριμένο 4ο άρθρο του πολυαγαπημένου τους δημοκρατικού συντάγματος, λίγο τους ένοιαζε τους πολιτικάντηδες. Άλλωστε, αυτό είναι επιτρεπτόν όταν πρόκειται για το μαράζωμα του έθνους και την επικράτηση της ψηφοθηρικής αστικής δημοκρατίας μας. Μα και οι ίδιες οι στρατιωτικές αρχές στο συγκεκριμένο περιστατικό φερθήκανε το λιγότερο ανόητα. Κάποιοι άλλοι θα πούνε πως φερθήκανε λες και ήτανε σε πλήρη συνεννόηση με τον Μαραγκάκη, έτσι ώστε να τον διευκολύνουν στα όσα ήθελε να πετύχει. Και αυτό φαίνεται από τα εξής: μόλις ο εν λόγω αντιρρησίας αρνήθηκε να στρατευθεί, οι υπεύθυνες στρατολογικές αρχές δεν έδρασαν όπως παλαιότερα και όπως προέβλεπε ο νόμος. Έκτακτο στρατοδικείο, καταδίκη και όλα θα έπαιρναν ήσυχα και καλά τον δρόμο τους. Αντιθέτως, χρονοτρίβησαν και αντέδρασαν μουδιασμένα, επιτρέποντας στον αντιρρησία να κινηθεί όπως ήθελε και να φέρει το όλο θέμα στη δημοσιότητα όπως τον συνέφερε. Από 'κει και πέρα το παιχνίδι είχε πια χαθεί, ο «Μαραγκακισμός» είναι πια καθεστώς.

Άρχισε έτσι μια ενορχηστρωμένη υποστήριξή του από πληθώρα κομμάτων και κομματιδίων, φορέων, κινήσεων, οργανώσεων και προπαντός από τα ελεγχόμενα μέσα μαζικής ενημερώσεως, τα οποία αντιμετώπισαν το λιγότερο με συμπάθεια τον Μαραγκάκη. Διάφορα αντιστρατιωτικά περιοδικά οργίασαν κυριολεκτικά χύνοντας τόνους χο-

λής κατά του στρατού και προβαίνοντας σε εξωφρενικές απαιτήσεις υπέρ του «νεομάρτυρα» Μαραγκάκη. Αυτός ο τελευταίος προχώρησε κατόπιν σε πολυήμερη απεργία πείνας, προκειμένου να του αναγνωριστεί το δικαίωμα να υπηρετήσει κοινωνική θητεία, δηλαδή να την «αράξει» σε κάποιον δημόσιο οργανισμό για κάποιο χρονικό διάστημα και να κυνηγάει (στην καλύτερη περίπτωση) μύγες. Και βρισκόμαστε μπροστά στο θαύμα της φύσεως: υπεράνω των 70 ημερών μένει νηστικός και ζει!!! Και όχι μόνον αυτό, αλλά πετυχαίνει και αυτό που θέλει. Τον επισκέπτεται ολόκληρος υφυπουργός Αμύνης (ο γνωστός παραιτηθείς «έντιμος») και του υπόσχεται ικανοποίηση του αιτήματός του.

Αμέσως ο Μαραγκάκης συνέρχεται και σε χρόνο πρωτοφανή βρίσκεται υγιής να δίνει συνεντεύξεις σε εφημερίδες, περιοδικά και «ελεύθερους ραδιοφωνικούς σταθμούς». Είμαστε πια Ευρωπαίοι, είμαστε πια πλήρη μέλη της ΕΟΚ κι ας απέχουμε τρία χρόνια ακόμα από το 1992. Και αυτό γιατί δεν χρειάστηκε να περιμένουμε μέχρι τότε για να μας επιβληθεί ο σωτήριος θεσμός της «κοινωνικής θητείας». Τώρα μπορεί ο κάθε δειλός, αρνησίπατρης, φιλοτομαριστής, ευθυνόφοβος, καλοπερασάκιας ή πράκτορας ανθελληνικών κέντρων να δηλώνει «αντιρρησίας συνείδησης» και να απαλλάσσεται αυτομάτως της ενόπλου θητείας του. Χωρίς την παραμικρή διάθεση αστεϊσμού προειδοποιούμε προς όλες τις κατευθύνσεις: ο στρατός κινδυνεύει, το Έθνος κινδυνεύει. Σε όλες τις άλλες χώρες της ΕΟΚ ήδη η κατάσταση έχει γίνει κάτι περισσότερο από ανησυχητική· παραδειγματικώς και μόνον αναφέρουμε εδώ πως στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας οι αντιρρησίες έχουν ήδη ξεπεράσει τους 100.000. Αυτό το γεγονός, σε συνδυασμό με τη φοβερή υπογεννητικότητα που πλήττει τη Γερμανική φυλή, έχει οδηγήσει το υπουργείο Αμύνης να αντιμετωπίσει το ενδεχόμενο εντάξεως των Τούρκων στις Ένοπλες Δυνάμεις!

Το ότι είναι σιωνιστικοί οι κύκλοι που προωθούν και γιγαντώνουν το αισχρό αυτό αντιρρησιακό κίνημα το αναφέραμε πιο πάνω και είμαστε σιγουρότατοι γι' αυτό. Πριν δύο χρόνια περίπου είχε έρθει στην Αθήνα και μίλησε στη Νομική Σχολή (που αλλού;), η Ολλανδοεβραία πρόεδρος του κινήματος. Είχε κάνει μάλιστα και τις έμμεσες απειλές της κατά της κυβερνήσεως η οποία, όπως έλεγε, συμπεριφερόταν απάνθρωπα στους αντιρρησίες και καταπατούσε τα «ανθρώπινα δικαιώματά» τους. Βεβαίως, η κυβέρνηση έσπευσε να δώσει αμέσως αποδείξεις της υποτέλειάς της στον διεθνή σιωνισμό. Αλλά και η αντιπολίτευση έκανε την αδιάφορη, ή ακόμα και εξεδήλωσε τη συμπάθειά της προς τους «καημένους» τους αντιρρησίες. Είναι γνωστό άλλωστε πως οι συντηρητικοί, οι δεξιοί και ακροδεξιοί, οι φιλελεύθεροι και νεοφιλελεύθεροι θυμούνται τις έννοιες Έθνος και Στρατός μόνο όταν πρόκειται να αγρεύσουν ψήφους από τους αφελείς, παραπλανημένους συμπατριώτες μας, οι οποίοι ποτέ δεν τους τις αρνούνται.

Έτσι, άλλο ένα στρατιωτικό οχυρό έπεσε αμαχητί, ίσως το σημαντικότερο μετά το 1950. Δεν μας έφτανε το δέσιμό μας από το 1952 στο εβραιοκίνητο ΝΑΤΟ, τώρα πια δεν έχουμε καν την ικανοποίηση να θεωρούμε τον στρατό μας σαν έναν από τους καλύτερους του επονομαζόμενου «Δυτικού Συνασπισμού» των 16 χωρών. Περιμένουμε πια μόνο την ήττα που θα έρθει και που αυτή τη φορά θα είναι και η τελειωτική. Γιατί όσο ο χρόνος θα κυλά, τόσο περισσότεροι Μαραγκάκηδες θα παρουσιάζονται, τόσο περισσότερο το μάχιμο δυναμικό του Έθνους μας θα πέφτει, τόσο ευκολότερη λεία θα γίνουμε για τους άσπονδους εχθρούς και «φίλους» μας. Γνωρίζουμε ότι τώρα τελευταία, χάρη στην Γκορμπατσοφική «περεστρόικα» και «γκλασνόστ» άρχισαν να εμφανίζονται αντιρρησίες «συνείδησης» και σε χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας, όπως στην Πολωνία και στην Ουγγαρία. Αλλά γι' αυτές εμάς λίγο μας νοιάζει. Εμάς σαν Έλληνες αρχικώς μας ενδιαφέρει πώς θα αντιμετωπισθεί αυτό το καρκίνωμα που αναπτύσσεται μέσα στα δικά μας σύνορα. Άλλωστε και το άμμεσο ενδιαφέρον μας εκτός των συνόρων μας επικεντρώνεται σε χώρες όπως η Βουλγαρία και η Τουρκία. Και από εκεί δεν έχουμε ακούσει το παραμικρό για αντιρρησίες «συνειδήσεως» και άλλες αηδίες, το αντίθετο μάλιστα. Και αν κάποτε εμφανίζεται κανένας, πολύ θα θέλαμε να μάθουμε πώς αντιμετωπίζεται, τόσο από τις στρατιωτικές αρχές, όσο και από τους συμπατριώτες του. ¡Ισως θα έπρεπε να στείλουμε εκεί και τους δικούς μας αντιρρησίες για να προπαγανδίσουνε τα δαντελωτά, ανθρωπιστικά τους πιστεύω.

Και θεωρούμε βεβαίως απαραίτητο να παρουσιάσουμε με λίγα λόγια τη δική μας τακτική απέναντι των αντιρρησιών που ίσως τύχει να εμφανιστούν στο μελλοντικό εθνικοσοσιαλιστικό μας κράτος. Φθάνοντας, λοιπόν, ο νέος στην ηλικία περίπου των 18 ετών (οπότε και θα πρέπει να πιάσει το όπλο σαν στρατιώτης πια), μπορεί ξαφνικά να δηλώσει πως η συνείδησίς του τον απωθεί από κάτι τέτοιο, πως αρνείται να χρησιμοποιεί φο-

νικά όπλα και τέλος πάντων να δηλώσει αντιρρησίας. Αυτό θα είναι κάτι απίθανο σχεδόν, αλλά δεν θα πρέπει να το αποκλείσουμε εντελώς. Εφ' όσον ο νέος είναι σωματικώς και πνευματικώς υγιής και παρ' όλη την προηγηθείσα προσπάθεια εθνοφυλετικής του διαπαιδαγωγήσεως (κατά την παιδική και εφηβική περίοδο), αποδειχθεί ανεπίδεκτος, αυτό θα σημαίνει πως πραγματικά είναι ένας ιδεολόγος αντιρρησίας. Ευνόητο είναι ότι σαν καλός ιδεολόγος θα ξέρει και να υπομένει τα πάντα (ή σχεδόν τα πάντα) για να αποδειχθεί τώρα αντάξιος της ιδεολογίας του. Η «ποινή» του θα είναι δεκαετής άοπλη θητεία, κατά την οποία θα εργάζεται σαν απλός εργάτης στη βαριά βιομηχανία ή στην κατασκευή έργων κοινής ωφελείας (δρόμοι, γέφυρες, κ.ά.). Θα σιτίζεται κανονικά και θα διαβιεί σε στρατώνες και επιπλέον θα μισθοδοτείται με τον μισθό του απλού στρατιώτη. Σε περίπτωση όμως που θα προπαγανδίσει τις αντιστρατιωτικές του απόψεις και διασπείρει αντεθνικές ιδέες, τότε τον κύριο λόγο θα έχει το έκτακτο στρατοδικείο και το απόσπασμα. Άλλωστε, η συνειδητοποίησις του λαού θα είναι τέτοια που όχι μόνο τέτοιες ιδέες δεν θα τον συγκινούν, αλλά αντιθέτως θα τον εξοργίζουν κατά του αντιρρησία, ο οποίος θα θεωρείται πλέον ξένο στοιχείο στο σώμα της φυλετικής κοινότητας.

Αυτά με λίγα λόγια για το μέλλον. Για το παρόν έχουμε να πούμε σε όσους διαβάζουν αυτές τις γραμμές και νιώθουν ακόμα Έλληνες μέσα στον έκφυλο σημερινό κόσμο, πως πρέπει να καταπολεμήσουν τον Μαραγκακισμό όσο μπορούν. Ιδιαίτερα όσοι έχουν υπηρετήσει τη θητεία τους θα είναι απαραίτητο να διαδώσουν με κάθε τρόπο την αναγκαιότητά της και την κάθε άλλο παρά «ισοπεδωτικότητα» και «απανθρωπιά» της. Γιατί για τους Εθνικοσοσιαλιστές η ένοπλη θητεία δεν είναι υποχρέωση, είναι δικαίωμά μας και κάτι παραπάνω: είναι ΚΑΘΗΚΟΝ μας.

Συνέλληνες, απομονώστε τον Μαραγκακισμό, απογυμνώστε τον και κρατήστε τον κάτω από τα πόδια σας, μέχρις ότου αφανισθεί μαζί με το σύστημα που τον εξέθρεψε και τον επέβαλε. Σε μας περιμένουν να στηριχθούν οι Ένοπλες Δυνάμεις, ας φανούμε αντάξιοι της αποστολής μας, όπως φάνηκαν οι πρόγονοί μας τόσες και τόσες φορές πριν από μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ ΜΑΣ

Είναι, δυστυχώς, γεγονός πως το μίσος, η μεταπολεμική προπαγάνδα των Εβραίων κυρίαρχων του κόσμου, δεν αφήνουν πολλά περιθώρια, να γίνουν γνωστές οι ιδέες μας, και ο Αγώνας μας. Έτσι, πολλοί λίγοι γνωρίζουν, ότι η οικολογία, αυτή η νέα μόδα, των υποκριτών συγκατοίκων της χώρας μας και της Ευρώπης δεν είναι και τόσο νέα. Ο Εθνικοσοσιαλισμός, σαν θεωρία της Φύσης και του Κόσμου, έκφραση της Φυσικής Νομοτέλειας και υπερασπιστής της, εμπεριέχει τη βιολογική αυτή επιστήμη, στην ίδια του την ουσία. Γιατί η προστασία του Φυσικού περιβάλλοντος έχει άμεση σχέση με την ίδια την επιβίωση και την εξέλιξη της Φυλής που περιβάλλει, και ακόμη περισσότερο γιατί ο εθνικοσοσιαλισμός σέβεται τη Φύση, στην οποία αποδίδει και την έννοια της Θεϊκότητος, της Δημιουργίας, της Ζωής.

Οι σημερινοί υποκριτές «οικολόγοι» πράσινοι, κρυφοκόκκινοι, ή κάθε αποχρώσεως, απλώς αντιλαμβάνονται ωφελιμιστικά τη σημασία της προστασίας του περιβάλλοντος, που ευνοεί το αξιαγάπητο τομάρι τους, σε μια υγιεινότερη ζωή. Δεν αισθάνονται τη Φύση, απλά την εκμεταλλεύονται. Δεν θέλουν να της ανήκουν, μα να απομυζήσουν τα ευεργετήματά της.

Στ' αρχαία χρόνια, είναι γνωστό ότι, το 80% του εδάφους της Πατρίδος μας ήταν δασικές εκτάσεις και αντίστοιχα πλούσια ήταν και η πανίδα. (Θυμηθείτε τα λιοντάρια, των μύθων και της ιστορίας).

Μέχρι και πριν από δύο μόλις αιώνες, οι περιηγητές περιγράφουν δάση, που σήμερα είναι ανύπαρκτα, σε βαθμό μάλιστα απίστευτο για το μέγεθος και τον όγκο που αντικρύζουμε στα σημερινά ξεροβούνια. Σήμερα, μόλις το 15% του ελληνικού εδάφους είναι δασικές εκτάσεις.

Βασική αιτία οι πυρκαγιές, που στο τελευταίο μισό του αιώνα αυξάνονται ραγδαία, ώστε οι στατιστικολόγοι να πιθανολογούν σοβαρότατα τον αφανισμό των ελληνικών δασών, έως το 2000, αν απλά παραμείνει ο ρυθμός καταστροφής τους σταθερός.

Με βάση στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας του υπουργείου Γεωργίας, και δη του Ινστιτούτου Δασικών Ερευνών, συμπεραίνεται ότι για τις πυρκαγιές ευθύνονται κατά 25% η απροσεξία των καλλιεργητών που καίνε τις καλαμιές, 20% ο εμπρησμός με σκοπό τη δημιουργία βοσκοτόπων, 10% τα πεταμένη τσιγάρα, 5% οι εκδρομείς και 40% (!) είναι «άγνωστης» προέλευσης.

Βέβαια, κάθε άλλο παρά άγνωστη είναι η προέλευσή τους, όπως θα καταδείξουμε κατωτέρω. Και θα ενοχοποιήσουμε δύο παράγοντες. α) Τους Τούρκους πράκτορες και κατασκόπους που ξέρουν τη ζημιά κάνουν στη χώρα μας και β) Τους πολιτικούς της Δημοκρατίας μας, που αδιαφορούν για τον Τόπο, που αδιαφορούν, ή και είναι ηθικοί αυτουργοί, των πυρκαγιών που πάντα φουντώνουν στις χρονιές που γίνονται οι εκλογές. Και αυτά δεν είναι προϊόντα της αντιδημοκρατικής μας μανίας, αλλά γεγονότα που επιβεβαιώνουν οι Στατιστικές Υπηρεσίες του κράτους των.

Είναι ή δεν είναι, γεγονός πώς κάθε χρονιά που είχαμε εκλογές (1956, 1958, 1961, 1975, 1977, 1981, 1985) ή πολιτικές ταραχές όπως Ιούλιος 1965 και μεταπολίτευση 1974, καταστράφηκαν πολλαπλάσιες εκτάσεις δασικής γης, απ' ότι στα ενδιάμεσα έτη;

Και για να αναφέρουμε αριθμούς, κάθε μη εκλογική χρονιά, ο μέσος όρος καμμένης γης είναι περίπου 100 - 150.000 στρέμματα τον χρόνο. Στις χρονιές των εκλογών και για λόγους πρόσφατης μνήμης των αναγνωστών, θα αναφερθούμε στις τελευταίες τρεις, οι αντίστοιχοι αριθμοί είναι, για το '74: 350.000, για το 47: 550.000, το '81: 820.000 και για το '85: 1.200.000 στρέμματα (!!!) Σκεφτείτε τη θα γίνει φέτος (!)

Ίσως μερικοί κακόπιστοι αντιπαραθέσουν ότι δεν φταίει η δημοκρατική πολιτεία, για την

καταστροφή των δασών της Πατρίδος, αλλά άλλοι παράγοντες, π.χ. η αυξημένη θερμοκρασία κατά τα αντίστοιχα έτη, που κυμάνθηκε 2° C, υψηλότερα κατά μέσο όρο τις αντίστοιχες χρονιές.

Όμως, υπάρχουν άλλες χρονιές, με υψηλότερες θερμοκρασίες που δεν συνεπάγονται τόσες πυρκαγιές (π.χ. το 1979, το 1957, κ.ά.)

Η ευθύνη είναι καθαρά πολιτική και δείχνει την αδιαφορία, την ανευθυνότητα και την ανεπάρκεια της «πολύτιμης» Δημοκρατίας των Ελλήνων, απέναντι στην Πατρίδα, το Δασικό Πλούτο και την Πανίδα.

Δεν περιμέναμε από τους Δημοκράτες ν' αγαπούν την Πατρίδα τους, σε βαθμό που να δείχνουν ευαισθησίες του τύπου της προστασίας του Περιβάλλοντος, των Φυτών και των Ζώων του, αλλά τουλάχιστον θα περιμέναμε να αντιληφθούν τις οικονομικές συνέπειες της αποψίλωσης των δασών, της καταστροφής τόσης ξυλείας, τη συνεπακόλουθη διάβρωση του εδάφους, την εξάλειψη της πανίδος και τον αντίκτυπο στον πλούτο της χώρας.

Η απάντηση είναι ότι, μπροστά στο πολιτικό κόστος μιας επίθεσης κατά των οικοπεδοφάγων, ή των τσοπάνων που θέλουν βοσκότοπους, ή των αγροτών που καίνε τα χωράφια τους, θα στερούσε τις δυνατότητες της άμεσης ψηφοθηρίας για την εκλογική νίκη που πάντα είναι ο αυτοσκοπός των δημοκρατών.

Εξάλλου, η ανικανότητα για μια εθνική οικονομία, μαζί με την παραπάνω αδιαφορία, οδηγεί στη γνωστή μείωση των πιστώσεων, μείωση του αριθμού των δασοφυλάκων και του προσωπικού επιφυλακής και η ανάθεση του έργου στον «σκουπιδιάρη» του συστήματος, τον Στρατό, που φυσικά δεν πληρώνεται για τη δουλειά αυτή. (Τουλάχιστον σε άλλες Δημοκρατίες της Ευρώπης, υπάρχει κάποια οργάνωση για την προστασία των Δασών και την καταστολή των πυρκαγιών, μολονότι πουθενά δεν καταδεικνύεται ένα ειλικρινές ενδιαφέρον περισσότερο από κάποιο οικονομικό ωφελιμισμό).

Η κατάσταση είναι τραγελαφική. Η δημοκρατική νομοθεσία δεν προστατεύει τα δάση μας. Δεν τιμωρεί τους εμπρηστές. Είναι ανίκανη να τους βρει. Κηρύσσει καμμένες εκτάσεις αναδασωτέες και αφήνει τη Φύση να κάνει την αναδάσωση, (προλαβαίνουν βέβαια οι οικοπεδοφάγοι και όσοι έχουν συμφέρον για το αντίθετο). Ούτε υπηρεσίες πρόληψης δημιούργησε, ούτε δασοφύλακες διόρισε (χρειάζονται πολλοί και δεν «υπάρχει» χρήμα για «άχρηστες» δουλειές), ούτε ειδικό σώμα κατάσβεσης δημιούργησε. Για εξοπλισμό φυσικά ούτε συζήτηση. Τα λίγα αεροπλάνα, μάλλον θεατές αποδεικνύονται στις γνωστές πυρκαγιές. Όσο για αντιπυρικές ζώνες υπάρχουν στα σχέδια μα ελάχιστες στην πράξη.

Μήπως πρόσεξε κανείς τα δίκτυα της ΔΕΗ που περνούν μέσα από τα δάση, ή μήπως παρατήρησε ποτέ κανείς πως όπου ανοίχτηκαν άχρηστοι δασικοί δρόμοι (προσιτοί σε εμπρηστές) αυξήθηκαν οι πυρκαγιές;

Η Δημοκρατική Πολιτεία, αδιαφόρησε για την Κτηνοτροφία. Συχνά η απελπισία για έλλειψη βοσκοτόπων ώθησε το χέρι κακόβουλων νομάδων κτηνοτρόφων σε πυρκαγιές.

Η μάστιγα των «οικοπεδοφάγων», φαινόμενο της οικονομικής ασυδοσίας, της ανταγωνιστικής οικονομικής ζούγκλας της καπιταλιστικής κοινωνίας, νίκησε κατά κράτος, τη γελοία νομοθεσία της πολιτείας.

Ένα θέμα που δείχνει την υπεροχή του Εθνικοσοσιαλιστικού κράτους, στη σημασία που δείχνει στην Αγροτική Ιδέα και στον αγώνα ενάντια στην αστυφιλία, είναι η σημασία της εγκατάλειψης της ορεινής υπαίθρου από τους κατοίκους της. Αυτοί προστάτευαν τα δάση, αυτοί με την κατάλληλη ξυλεία που αφαιρούσαν, περιόριζαν την επικίνδυνη καύσιμη ύλη, δημιουργώντας φυσικές αντιπυρικές ζώνες. Κυνηγοί εξ ανάγκης, προστάτευαν το δάσος που παρείχε την τροφή τους.

Και αντί να σκεφτούν οι δημοκρατικοί εγκέφαλοι όλα τα ανωτέρω, σκέφτονται λόγους και αιτίες απίθανους για την αιτία των πυρκαγιών: π.χ. τους κεραυνούς που «καίνε» τα δάση, χωρίς να σκεφτούν πως οι οικονομία της Φύσης προστατεύει το δάσος με την προηγηθείσα και επακολουθήσα βροχόπτωση.

Το 40% των πυρκαγιών οφείλονται σε εμπρησμούς εκούσιους, ξένων πρακτόρων. Οι εχθροί της πατρίδος μας είναι γνωστοί. α) Οι Τούρκοι και συστηματικά δολιοφθορούν σε βάρος μας και β) Οι καπιταλιστές των τουριστικών κρατών, που καταστρέφουν την ελληνική ομορφιά για χάρη της προτίμησης των τουριστών προς τις δικές τους χώρες. Δεν μας ενδιαφέρει, κύριοι Δημοκράτες, ο τουρισμός, δεν είμαστε γκαρσόνια, μας ενδιαφέρει όμως η Φύση της πατρίδας μας.

Είστε ανίκανοι να τους σταματήσετε. Και για να τελειώνουμε, η δική σας κρατική Στατιστι-

κή Υπηρεσία αναφέρει ότι ο χαμηλότερος δείκτης πυρκαγιών, τα τελευταία πενήντα χρόνια, αναφέρεται σε μια πολιτική περίοδο, επάρατη για τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες.

Αυτοί ακόμα, οι συνταγματάρχες της επταετούς κυβέρνησης της χώρας, εξασφάλισαν για την πατρίδα τους, με μόνο κίνητρο τον πατριωτισμό τους, την ουσιαστική απουσία πυρκαγιών (λιγότερο από 50.000 στρέμματα καμμένης γης ετησίως). Οι προβλεπόμενες ποινές για εμπρησμό ήταν εκμηδενιστικές.

Συμπερασματικά, αναγνώστη, δεν υπάρχει δικαιολογία για τη Δημοκρατία που μας κυβερνάει. Αδιαφορία, ανευθυνότητα, ανικανότητα είναι τα χαρακτηριστικά της γνωρίσματα. Η καταστροφή της Πατρίδος είναι σημαντικότερο γεγονός από τις εκλογικές φιέστες που ποτέ δεν έλυσαν τίποτα (αύξησαν μάλιστα τις πυρκαγιές, σε τρομακτικά επίπεδα).

Η καταστροφή των δασών είναι μια ακόμη εκδήλωση της αρρώστιας της εποχής, της δημοκρατικής σήψης. Η λύση δεν υπάρχει στους ερασιτέχνες οικολόγους των συνεστιάσεων και των συλλεκτών αγριολούλουδων. Χρειάζεται προγραμματισμός, συνείδηση και πραγματική επαφή με τη Φύση, ιδιότητες εθνικοσοσιαλιστικές, που σίγουρα δεν υπόσχεται η κοινωνία μας, παρά μόνο έχει συχνά τό θράσος να ανακαλύπτει φανταστικούς «φασίστες εμπρηστές», δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβει πως οι όποιοι «φασίστες αγαπούν τουλάχιστον την πατρίδα τους, και δεν την καταστρέφουν, πολύ δε περισσότερο οι Εθνικοσοσιαλιστές, που υπόσχονται πως μια μέρα θα πληρώσουν όσοι την κατέστρεψαν και όσοι δεν έκαναν τίποτα γι' αυτό.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

Το εθνικό πρόβλημα με την περιβόητη ονομασία «Μακεδονικό», εμφανίζεται σαν πολιτικό «ζήτημα» διεθνούς βαρύτητας και καθοριστικής σημασίας για τον σύνολο Ελληνισμό από τα τέλη του 19ου αιώνα. Γεωπολιτικό στο περιεχόμενό του και με βιολογικές - εθνολογικές - ιστορικές δομικές συνιστώσες, το μείζον αυτό εθνικό πρόβλημα είναι μέχρι τις στιγμές που γράφονται αυτές οι γραμμές, ένα στίγμα ταπείνωσης, οδύνης και αγωνίας για τους Έλληνες. Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές θα εκθέσουμε, στον περιορισμένο μας χώρο, τις επαναστατικές μας απόψεις στο ζήτημα, οδηγούμενοι στην ανάλυσή μας από τις πρωτοποριακές μας θέσεις, την εθνική πίστη μας, του φανατισμού μας και την περιφρόνησή μας στις εξωραϊσμένες αστικές εκδοχές. Γύρω από το θέμα έχουν γραφεί εκατομμύρια σελίδες ανθελληνικής μορφής, περιεχομένου και ουσίας, μυριάδες ψέματα, παραχαράξεις και ημιαλήθειες, καθώς επίσης και εκατοντάδες αμυντικά κείμενα με άλλοτε άλλο εθνικό χαρακτήρα και σκοπό, το κείμενό μας για τούτο δεν στοχεύει να ενημερώσει· όποιος ζει και πονά για την Ελλάδα και τον Ελληνισμό μπορεί και πρέπει να ψάξει και να μάθει. Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές πιστεύουμε σε μια ολιστική άποψη της ιστορίας και της κοινωνίας και μέσα απ' αυτήν θα εκφράσουμε κάποια «σήματα» κατευθυντήρια αναφερόμενοι στο Μακεδονικό. Γιατί ο Εθνικοσοσιαλισμός έχει την ύπατη ικανότητα να αποσαφηνίζει με ωμότητα τα πιο περίπλοκα προβλήματα και αλλοίμονο στις λαϊκές μάζες που είναι ανίκανες να εγκολπωθούν την αποκάλυψη αυτής του της απλοποιητικής δύναμης. Είναι καταδικασμένες σε ομογενοποίηση, υποδούλωση, ψυχικό θάνατο κι αφανισμό.

Πολλές φορές γράψαμε σε κείμενά μας ότι σκοπός της δράσης μας είναι η πρωτεύουσα θέση που πρέπει να πάρει ο Ελληνισμός στη Νέα Ευρώπη των Εθνών, στην Ευρώπη των Αρίων. Πρώτος μεταξύ ίσων, ανάμεσα στις μεγάλες άλλες ευρωπαϊκές ομοεθνίες, τους τευτονικούς λαούς, τους Λατινικούς λαούς και τους Σλάβους. Τους Σλάβους, των οποίων η παρουσία στη Ν. Βαλκανική απετέλεσε την κλείδα διαμόρφωσης του Μακεδονικού προβλήματος. Οι Σλάβοι που σαν ομοεθνία ανήκουν στους Ανατολικούς Ινδοευρωπαίους - Αρίους και η βάση εκκίνησής τους γεωγραφικά είναι η περιοχή γύρω από τον Πριπέτ. Από εκεί ορμώμενοι απλώθηκαν κατά κύματα προς Δ. και Νότο, απορροφώντας στον κορμό τους Αρίους του βορείου φύλου όπως οι Βόσνιοι και οι Σλοβάκοι γεννήθηκαν από μείξη τέτοιων βόρειων φύλων με Σλάβους.

Στη χωροχρονική τους πορεία απορρόφησαν στον κύριο σλαβικό κορμό τους Σκανδιναβογενείς Ρώσσους και συγχωνεύτηκαν τοπικά με Μογγόλους, όπως στην περίπτωση της Βουλγαρίας. Η μετακίνησή τους στην Ευρώπη παύει περίπου στο τέλος της περιόδου του Bevölherung. Είναι το τμήμα των Αρίων που βρισκόταν για μεγαλύτερη ιστορική περίοδο σε γειτνίαση χωρογεωγραφική και βιολογική με τους Μογγόλους, γεγονός που άφησε πάμπολλα εμφανή κα αφανή στίγματα στη φυσιογνωμία τους, φυσική και ψυχολογική.

Η μεσαιωνική και αναγεννησιακή πορεία της εθνογέννησης, μέσα από τα τοπικά φεουδαρχικά μικροβασίλεια, έφερε τους σλαβικούς πληθυσμούς σαν υποτελείς στα περισσότερα μέρη της εξάπλωσής τους. Από το 650 έως 920 μ.Χ. είχαν οριστικοποιηθεί οι εγκαταστάσεις τους στην Ευρωπαϊκή ήπειρο κι όμως 900 χρόνια αργότερα στις γειτνιάζουσες με τον Ελληνισμό περιοχές, δεν μπορούσαν να σχηματίσουν κράτος. Τον ρόλο του προστάτη αδερφού και προαγωγού ανέλαβε να παίξει η Μεγάλη Ρωσία, που δεν είχε πάψει ποτέ της να θεωρεί εαυτήν σαν φυσικό διάδοχο του Βυζαντινού κράτους. Έτσι, επί σειρά ετών μετά την ελληνική εθνεγερσία φρόντισε, υποστηρίζοντας και ενισχύοντας το πανσλαβιστικό κίνημα με αφθονία χρημάτων, ψευδοεπιστημόνων και πρακτόρων της να κινητοποιεί διαρκώς τους σλαβογενείς ή σλαβικούς πληθυσμούς της περιοχής σαν μάζα για τη δημιουργία θυγατρικών κρατών που θα κατελάμβαναν χώρο από το κουφάρι του Ασιατικού πτώματος της τουρκικής Αυτοκρατορίας, σε βάρος του μείζονος Ελληνισμού. Πιο βολική στάθηκε, σαν όργανο της πανσλαβικής ρωσικής πολιτικής, η βουλγαρική εθνότητα, από εκσλαβισμένους Μογγόλους, απόγονους των 20.000 της ορδής των βουλγαρικών φύλων που είχαν περάσει στα 679 τον Δούναβη (Σαβείροι, Ουννογόνδοροι, Κουτσιγγούροι, Αλτζιάγειροι). Την ίδια περίοδο που η Μόσχα κινητοποιούσε ενάντια στον Ελληνισμό τους σλαβοειδείς πληθυσμούς της Β. Βαλκανικής, είχε ανελέητα υπόδουλούς της άλλους

Παύλος Μ. Μελάς

σλάβικους πληθυσμούς με εθνική ιστορία, π.χ. τους Πολωνούς. Υπάρχει μια σειρά προσώπων και γεγονότων από το 1821 μέχρι το 1904: Ο Αμπριλώφ με το σλαβικό κομιτάτο της Μόσχας, η σλαβική αγαθοεργός αδελφότης και η δράση της, ο κριμαϊκός πόλεμος με τα παρελκόμενά του, τα πανσλαβικά συνέδρια (1848 Πράγα και 1867 Μόσχα), η προσέγγιση των Βουλγάρων στον Παπισμό, το ουνιτικό κίνημα, ο Ιγνάτιεφ, η δημιουργία της βουλγαρικής εξαρχίας, ο ρωσσοτουρκικός πόλεμος με τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου (1878) και τη συνθήκη του Βερολίνου, απ' όπου αναδύθηκε από το τίποτα το βουλγαρικό κράτος. Έπεται η βίαιη προσάρτιση της ανατολικής Ρωμυλίας στο κράτος - τέρας και ο μοναδικός εξανδραποδισμός των Ελλήνων, η σφαγή του Κρουσόβου και η ρωσική προπαγάνδα μέσω του Αγίου Όρους, ενώ ακόμα η Ελληνική Μακεδονία ήταν υπό τουρκική κατοχή και η Ελλάδα της ντροπής λούφαζε.

Από τα 1904 κι ύστερα, οι Έλληνες της μείζονος Μακεδονίας, πασχίζουν να αντισταθούν ενάντια στον διπλό εχθρό, τους Βούλγαρους Σφαγείς και τους Τούρκους Δυνάστες, κάτω από την παραλυτική δράση της ρωσικής προπαγάνδας. Στην αρχή μόνο φωτισμένοι αγωνιστές, όπως ο εθνάρχης Μητροπολίτης Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης και οι εθναπόστολος Ίωνας Δραγούμης αντιλαμβάνονται τον τιτάνιο αφανή αγώνα και κινητοποιούνται με κάθε μέσον. Το παράδειγμά τους κινητοποιεί τον Ελληνισμό. Ιδρύεται το Ελληνικό Μακεδονικό Κομιτάτο και ο Κεντρικός Μακεδονικός Σύλλογος, αναλαμβάνει δράση ο δαιμόνιος πατριώτης πρόξενος Λάμπρος Κορομηλάς, οργανώνεται ο αγώνας και στηρίζεται ο Ελληνισμός που εξανδραποδιζόταν αβοήθητος. Ο πρώτος μεταξύ των πρώτων, ο ισόθεος ήρωας Παύλος Μελάς, γαμπρός του πρωθυπουργού, αξιωματικός καρριέρας και πατέρας 2 παιδιών, φλογίζει με την αγνή πρωτοποριακή του συμμετοχή και τη θυσία του το πανελλήνιο. Απεμπολώντας μια βέβαιη κοινωνική άνοδο, πεθαίνει πολεμώντας εθελοντής για τη Μακεδονία μας. Πρωτοχελίδονο της λευτεριάς, όπως τον αποθανάτισε η ιστορία του Λαού μας, εξαπολύει με τη θυσία του τη λυσσασμένη ρωμαλέα απάντηση ενάντια στους εχθρούς της φυλής, σ' ολόκληρη τη Μακεδονική Γη. Οι Μακεδονομάχοι καπετάνιοι απαντούν με φωτιά και τσεκούρι στον χαλαστή του Ελληνισμού. Μαζαράκης, Κατεχάκης, Καούδης, Αγαπητός, Κώτας κι άλλοι εκατοντάδες επώνυμοι κι ανώνυμοι μαχητές παίρνουν στους ώμους τους το τιτάνιο φορτίο της Μάχης και της Νίκης. Οι Βούλγαροι απαντούν με σφαγές αντιποίνων στην Ανατολική Ρωμυλία, ενώ αγοραίοι Σλαβοπράχτορες μεδουσόμορφοι ψευδοεπιστήμονες στην Ευρώπη ξερνούν οχετούς ψεύδους και συκοφαντίας σε βάρος της Ελλάδας. Το Νεοτουρκικό κίνημα θα φέρει μια άλλη τροπή στα πράγματα, ο αγώνας συνεχίζεται αμείλικτος και συγκεκαλυμμένος με τη γραφίδα και με τη λόγχη. Η Βουλγαρία ανακηρύσσεται ελεύθερο βασίλειο. Η Τουρκία αποσυντίθεται. Ξεσπούν οι Βαλκανικοί πόλεμοι, Έλληνες και Σλάβοι εναντίον των Τούρκων και κατόπιν Έλληνες και Σλάβοι εναντίον Σλάβων. Η Ελλάδα για να σώσει τη Θεσσαλονίκη από τους Βουλγάρους παραχωρεί το Μοναστήρι στους Σέρβους. Έπειτα, ο Ελληνικός στρατός καταδιώκει τις βουλγαρικές ορδές με τη λόγχη προς βορράν και συναντάει στο δρόμο του ξεκοιλιασμένα γυναικόπαιδα και καμένα χωριά, σκηνές που έγιναν και ξανάγιναν πριν και μετά χιλιάδες φορές. Είμαστε νικητές των Βαλκανικών πολέμων και ουδέτεροι στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, σύμμαχοι των Σέρβων από το 1916 - 1918 και με τη μεριά των νικητών του πολέμου. Σύμμαχος με τους «καλούς» Σλάβους, Σέρβους και εχθροί των «κακών» Σλάβων, των Βουλγάρων, οι οποίοι στα 1916 - 1918 επαναλαμβάνουν την κτηνωδία τους: σφαγές, βιασμοί, εξανδραποδισμός και φωτιά, ρημάζοντας την κατεχόμενη Μακεδονία για 2 χρόνια. Στα 1917 έχει ήδη γίνει η Μπολσεβίκικη εξέγερση, που τροποποιεί τη μοίρα της Ευρώπης και του κόσμου. Στη θέση της τσαρικής Μόσχας η κόκκινη Μόσχα των Εβραίων συνεχίζει την Ανθελληνική Εγκληματική δράση της, ήδη από τη Μικρασιατική εκστρατεία με τις συμφωνίες Κεμάλ - Τρότσκι, ο Λένιν στέλνει πυροβόλα, χρυσό και συμβούλους στον Τούρκο εχθρό, ενώ το εβραϊκό φερέφωνο των Σοβιέτ ΚΚΕ, δημιούργημα των Κοέν, Βεντούρα και Μπεναρόγια γεμίζει σαμποτάζ και ηττοπάθεια τον Στρατό μας. Με το πλήγμα στα νώτα από τον εβραϊσμό και τη Μασονία και με τη σοβιετική παρέμβαση, το έθνος καταρρέει κάτω από τη χλεύη των συμμάχων του. Στο δράμα της μικρασιατικής καταστροφής θα 'ρθει σαν συνέχεια ο Μεσοπόλεμος με τη Βαλκανική Κομμουνιστική Ομοσπονδία και την Αυτονόμηση της Μακεδονίας. Οι Μπολσεβίκοι οδηγητές των Σλάβων στο 7ο συνέδριο της Β.Κ.Ο. αποφασίζουν το σύνθημα του Ανεξάρτητου Μακεδονικού κράτους. Οι Μπολσεβίκοι επικροτούν τις απόψεις των Διεθνιστών αρχόντων τους με την 6η ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ τον Γενάρη του '34 και επισφραγίζουν στο 5ο συνέδριο του ΚΚΕ. Στο 6ο συνέδριό

τους (1935) ψηφίζουν την αρχή της «Ισοτιμίας των Μειονοτήτων», γεννιέται και De Jure η «καταπιεσμένη μακεδόνικη εθνότητα, θύμα των Ελλήνων Ιμπεριαλιστών». Κατηγορούν τον ιστορικό και θεωρητικό τους Γ. Κορδάτο για μεγαλοϊδεάτη και σωβινιστή, γιατί δεν αντέχει να αυτοεξευτελιστεί μιλώντας για Σλαβομακεδόνες. Προβάλλουν ένα βδελυρό ερπετό με τ' όνομα Ζεύγος που παραγράφει Ζωή, Αλήθεια και Ιστορία και γράφει εθνοπροδοτικό περί Σλαβικής προέλευσής μας, Σλαβομακεδονικής εθνότητας κ.λπ.

Έρχεται ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, η Βουλγαρία παίρνει το μέρος του Άξονα, η Σερβία το μέρος των συμμάχων. Οι «φασίστες» του Μπογκντάν Φιλώφ και οι Μπολσεβίκοι του Τίτο, παίζουν τον ίδιο ανθελληνικό ρόλο και οδηγούν με βία προπαγάνδα και σκευωρίες το «Μακεδονικό» στους προχαραγμένους δρόμους της αφελληνοποίησης. Η Βουλγαρία από το '43 προετοιμάζει την αυτομόλησή της στο πλευρό των Μεγάλων Σοβιετικών αδερφών. Αφού μας σφαγιάσανε οι «Εθνικιστές» Βούλγαροι, στο Δοξάτο (28-9-41), γεμίζοντας 16.000 νεκρούς όλη τη γύρω περιοχή, οι Μπολσεβίκοι Βούλγαροι, μαζί με Γιουγκοσλάβους (Γιουγκοσλαβία είναι το κράτος - τέρας που θα διοικήσει ο Εβραίος Γιόζιπ Μπροζ - ΤΙΤΟ) «Μακεδόνες» και «Έλληνες» Μπολσεβίκους θα εξοντώσουν κάθε πατριώτη και εθνικιστή στη ζώνη κατοχής τους.

Το Σ.Ν.Ο.Φ. των Βουλγάρων (10/1943) – Σλαβικό Μακεδονικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο – γίνεται ΝΟΦ του Τιτοϊκού ψευδοκράτους των Σκοπίων – Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο (28/4/1945). Η ρήξη του μεγαλομανιακού Εβραίου Τίτο με τον πατερούλη Αρχιμπολσεβίκο Στάλιν και η διεκδίκηση των πρωτείων μεταξύ Εβραίων και Γιουγκοσλάβων θα δώσει άλλη πορεία και διάσταση στην εξέλιξη του προβλήματος.

Εδώ αναγνώστη θα σταματήσουμε την αφηγηματική ανάπτυξη της αναφοράς μας, που σκοπό άλλωστε είχε να δώσει τον ιστορικό άξονα κι όχι να καταγράψει τις φρικιαστικές και ανατριχιαστικές λεπτομέρειες που έχουν τεράστια έκταση και βάθος. Θα μπορούσαμε να γράφαμε τόμους ολόκληρους με σώματα, συμβάντα, περιστατικά, αφηγήσεις. Ολόκληρη σειρά μελετών μπορεί να γραφτεί μόνο για το ΚΚΕ και τους Μπολσεβίκους υποτακτικούς του. Για το σύμφωνο παραχώρησης της Αν. Μακεδονίας στους Βούλγαρους, που υπέγραψε η ΠΕΕΑ (κυβέρνηση του βουνού), για τα ΜΕΙΚΤΑ τάγματα του ΕΛΑΣ με «μακεδόνες μαχητές» συναδερφωμένους με Βούλγαρους και Γιουγκοσλάβους, για τα γραμματόσημα διατιμημένα σε Λέβα που εξέδωσε το ΕΑΜ στην Α. Μακεδονία, για την αντιφατική πολιτική της μεταεμφυλιοπολεμικής δεξιάς για τους κομματάρχες του σήμερα που κωφεύουν στις προδοτικές δηλώσεις Καλούδη για Σλαβομακεδόνες στη Βουλή, για τη μικροπολιτική των «Εθνικοφρόνων» συνταγματαρχών, για τον Καραμανλένιν και τους εναγκαλισμούς με τον Ζίβκωφ, για την ημέρα που πενθούσαμε με τις σημαίες μεσίστιες όταν ψόφησε η Ζίβκοβα.

Σήμερα, που όλοι ζητάνε βαθύτερες τομές για την εξασφάλιση της δημοκρατικής λειτουργίας του πολιτεύματος, για τους «Γυφτοσκοπιανούς» και την προπαγάνδα τους, για τα σκουπίδια που πετάξανε στον ύπατο άρχοντα οι Σλάβοι όταν βρισκόταν στην Αυστραλία, προκαλώντας τη θυμηδία των εδώ επικριτών του. Ακόμα, για τα ελληνικά ταφικά ευρήματα που βρέθηκαν πέρσι στο Ρακόζεν της Βουλγαρίας, για τη σημασία του θησαυρού της Βεργίνας, για τον καθηγητή Ανδρόνικο και το έργο του, για τα υπέροχα κείμενα του Γ. Μόδη και της Π. Δέλτα, για τα σφαγμένα αδέρφια μας στο Μοναστήρι, το Μεγάροβο, το Κρούσοβο, το Μορίχοβο, τη Στρώμνιτσα, την Αχρίδα, το Κουλκάνοβο, την Κίρτσοβα, το Περλεπέ, τη Γευγελή, το Μελένικο. Τέλος, για τους 100.000 Έλληνες που κατέγραφαν στα 1944 οι Γερμανικές δυνάμεις σαν κατοίκους Γιουγκοσλαβίας.

Τέτοια και δεκάδες άλλα τραγικά, μεγαλειώδη, φριχτά κι υπέροχα. Όμως δεν το κάνουμε, αναγνώστη, γιατί για μας κανένα μίσος δεν είναι ικανό να εκφράσει την οργή μας για τους υπεύθυνους, καμιά λεπτομέρεια δεν είναι αρκετή για να μας φρενιάσει πιότερο, καμιά απόδειξη δεν είναι περίτρανη για να υπερασπιστούμε ιστορικά και πολιτισμένα τα δίκια μας. Γιατί τα σύνορα της Νέας Ελλάδας που ζητάμε στη Νέα Ευρώπη λέγονται Πύργος - Τζουμαγιά - Μοναστήρι - Δυρράχιο. Κι όταν θα 'ρθει η ώρα για να στηθούν, ο καθένας θα πληρώσει μ' ότι έχει: άλλος με αίμα, άλλος με πόνο, άλλος με χρήμα, άλλος με έργο κι άλλος με το άχρηστο κουφάρι του σαν κοπριά της Μεγάλης Ελληνικής Μακεδονίας. Μέσα σ' αυτά τα σύνορα θα ζουν μονάχα ΕΛΛΗΝΕΣ, γιατί ως και τα κόκκαλα από τους τάφους των Σλάβων και των προδοτών μας θα τα λιχνίσουμε, να σηκωθεί η σκόνη τους λιβανωτό στον Παύλο Μελά που θλίβεται στα Ηλύσια για το αίσχος μας.

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Σύμφωνον Κ.Κ.Ε. καὶ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ κατοχῆς

«Σήμερον τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου τοῦ 1944 ἐν Μελισσοχωρίῳ Μακεδονίας οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Κ.Κ.Ε., τοῦ Βουλγαρικοῦ Στρατοῦ, τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ τῆς Π.Ε. Ε.Α. συνεφωνήσαμε καὶ ἀποφασίσαμε τὰ κάτωθι, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ κοινοῦ ἀπελευθερωτικοῦ μας ἀγῶνος καθὼς καὶ διὰ τὴν μελλοντικήν μας συνεργασίαν.

ΑΡΘΡΟΝ 1ον. Ἄμεσος ὑποστήριξις τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. μὲ πολεμικὸν ὑλικὸν διὰ τοῦ Βουλγαρικοῦ Στρατοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 2ον. Ὁ Βουλγαρικὸς Στρατὸς δὲν θὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἐπιχειρήσεις του καὶ ἐναντίον Κυβερνητικῶν Στρατευμάτων καὶ ἐναντίον Ἐθνικιστικῶν Σωμάτων.

ΑΡΘΡΟΝ 3ον. Κατὰ τὴν Ἀγγλοαμερικανικὴν ἀπόβασιν ἐν Ἑλλάδι ὁ ΕΛΑΣ ὑποχρεοῦται νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὰς τάξεις του Βουλγαρικὰ Στρατεύματα καὶ νὰ τὰ ὑποστηρίξῃ.

ΑΡΘΡΟΝ 4ον. Κατὰ τὴν ἀπόβασιν θὰ ἑνωθοῦν τὰ Βουλγαρικὰ Στρατεύματα καὶ ὁ Ε.Λ.Α.Σ.

ΑΡΘΡΟΝ 5ον. Ὁ Ε.Λ.Α.Σ. ὑποχρεοῦται ἐν περιπτώσει ὑποχωρήσεως νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ Βουλγαρικὰ Στρατεύματα μέχρι τῶν συνόρων.

ΑΡΘΡΟΝ 6ον. Ὅλο τὸ Βουλγαρικὸ πολεμικὸ ὑλικὸ τὸ εὑρισκόμενον εἰς Μακεδονίαν καὶ Θράκην θὰ παραχωρηθῇ εἰς τὸν Ε.Λ.Α.Σ.

ΑΡΘΡΟΝ 7ον. Ὁ Ε.Λ.Α.Σ. ἀναλαμβάνει τὸν ἐφοδιασμὸν τοῦ Βουλγαρικοῦ Στρατοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 8ον. Ὁ Ε.Λ.Α.Σ. ἀναλαμβάνει τὴν προστασίαν τῆς Βουλγαρικῆς μειονότητος καὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς καὶ θὰ διευκολύνῃ ἐφ' ὅσον αὐτὴ θὰ ζητήσῃ τὴν ἀναχώρησίν της εἰς τὴν Βουλγαρίαν, συναποκομίζουσα καὶ τὴν περιουσίαν της.

ΑΡΘΡΟΝ 9ον. Ἀπὸ κοινοῦ ἀγὼν ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἐναντιοῦνται εἰς τὸν Ε.Λ.Α.Σ. καὶ τὸ Κ.Κ.Ε.

ΑΡΘΡΟΝ 10ον. Τὸ Ε.Α.Μ. τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ὁ Ε.Λ.Α.Σ. ἀναλαμβάνουν νὰ σχηματίσουν μίαν Διεθνῆ Μακεδονίαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

ΑΡΘΡΟΝ 11ον. Κατάργησις συνόρων μεταξὺ Βουλγαρίας—Ἑλλάδος καὶ Σερβίας.

ΑΡΘΡΟΝ 12ον. Οὐδεὶς Βούλγαρος θὰ συλληφθῇ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ ἀπὸ τὸν Ε.Λ.Α.Σ.

Ἐν Μελισσοχωρίῳ τὴν 20η-9-1944

Διὰ τὸ Κ.Κ. Βουλγαρίας: Φιλίπποβιτς, Γραμματεὺς Βουλγαρικῆς Λέσχης
Διὰ τὸν Βουλγαρικὸν Στρατόν: Γιούνωφ, Ὑπολοχαγὸς
Διὰ τὸν Ε.Λ.Α.Σ.: Αὐγερινὸς
Διὰ τὴν Π.Ε.Ε.Α.: Στασινόπουλος»

85
+ Κωνσταντῖνος
ὁ Παλαιολόγος :+

Ὁ τελευταῖος Παλαιολόγος

— Τον είδες με τα μάτια σου, γιαγιά, τον Βασιλέα,
ή μήπως και σε φάνηκε, σαν όνειρο να πούμε,
σαν παραμύθι τάχα:
— Τον είδα με τα μάτια μου, ωσάν και σένα νέα,
πα να γενώ 'κατό χρονών, κι ακόμα το θυμούμαι,
σαν νάταν χθες μονάχα.

Στην πόλη, στην Χρυσόπορτα, στον πύργον από κάτου,
είν' ένα σπήλαιο πλατύ, στρωμένο σαν παλάτι,
σαν άγιο παρακκλήσι.
Κανένας Τούρκος δε μπορεί να κρατηθεί κοντά του,
κανείς της σιδερόπορτας ναυρή το μονοπάτι,
να πα να το μηνύσει.

Μόνο κανένας Χριστιανός, κανένας που το ξέρει
περνά 'π' αυτό κρυφά - κρυφά και το σταυρό του κάνει
με φόβο και μ' ελπίδα
Έτσι κ' εγώ, βαστούμενη στο πατρικό μου χέρι,
επήγα και προσκύνησα. Και εδ' αυτού μ' εφάνη —
Όχι μ' εφάνει! Είδα:

Μέσ' στο σκοτάδι το βαθύ έν' άστρο, σαν λυχνάρι
σαν μία φλόγα μυστική απ' τον Θεό αναμμένη,
γαλάζια λάμψη χύνει.
Και φέγγει την λευκόχλωμη του Βασιλέως χάρη,
που με κλεισμένα βλέφαρα εξαπλωμένος μένει
στην αργυρή του κλίνη.

— Απέθανε, γιαγιά; — Ποτέ παιδάκι μου! Κοιμάται,
κοιμάται μόνο! Τη χρυσή κορώνα στο κεφάλι,
το σκήπτρο του στο χέρι.
Και, σαν παλιοί του σύντροφοι, πιστοί του παραστάται,
στα στήθη τ' ο Σταυραετός, στα πόδια του προβάλλει
δικέφαλο Ξαφτέρι.

Επάν' απ' το κεφάλι του, η ασπίδα παραστέκει·
κ' εκεί που το χρυσόπλευκτο, το ψηφωτό ζωνάρι
τη μέση του κατέχει,
σαν αστραπή 'π' απέμεινε χωρίς αστροπελέκι
ζερβιά, ως κάτου κρέμεται τ' αστραφτερό θηκάρι —
μέσα σπαθί δεν έχει!

— Γιατί, γιαγιά: Που είναι το! — Βαμμένο μέσ' στο αίμα,
ακόμ' ως τώρα βρίσκεται σ' ενός αγγέλου χέρι,
στον ουρανόν επάνου...
Ήτανε τότε που η Τουρκιά την Πόλην επολέμα.
Μέσα μια χούφτα ελεύθεροι, απ' έξω μύριο ασκέρι
οι σκλάβοι του Σουλτάνου.

Κι ο Μωχαμέτ ο ίδιος του πα στ' άγριο του τ' άτι:
— Δος μου της Πόλης τα κλειδιά! του Κωνσταντίνου κράζει,
και το σπαθί σου δος μου!
— Έλα και πάρ' τα! λέγ' αυτός του Τούρκου του μουχτάρη.
Εγώ δε δίνω τίποτα! Τίποτ', ενόσω βράζει,
μια στάλα γαίμα εντός μου!

Κ' επρόβαλαν τα λάβαρα, κι αρχίνησεν η μάχη!
Σαράντα μέρες πολεμούν, σαράντα μερονύχτια
χτυπιούνται και χτυπούνε,
οι Τούρκοι σαν τα κύματα κ' οι Χριστιανοί σαν βράχοι.
Κι ούτε των Φράγκων προδοσίες, ούτε των φλάρων δίχτυα.
Τον Βασιλέα σειούνε.

Απ' τες σαράντα κ' ύστερα Θεός τον παραγγέλλει:
— Για του λαού τα κρίματα, είναι γραφτό να γίνει,
προσκύνα τον Σουλτάνο!
Μ' αυτός, το χέρι στο σπαθί, πεισμώνεται· δε θέλει!
— Πριν μπρος σε Τούρκο τύραννο το γόνατό του κλίνει,
πες κάλλιο ν' αποθάνω!

Έξ' απ' το κάστρο χύνεται με σπάθα γυμνωμένη,
και σφάζει Τούρκων κατοστές κι Αγαρηνών χιλιάδες.
Εκείνος κι ο στρατός του.
Μα ήτ' ολίγος ο στρατός, κ' οι πρώτοι λαβωμένοι!
Επέσαν τ' αρχοντόπουλα· εφύγαν οι Ρηγάδες,
κι απέμεινεν ατός του.

Όσο το ζώνουν τα σκυλιά, τόσο χτυπά και σφάζει,
σαν πληγωμένος λέοντας, σαν τίγρη της ερήμου,
που τα παιδιά της σκώσουν.
Μα κει που πέφτει τ' άλογο! Και πέφτ' ατός και κράζει:
— Δε βρίσκετ' ένας Χριστιανός να πάρ' την κεφαλή μου,
πριν παν και με σκλαβώσουν;

Μια τρίχα, και τον σκότωνεν αράπικη λεπίδα!
Μα δεν τό ήθελ' ο Θεός. Δεν ήθελε ν' αφήσει
των Χριστιανών το Γένος
αιώνια δίχως βασιλιά κ' ελευθεριάς ελπίδα.
Γι αυτό προστάζ' έν' άγγελο να πα να-τον βοηθήσει,
σαν ήταν κυκλωμένος.

Κι αυτός τον Μαύρο λακπατά, τον Βασιλέ γλυτώνει·
το κοφτερό του το σπαθί του παίρν' από το χέρι,
τους Τούρκους διασκορπίζει.
Πα στα λευκά του τα φτερά τον Βασιλέα σκώνει,
μέσ' στο πλατύ το σπήλαιο, που σ' είπα, τόνε φέρει,
κ' εκεί τόνε κοιμίζει.

— Και τώρα πια δεν ημπορεί, γιαγιάκα, να ξυπνήσει:
— Ω, βέβαια! Καιρούς καιρούς, σηκώνει το κεφάλι,
στον ύπνο το βαθύ του,
και βλέπ' αν ήρθεν η στιγμή, πόχ' ο Θεός ορίσει,
και βλέπ' αν ήρθ' ο άγγελος για νά του φέρει πάλι
το κοφτερό σπαθί του.

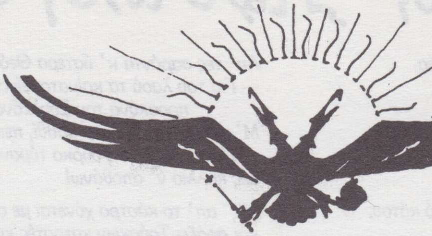
— Και θάρθει ναι, γιαγιάκα μου; Θάρθει, παιδί μου, θάρθει.
Και όταν έρθει, τι χαρά στη γη στην οικουμένη,
σ' όποιους θα ζούνε τότε!
Διπλό τριπλό θα πάρουμεν αυτό που μας επάρθει,
κ' η Πόλη κ' η Αγιά Σοφιά δική μας θενά γένη.
— Πότε, γιαγιά μου; Πότε;

Όταν τρανέψεις, γιόκα μου, κι αρματωθείς, και κάμεις
τον όρκο στην Ελευθεριά, συ κι όλ' η νεολαία,
σα σώσετε τη χώρα,
Τότε θενάρθ' ο άγγελος κι αγγελικαί δυνάμεις,
να μβούνε, να ξυπνήσουμε, να μπουν στον Βασιλέα
πως ήλθε πια η ώρα!

Κι ο Βασιλές θα σηκωθεί τη σπάθα του να δράξει
και, στρατηγός σας, θενά μβει στο πρώτο του βασίλειο·
τον Τούρκο να χτυπήσει.
Και χτύπα χτύπα, θα τον πα μακρά να τον πετάξει
πίσω στην Κόκκινη Μηλιά, και πίσ' από τον ήλιο,
που πια να μη γυρίσει!

Γ. Βιζυηνός

+Κωνσταντῖνος ἐν Χῷ τῷ Θῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ
αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων ὁ Παλαιολόγος:+

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΣΥΝΟΡΟ

ΠΑΛΙ ΜΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΚΑΙΡΟΥΣ ΠΑΛΙ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΘΑ 'ΝΑΙ

Οι μνήμες μας στάζουν αίμα...

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ των Αυτοκρατόρων. Ο ΠΟΝΤΟΣ του Διγενή Ακρίτα και των Κομνηνών. Η ΙΩΝΙΑ του Ομήρου. Η ΚΥΠΡΟΣ των ηρώων της ΕΟΚΑ. Πού πήγανε όλα αυτά; Γιατί σήμερα δεν είναι δικά μας;

Κάθε φορά που στρέφουμε το βλέμμα μας προς Ανατολάς, μπορούμε και τους ακούμε. Οι φωνές, οι κραυγές αμέτρητων μυριάδων νεκρών Ελλήνων που οι ψυχές τους ζητούν επιτέλους την ΕΚΔΙΚΗΣΗ. Ακούμε το μοιρολόι ενός ολόκληρου Έθνους, που μένει τόσους αιώνες ακρωτηριασμένο, ένα μοιρολόι που τείνει να γίνει πια επιθανάτιος ρόγχος. Το παρελθόν μας ζητάει την πολυπόθητη δικαίωση, μα το παρόν μας του την αρνείται πεισματικά, παγιδευμένο στο παιχνίδι των σιωνιστικών αντιδραστικών κύκλων. Το δημοκρατικό κατεστημένο, κεφαλαιοκράτες και κομμουνιστές και λοιποί, όλοι μαζί νιώθουν φρίκη μπροστά στη Μεγάλη Ιδέα. Αγνοούν πλήρως τα πεπρωμένα μιας ολόκληρης φυλής, γι' αυτούς οι έννοιες Τιμή και Αγώνας είναι «αντικείμενα» πεπαλαιωμένα και μουσειακά, που καμία σχέση δεν έχουν, δεν πρέπει να έχουν, με το σημερινό πνεύμα της διαβόητης «Ελληνοτουρκικής φιλίας».

Και βγαίνει κάποιο αχαρακτήριστο ανθρωπάκι, γνωστός και μη εξαιρετέος «υποδελφίνος» της αντιπολίτευσης και λέει αναίσχυντα πως: «Τα οράματα σήμερα είναι για τους υπανάπτυκτους». Ορίστε, λοιπόν, το νεοφιλελεύθερο ύφος και ήθος, να οι άνθρωποι (;) που θα κυβερνήσουν μια μέρα τον πολύπαθο αυτό τόπο. Εμείς, κύριε νεοφιλελεύθερε, δεν ξέρουμε ποιοι μπορεί να έχουν ακόμα και σήμερα οράματα, αλλά σαν Έλληνες πατριώτες ξέρουμε ποιοι δεν έχουν στα σίγουρα και δεν δικαιούνται να έχουν. Τέτοιοι είναι οι βολεμένοι, οι πουλημένοι, οι ανίκανοι, οι έκφυλοι και οι προδότες. Βεβαίως, ούτε και οι νεκροί αλλά αυτοί είναι οι καλύτεροι απ' όλους τους προαναφερθέντες γιατί μπορούν να ζητούν, να απαιτούν από εμάς τους ζωντανούς (όχι μόνο με τη βιολογική έννοια της λέξης) να έχουμε.

Γιατί εμείς ΕΙΔΑΜΕ...

Είδαμε κάποιο αχνό απομεσήμερο στην Πύλη του Ρωμανού τον τελευταίο Αυτοκράτορα να μάχεται με ματωμένο το σπαθί την Ασιατική λαίλαπα. Και γύρω του μια χούφτα πιστών ως το τέλος ανδρών.

Είδαμε τους μαυροντυμένους Πόντιους αντάρτες να πολεμούν μανιασμένα τις τουρκικές ορδές και μετά να τραβάνε το τελευταίο τους φυσίγγι στο κορμί τους.

Είδαμε τον Παλληκαρίδη να βαδίζει έφηβος προς την κρεμάλα των δημοκρατών, με βήμα σταθερό και μάτι καθάριο. Και τον Γρηγόρη Αυξεντίου να προτιμάει να πεθάνει μαχόμενος με τρόπο μαρτυρικό παρά να δώσει στους δημοκράτες την ευχαρίστηση να τον πιάσουν ζωντανό.

Είδαμε τη Σμύρνη να βάφεται κατακόκκινη από τις φλόγες και το αίμα.

Είδαμε τις τουρκικές πεδιάδες σπαρμένες με κόκκαλα και όπλα.

Γιατί ήμασταν κι εμείς εκεί. Και το τόσο αίμα που χύθηκε ήταν και δικό μας. Και η γη που σκλαβώθηκε ήταν και δική μας. Και οι Έλληνες που υπέφεραν ήταν αδέλφια μας. Αλλά βεβαίως θα μου πείτε πως όλα αυτά είναι ψιλά γράμματα, καταχωνιασμένα σε κάποια σκονισμένα βιβλία ιστορίας, τότε που τα βιβλία γραφόντουσαν με την ΨΥΧΗ και όχι με το συμφέρον. Σήμερα είναι εποχή προόδου, ανάπτυξης και κουλτούρας, τα Οράματα είναι... Δεν μας ενδιαφέρει για ποιους είναι, δεν μας ενδιαφέρει τίποτε παραπάνω από την καλοπέρασή μας, την ησυχία μας και τη μιζέρια μας. Σήμερα είμαστε ευτυχείς σαν τα γουρούνια που κυλιούνται στη λάσπη, γιατί έχουμε ειρήνη, video, νέγρικη «μουσική», μπόλικο φαΐ, κόμματα πολλά και μαλακά χέρια. Και όποιος τολμάει να έχει Οράματα τότε και γι' αυτόν έχουμε κάτι: περιθώριο και φυλακή.

Μας έταξε η μοίρα της Φυλής να ανδρωθούμε σε μια πατρίδα κουτσουρεμένη, σκιά πραγματική αυτής που θα έπρεπε να είναι. Και μας έταξε το βαρύ έργο του Αγώνα για μια ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ σε μια ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ. Ο Εθνικοσοσιαλιστικός μας Αγώνας είναι σκληρός και χωρίς ωφελιμιστικές προσδοκίες. Όλοι εναντίον μας, όλα εχθρικά. Αυτό που μας δίνει κουράγιο είναι η ΠΙΣΤΗ και το ΟΡΑΜΑ πως μια μέρα τα Ελληνικά λάβαρα θα ξαναυψωθούν στα ερειπωμένα τείχη της Κωνσταντινούπολης. Πως μια μέρα ο Ποντιακός Αετός θα ξαναπετάξει πάνω από την Τραπεζούντα. Πως μια μέρα το Αιγαίο θα ξαναγίνει λίμνη Ελληνική. Πως μια μέρα επιτέλους θα μπορούμε να καυχηθούμε πως δεν έχει μείνει ρουθούνι τούρκικο στα χώματα τα δικά μας, τα Ιερά και Προαιώνια. Γι' αυτό μας το Όραμα ζητάμε συναγωνιστές. Οι άλλοι μπορούν ν' αρπάζουν μια πλαστική, χρωματιστή σημαιούλα και να τρέξουν σε κάποια προεκλογική συγκέντρωση. Εκεί θα μπορέσουν να διαδηλώσουν όλη τους την κομματική αφοσίωση, την αφέλειά τους, την «πίστη» τους στα λόγια του «μεγάλου αρχηγού», που θα υπόσχεται «ακόμα καλύτερες μέρες», «φθηνά αυτοκίνητα» και «εκδημοκρατισμό των ενόπλων δυνάμεων». Έτσι τυφλωμένοι κάποια άλλη μέρα (ή και νύχτα) θα ξανατρέξουν κρατώντας σημαιάκια να υποδεχτούν τους βάρβαρους εισβολείς, προσφέροντας με περισσή ευκολία «γη και ύδωρ».

Άνθρωποι χωρίς Οράματα είναι άνθρωποι ψυχικώς νεκροί, άνθρωποι παραιτημένοι, απρόσωποι και μικροί. Άνθρωποι που δεν είναι έτοιμοι να πολεμήσουν για την πατρίδα τους, είτε για να την υπερασπιστούν, είτε για να την επεκτείνουν στα φυσικά της όρια, δεν αξίζουν να λέγονται Έλληνες. Για τους Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές υπάρχει μόνο ένα δόγμα: ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ Η ΕΛΛΑΣ. Και η δική μας Ελλάδα έχει τα δικά της σύνορα αρκετές εκατοντάδες χιλιόμετρα πιο Ανατολικά, από εκεί που είναι σήμερα. Και για να ξαναπάμε ως εκεί υπάρχει μόνο ένας δρόμος: ΠΟΛΕΜΟΣ. Ένας πόλεμος όμως που θα γίνει με τους δικούς μας όρους και τον οποίο δεν θα πάψουμε προτού νικήσουμε ή προτού αφανισθούμε. Οπωσδήποτε δεν θα εμπλακούμε εμείς με τη θέλησή μας σε κάποια σύρραξη εντυπωσιασμού. Δεν θα ανεχθούμε να μας στείλουν σε κάποιο πόλεμο οι πολιτικοί, μόνο και μόνο για να τον σταματήσουν απότομα κάποια στιγμή και να εμφανισθούν έτσι οι ίδιοι σαν «ειρηνιστές». Δεν θα σκεπάσουν τα δικά μας κορμιά τα πεδία των μαχών για να ξεπεράσουν μερικές μεγαλοβιομηχανίες (πολεμικές και μη) την οικονομική τους κρίση. Δεν θα απελευθερώσουμε εμείς την Πόλη μόνο και μόνο για να μας διατάξουν την άλλη ημέρα να υποχωρήσουμε.

Όταν εμείς θα χυμήξουμε προς Ανατολάς, θα κάψουμε πίσω μας τις γέφυρες μην αφήνοντας την παραμικρή οδό υποχώρησης. Τότε θα μείνει μόνος οδηγός μας το Όραμα και ποτέ πια Ελληνική Πολεμική Σημαία δεν θα ξανααιχμαλωτισθεί. Αλλά τότε τα δισεκατομμύρια που ξοδεύονται για τις εκλογές θα γίνονται άρματα μάχης και πυροβόλα. Γιατί θα είναι ο Εθνικοσοσιαλισμός που θα λαμπραίνει με την κυριαρχία του έναν Ελληνισμό εύρωστο, υγιή, Άριο. Τότε που ένα ολόκληρο Έθνος και η εκλεκτότερη Φυλή ανάμεσα σε όλες τις Άριες θα μπορούν να είναι ξανά υπερήφανα για τα παιδιά τους. Μέχρι τότε όμως εμείς θα εξακολουθούμε να αγωνιζόμαστε, να πιστεύουμε και να σφίγγουμε τα δόντια. Μέχρι τότε θα αφουγκραζόμαστε τις διδαχές των πολεμιστών προγόνων μας και θα κρατάμε τις ψυχές και τα κορμιά μας ακμαία και σκληρά. Γιατί για εμάς τίποτα ακόμα δεν έχει χαθεί. Γιατί για εμάς τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει τη γοργά επερχόμενη εκπλήρωση των Οραμάτων μας. Γιατί εμείς το ξέρουμε πως όταν θα φθάσει η Μεγάλη Ώρα θα φανούμε αντάξιοι του ένδοξου παρελθόντος και αμείλικτοι τιμωροί του σάπιου παρόντος.

Οι μνήμες μας στάζουν αίμα...

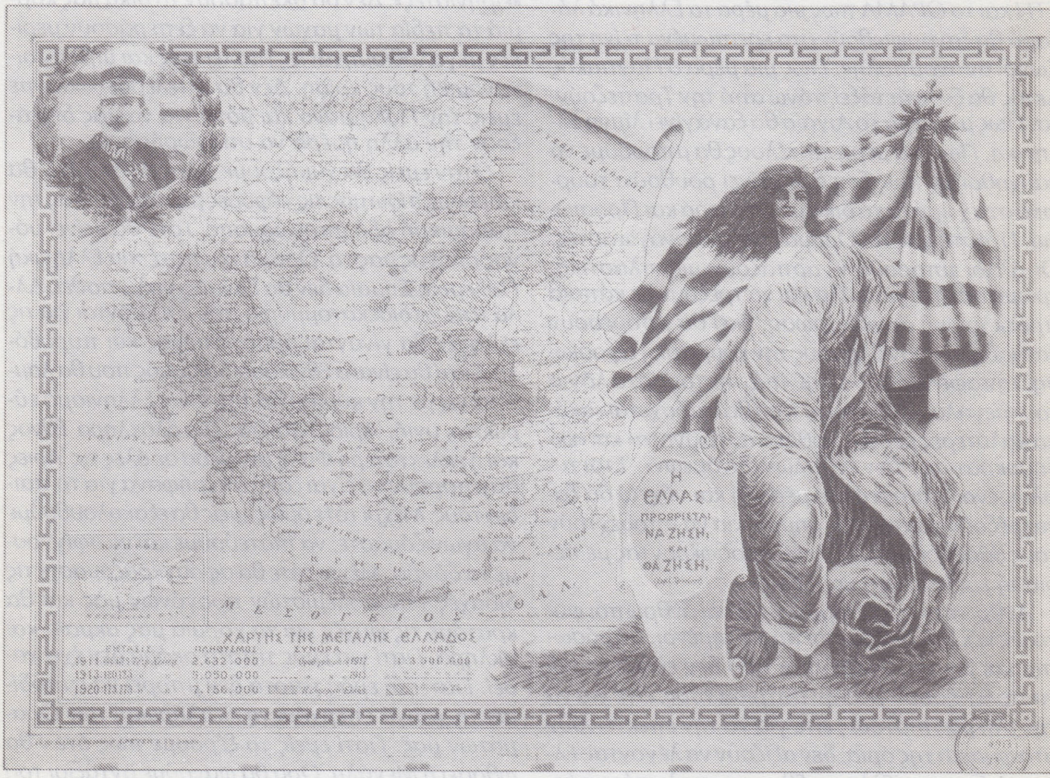
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΙΔΗΣ

Μήτε η Σπάρτη, μήτ' η Αθήνα, μήτε η Πόλη!
Την Αθήνα την αφιόνισε μια Εβραία
μέσ' απ' το Γεσθημανί.
Που είν' η Σπάρτη; Δεν το ξέρω.
Ξέρω το Μυστρά. Κι η Πόλη η κοσμοξάκουστη
τώρα τούρκισσα κι αυτή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΠΑΝΤΟΤΕ

*Πόσο απαραίτητο, πόσο αναγκαίο είναι ένα ΟΡΑΜΑ, ένας ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ, μια ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ σε ένα έθνος για να ζήσει; Για να ζήσει δημιουργικά, δικαιολογώντας την παρουσία του σε αυτόν τον Κόσμο; Οι Καίσαρες της λογικής, οι δικτάτορες της τυραννίας του οικονομικού δόγματος απαντούν πως όχι μόνο απαραίτητο δεν είναι, αλλά αποτελεί και εμπόδιο στην πορεία ενός κράτους προς την οικονομική «ανάπτυξη». **Οι αδίστακτοι νόμοι της παραγωγής και της κατανάλωσης, που έχουν μετατρέψει τους ανθρώπους σε κτήνη, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρουσίας σε όνειρα, οραματισμούς, Ιδέες. Και κατά τούτο η Πίστη σε μια ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ είναι ταυτόχρονα και μια συνειδητή πολιτική επιλογή.** Οράματα, έγραψε τελευταία σε άρθρο του στο «ΒΗΜΑ» ένας από τους δελφίνους της Ν.Δ. έχουν μόνο οι υπανάπτυκτοι λαοί, οι προοδευτικοί λαοί ζητούν από την πολιτική αυτούς που απλά και μόνο είναι καλοί διαχειριστές της εξουσίας, δηλαδή με άλλα λόγια καλοί διαχειριστές των οικονομικών του κράτους. Τελευταία, ένας Ακαδημαϊκός στον εορτασμό της 25ης Μαρτίου μίλησε από το βήμα της Ακαδημίας για τη Μεγάλη Ιδέα και ο αμπελοφιλόσοφος - διαφημιστής Νίκος Δήμου απήντησε με σχόλιό του από τον σταθμό του Έβερτ, λέγοντας «τι πράγματα είναι αυτά, που βρισκόμαστε; Εδώ ο κόσμος προχωρεί, εδώ βα-*

δίζουμε προς την Ενωμένη Ευρώπη και η Ακαδημία μας μιλά για τη Μεγάλη Ιδέα;».

— Μεγάλες κουβέντες, γεμάτες στόμφο, δοκησισοφία και δογματισμό: «Δεν θέλουμε οράματα», «θέλουμε μόνο διαχειριστές», «βαδίζουμε στην Ενωμένη Ευρώπη», «ο κόσμος προχωράει μπροστά» και άλλα σχετικά. Το ερώτημα, που θα μπορούσε να θέσει κανείς σε όλους αυτούς και στο οποίο φυσικά ας μην περιμένει απάντηση, είναι το εξής: «Πώς εννοείτε, κύριοι, αυτό το μπροστά; Ποια είναι αυτή η Ενωμένη Ευρώπη; Τι βάζετε στη θέση των οραμάτων;», «ποιο είναι το μπροστά; Οι 400 δολοφονίες ημερησίως στη Νέα Υόρκη; Οι 300.000 φορείς AIDS αυτή τη στιγμή στη Νέα Υόρκη; Ποιο είναι το μπροστά; Το εμπόριο ναρκωτικών με τις ευλογίες σας απ' άκρη σ' άκρη της οικουμένης ή τα εκατομμύρια ανέργων αυτή τη στιγμή στον Κόσμο; Πώς εννοείτε την πρόοδο; Με την καταστροφή του περιβάλλοντος, με το νέφος και τα τοξικά απόβλητα;». Και όμως, θα βρουν απάντηση και στα αμείλικτα αυτά ερωτήματα, θα απαντήσουν με σοφιστικές αρλούμπες, αναφέροντας χιλιάδες αριθμούς και παραλείποντας ασφαλώς να απαντήσουν στο γιατί σήμερα η πλειοψηφία των «ανεπτυγμένων» λαών της οικουμένης έχει ταυτόχρονα το μεγαλύτερο ποσοστό εγκληματικότητος, το μεγαλύτερο ποσοστό χρήσεως ναρκωτικών, το μεγαλύτερο ποσοστό αυτοκτονιών...

*— Σε όλους αυτούς τους φτηνούς διαφημιστές του εξοντωτικού για τον άνθρωπο σημερινού κατεστημένου θα απαντήσουμε και θα πούμε Άξιος ο μισθός σας κύριοι, μα του κάκου θα πάει κάθε προσπάθειά σας. Η εβραϊκή υλιστική κοινωνία, που χτίζετε, μια μέρα θα σωριαστεί σε ερείπια σαν πύργος παιδικός πάνω στην άμμο. Κι αυτό γιατί ο άνθρωπος είναι πλασμένος με οράματα, χωρίς οράματα πεθαίνει, σβήνει, ξεχνιέται. Και ο ΕΛΛΗΝΑΣ, το άνθος της οικουμένης, ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ της Λευκής Φυλής, είναι δύο φορές πλασμένος έτσι. Και ότι σε αυτόν τον κόσμο υπάρχει για να τον Τιμά σε οράματα ήταν βασισμένο. Πιστεύουμε σε Οράματα, τα Όνειρα είναι η τροφή της Δημιουργίας, ο Κόσμος και χθες και σήμερα και πάντοτε θα ανήκει σε αυτούς που τολμούν τα αδύνατα, σε αυτούς που ξεπερνούν την ανήμπορη για πόθους λογική. **Ο Κόσμος ανήκει στους Οραματιστές, στους δημιουργούς και όχι στους οικονομολόγους. Κι αν σήμερα το χρήμα ρυθμίζει τις τύχες των λαών, αυτό δεν είναι παρά μια παρένθεση, μια παρένθεση που θα ξεπεραστεί από τον ίδιο τον Φυσικό Νόμο και θα μείνει στους αιώνες που έρχονται σαν ο κακός εφιάλτης της Ιστορίας.***

Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

— Με γνώμονα λοιπόν και κανόνα πως λαός χωρίς οραματισμούς, χωρίς Ιδέες και όνειρα είναι ένας λαός ανήμπορος να γράψει ιστορία, θα επιχειρήσουμε να μιλήσουμε με λίγα απλά και ξεκάθαρα λόγια για τη Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού. Το κείμενο αυτό σε καμμία περίπτωση δεν είναι μία μελέτη ιστορική, ούτε φιλοδοξεί σε μια ψυχρή, λεπτομερή και «αντικειμενική» παράθεση των γεγονότων, είναι ένα κείμενο γραμμένο μέσα από την καρδιά ενός από τους τελευταίους πιστούς της Μεγάλης Ιδέας.

— Η Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού της νεώτερης Ιστορίας του Έθνους μας τις ρίζες έχει σε αυτή την ίδια τη θλιβερή ημέρα της πτώσεως της Αυτοκρατορίας μας. Ο ηρωικός θάνατος του τελευταίου Αυτοκράτορα, ο Μύθος του Μαρμαρωμένου Βασιλιά ήταν το θεϊκό νέκταρ, που έδωσε σάρκα και οστά στους πόθους του σκλαβωμένου λαού μας. Το όνειρο για την Ανάσταση του Ελληνισμού, για την επανασύσταση της Ελληνικής Αυτοκρατορίας, ήταν η δύναμη εκείνη που όπλισε τα χέρια των Αγωνιστών του Γένους, που ενέπνευσε τις ψυχές των Εθναποστόλων στα χρόνια της πικρής σκλαβιάς. Κανένας «οικονομολόγος», κανένας πολιτικάντης δεν συντρόφεψε τον λαό μας στη δοκιμασία του. Και όσοι υπήρχαν τότε, δεν έκαναν τίποτε άλλο, όπως και σήμερα άλλωστε, από το να είναι λακέδες και διαχειριστές στο θησαυροφυλάκιο του ξένου αφέντη. Οι προφητείες του Αγαθάγγελου, ο Λόγος ο Προφητικός του Πατρο-Κοσμά, η αδούλωτη Μάνη, το ανυπόταχτο Σούλι, τα ανήμερα Σφακιά, ο Ρήγας, ο Λάμπρος Κα-

τσώνης, οι κλέφτες και αρματωλοί, οι Πόντιοι αντάρτες, τα 'Αγραφα, τα Τζουμέρκα, παντού σε κάθε γωνιά της Ελληνικής γης σιγόκαιγε το καντήλι της λευτεριάς, μιας λευτεριάς Πανελλήνιας, Κυρίαρχης, Αυτοκρατορικής, σιγόκαιγε ο πόθος για μια Νέα Ελληνική Αυτοκρατορία και όχι για ένα μικρό κράτος - μαριονέτα στα χέρια των ξένων μεγάλων δυνάμεων.

— Ο πόθος αυτός έφερε την Επανάσταση και την πρώτη Ελληνική Ανεξαρτησία. Στα χρόνια που ακολούθησαν, είδε ο Ελληνισμός με έκπληξη έναν Βασιλιά που είχαν φέρει οι ξένοι σαν τοποτηρητή, να γίνεται περισσότερο 'Ελληνας από τους 'Ελληνες. Είδαν τον 'Οθωνα να γίνεται ένθερμος υποστηρικτής της Μεγάλης Ιδέας και τον αγκάλιασαν. Την ίδια στιγμή, οι ξένοι είχαν αποφασίσει την εξόντωσή του. Πόσοι αλήθεια 'Ελληνες γνωρίζουν πως οι 'Αγγλοι είχαν προτείνει στον 'Οθωνα την παραχώρηση των Ιονίων νήσων με αντάλλαγμα επίσημη δήλωσή του ότι παραιτείται κάθε λοιπής διεκδικήσεως από την Οθωμανική Αυτοκρατορία; Πόσοι γνωρίζουν πως σε αυτή την ιταμή και δόλια πρόταση της Βρετανίας είχε απαντήσει αρνητικά ο 'Οθωνας, λέγοντας πως δεν είναι δυνατόν να καταδικάσει το μεγαλύτερο μέρος του Ελληνισμού σε αιώνια δουλεία; Με αυτή του την άρνηση ο 'Οθωνας είχε υπογράψει και την καταδίκη του. Δεν πέρασε πολύς καιρός και οι 'Αγγλοι απήντησαν, γνωστή η συνταγή, με τη «δημοκρατική επανάσταση» της 3ης Σεπτεμβρίου. Να σκεφθείτε δε πόσο δημοκρατική ήταν, που χρονικογράφοι της εποχής αναφέρουν πως οι επαναστάτες για να δείξουν πως έχουν λαϊκό έρεισμα απελευθέρωσαν στη διάρκεια των γεγονότων τους φυλακισμένους με την εντολή να φωνάζουν «Ζήτω το Σύνταγμα». Αυτοί όμως δεν κατάλαβαν καλά, ούτε ήξεραν άλλωστε τι εστί «Σύνταγμα» και υπέθεσαν ότι πρόκειται για κάποιο πρόσωπο και έτσι αντί για «Ζήτω το Σύνταγμα», φώναζαν «Ζήτω ο Σύνταγμας»... 'Ετσι, εκθρονίστηκε, μετά από λίγο καιρό, ο 'Οθωνας και στη θέση του ήρθε ο Γεώργιος ο Α'. Τίποτε όμως δεν κατόρθωσε και πάλι η Αγγλία, γιατί τούτη η Γη είναι Γη Μαγική! Ποτίζει κατά πως λέει ο Περικλής Γιαννόπουλος, τους ανθρώπους και τους γεμίζει πόθους, όνειρα, ιδέες! Στη θέση του Μεγαλο-Ιδεάτη 'Οθωνα ήρθε άλλος, ο πρωτότοκος γιός του Βασιλιά, ο Διάδοχος Κωνσταντίνος, ο Αετός, ο Στρατηλάτης.

— 'Ετσι φτάνουμε στους Βαλκανικούς πολέμους, όπου ο Ελληνισμός ενωμένος μεγαλουργεί. Οι ξένοι όμως γνωρίζουν πόσο ευάλωτος από την ίδια τη φύση του είναι ο Ελληνισμός στο πικρό φαρμάκι του διχασμού και για μια ακόμη φορά, σε μια κρίσιμη στιγμή της ιστορίας του ο Λαός μας διχάζεται. Παρ' όλα αυτά είναι ασυγκράτητος και έτσι φθάνουμε στις 2 Μαΐου του 1919, όπου για πρώτη φορά μετά από τόσους αιώνες Ελληνικός Στρατός περνά στην Ασιατική Ελλάδα. Στις 2 Μαΐου του 1919 ο Ελληνικός Στρατός αποβιβάζεται στη Σμύρνη και ένας Λαός, ο Λαός της Ιωνίας με μια παρουσία στην περιοχή τριών χιλιάδων χρόνων, πανηγυρίζει. Η Μεγάλη στιγμή έχει έρθει, ο Ελληνικός Στρατός χύνεται ασυγκράτητος στην Ασία. Νίκες παντού, ο Ελληνικός Στρατός προχωρεί και οι σύμμαχοι, γνωρίζοντας πόσο επικίνδυνη μπορεί να γίνει για τα σχέδιά τους μια Μεγάλη Ελλάδα, αποφασίζουν να αντιδράσουν. Αποσύρουν την εύνοιά τους από την Ελλάδα και αρχίζουν με τρόπο να ενισχύουν τον Εβραίο επικεφαλή των Τούρκων, Κεμάλ Ατατούρκ. Την ίδια στιγμή οι μπολσεβίκοι, που έχουν πια επικρατήσει στην Αγία Ρωσία, δίνουν αφειδώς όπλα και χρήματα στον σφαγέα του Ελληνισμού, Εβραίο Κεμάλ Ατατούρκ. Στη στοιχειωμένη ποταμιά, στον Σαγγάριο, οι 'Ελληνες γνωρίζουν την ήττα και ο Στρατός μας υποχωρεί. 1922, ο Ελληνικός Στρατός εγκαταλείπει την Ασία και οι Τούρκοι φονιάδες ξεριζώνουν κάθε τι Ελληνικό, χωρίς βέβαια να κατορθώσουν να ξεριζώσουν την Ιστορία, τις Μνήμες, τον πόθο μας για δικαίωση.

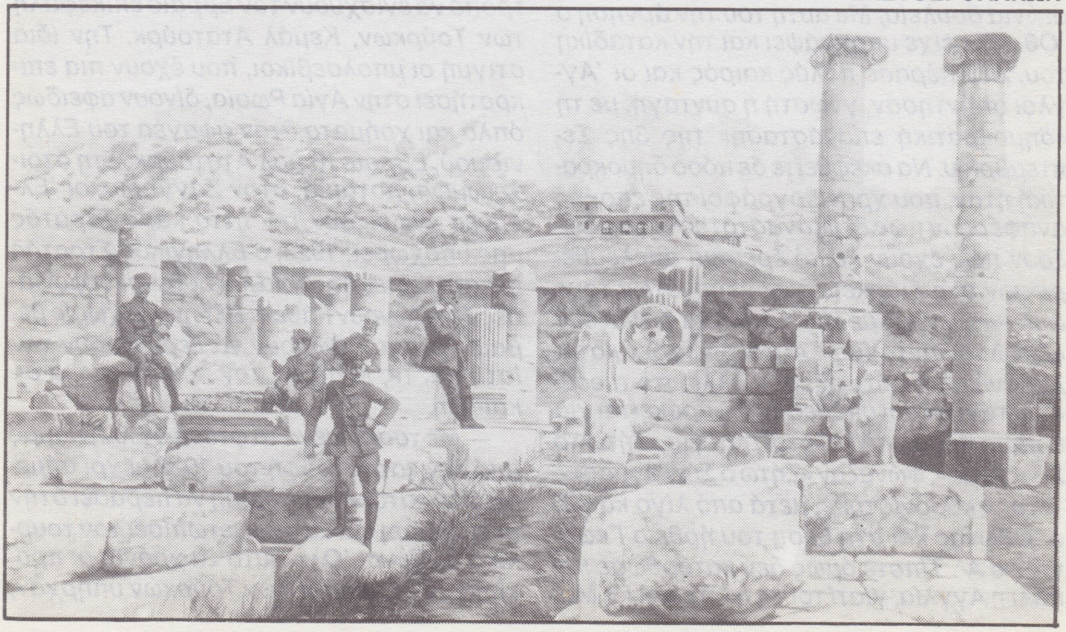
— Με τσακισμένα τα φτερά ο Ελληνισμός από την καταστροφή του 1922 μέχρι σήμερα, δεν κατόρθωσε ακόμη να περάσει στην αντεπίθεση και να αντιμετωπίσει τον τουρκικό κίνδυνο. 'Ολα αυτά τα χρόνια οι προκλήσεις εκ μέρους των Τούρκων υπήρχαν,

*οι Έλληνες όμως δυστυχώς αντιδρούν παθητικά. Το 1955 έκαμαν τον διωγμό των Ελλήνων της Πόλης, το 1974 σκλάβωσαν τη μισή Κύπρο και σήμερα, χωρίς ίχνος ντροπής, μιλούν για καταπιεσμένους Τούρκους στη Θράκη. Όμως εμείς οι «ευτυχισμένοι» Έλληνες του 1989 αδιαφορούμε. Σκοτωνόμαστε μεταξύ μας για το ποιος θα κερδίσει τις εκλογές, κοιτάμε ποιον βουλευτή θα βρούμε για κανέναν διορισμό από το παράθυρο και αδιαφορούμε... Το όνειρο της Μεγάλης Ελλάδας έχει αντικατασταθεί από τον εφιάλτη και το άγχος της «μεγάλης 'κονόμας» και ο Μεγάλος Ηγέτης, που θα μας οδηγήσει στη Νίκη και στη Δικαίωση έχει αντικατασταθεί από τον «μεγάλο διαχειριστή», που θα γεμίσει τις τσέπες μας με λεφτά... **Η Πατρίδα μας καθημερινά αυτοκτονεί μέσα στη λάσπη του συμφεροντολογισμού και της μανίας του καταναλωτισμού και ελάχιστοι έχουν απομείνει με Πίστη σε Ένα Ιδανικό. Όμως αρκούν, αρκούν για να κρατήσουν την ελπίδα ακόμα ζωντανή, για να κρατήσουν τον λόγο του λαού μας ανεκπλήρωτη επιθυμία: «Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θάνει».***

Λίγοι, ναι λίγοι, η Αλήθεια πρέπει να λέγεται όσο πικρή και νάναι, λίγοι απέμειναν Πιστοί στην Ιδέα για μια Μεγάλη Πατρίδα, στην Ιδέα για καινούργια Δυνατή Ελλάδα. Όμως αρκούν, αρκούν για την Άγια εκείνη ημέρα, που Πρωτοπόροι θα σηκώσουν τη Σημαία της Εθνικής Ανόρθωσης απ' άκρη σ' άκρη σε ολόκληρη τη χώρα. Και η ημέρα αυτή θα 'ρθει, γιατί πρέπει να 'ρθει, γιατί το απαιτούν πρώτα απ' όλα οι ψυχές των Στρατιωτών μας, που σκόρπισαν τα κόκκαλά τους σε κάθε γωνιά της Ελληνικής Ασίας.

— 1989, οι Έλληνες «ευαίσθητοι» ενδιαφέρονται σήμερα για την ελευθερία των μαύρων στην Αφρική, για τους Αρμένιους, τους Κούρδους, για όλους. Βλέπουν και είδαν με συμπάθεια την επιστροφή των σιωνιστών στην Παλαιστίνη μετά από 2.000 χρόνων απουσία και όμως κανείς δεν μιλά, κανείς δεν πιστεύει στην επιστροφή των Ελλήνων στην Ασία, μετά από μια μόλις εξηντάχρονη απουσία. Εμείς οι Έλληνες Πατριώτες του Λαϊκού Συνδέσμου Πιστεύουμε σε αυτό, έχουμε καθήκον να Πιστεύουμε σε αυτό, έχουμε καθήκον να Πιστεύουμε και να αγωνιζόμαστε για να ξαναγίνουν Ελληνικές η Σμύρνη, η Προύσα, η Ιωνία, ο Πόντος, η Κωνσταντίνου Πόλη. Γιατί για μας δεν υπάρχουν χαμένες Πατρίδες, υπάρχουν μόνο σκλαβωμένες Πατρίδες!

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Επιμέλεια: **ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ**

8.5.1821: Ο Ομέρ Βρυώνης, Μουσουλμάνος Αλβανός (ελληνικής καταγωγής) Στρατάρχης του τουρκικού στρατού, αφού κατέλαβε την Αλαμάνα και φόνευσε με φρικώδη και βάρβαρο τρόπο τον Αθάνατο ήρωα Αθανάσιο Διάκο, συνεχίζει την

κάθοδό του με 10.000 άνδρες προς Νότο.

Ο Ομέρ Βρυώνης είχε θητεύσει κι αυτός στην αυλή του Αλή Πασά, όπως και ο Οδυσσέας Ανδρούτσος και τόσοι άλλοι Έλληνες οπλαρχηγοί. Έτσι λοιπόν, στηριζόμενοι στους παλαιούς δεσμούς που είχαν αναπτύξει, παρήγγειλε στον Ανδρούτσο, ο οποίος ερχόταν από την Ευρυτανία με λίγους άνδρες, να συναντηθούν προς συνεννόηση.

Ο Ανδρούτσος όρισε σαν τόπο συναντήσεως το Χάνι της Γραβιάς. Εκεί ο γενναίος οπλαρχηγός τον περίμενε με 117 παλικάρια. Αξιομνημόνευτος είναι ο τρόπος που εισήλθαν στο Χάνι οι γενναίοι. Μπήκαν χορεύοντας και τραγουδώντας το γνωστό κλέφτικο τραγούδι «Κάτω στου βάλτου τα χωριά…».

Ο Ομέρ Βρυώνης με το πλήθος του στρατού του αρχίζει λυσσώδεις επιθέσεις για να καταλάβει το Χάνι.

Χαρακτηριστικό είναι ότι όρισε και χρηματική αμοιβή σ' αυτόν που θα μπει πρώτος στο Χάνι.

Τις συνεχείς επιθέσεις, όμως, του εχθρού τις αποκρούουν επιτυχώς οι γενναίοι του Ανδρούτσου, ολόκληρη την ημέρα.

Με τη δύση του ηλίου ο Ομέρ Βρυώνης, βλέποντας τον στρατό του να φθείρεται συνεχώς, διέταξε να σταματήσουν οι επιθέσεις και παρήγγειλε να του φέρουν κανόνια από τη Λαμία.

Το βράδυ όμως, ο Ανδρούτσος με τους άνδρες του, αφού έθαψαν μέσα στο Χάνι τους νεκρούς τους, επιχειρούν ηρωική έξοδο. Σαν λαίλαπα διαπερνούν τις εχθρικές δυνάμεις με τα ξίφη στα χέρια και κατευθύνονται προς το Χλωμό.

Η ηρωική αντίσταση στη Γραβιά δεν είχε σαν σκοπό την ανακοπή της καθόδου του εχθρικού στρατού, όσο είχε σκοπό να κλονίσει το ηθικό των Τούρκων, κάνοντάς του συγχρόνως κατανοητό ότι οι Έλληνες είναι πλέον αποφασισμένοι για την ελευθερία τους, την οποία και θα κατακτήσουν με οποιοδήποτε τίμημα.

12.5.1821: Πανωλεθρία του τουρκικού στρατού (12.000 άνδρες) στο Βαλτέτσι της Τριπόλεως.

Κεντρικός ήρωας και υπερασπιστής του Βαλ-

τετσίου ο Ηλίας Μαυρομιχάλης. Ενισχυθείς από τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη ανάγκασε τον Κεχαγιάμπεη της Τριπόλεως να τραπεί σε άτακτη φυγή. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, μιλώντας στους νικητές μετά τη μάχη και με δάκρυα στα μάτια, τους είπε ότι η μέρα εκείνη έπρεπε να καθαγιασθεί με γενική νηστεία και η επέτειός της να εορτάζεται στους αιώνες των αιώνων, γιατί είναι η ελευθερία της Πατρίδος.

20.5.1825: Ο Παπαφλέσσας (Γρηγόρης Δικαίος), αποφασίζει να αντιμετωπίσει τον Ιμπραήμ στο Μανιάκι της Μεσσηνίας. Σκοπός του ήταν να μαζέψει όσους άνδρες μπορούσε και να δυσκολέψει έτσι το πέρασμα του Ιμπραήμ στο εσωτερικό του Μοριά. Συγκέντρωσε τελικά 4.000 άνδρες με τους Κεφάλα, Βοϊδή Μαυρομιχάλη, Παπαγιώργη και άλλους μικρότερους οπλαρχηγούς. Στις 19 του Μάη άναψε μεγάλες φωτιές στους λόφους για να προσελκύσει την προσοχή του Ιμπραήμ, που βρισκόταν στην Πύλο. Ο Ιμπραήμ κατάλαβε την πρόκληση των Ελλήνων επαναστατών και κατέφθασε με μια συνολική δύναμη 6.500 ανδρών.

Ο Παπαφλέσσας κάλεσε τους οπλαρχηγούς και τους είπε:

«Παιδιά μου, τα ταμπούρια μας είναι γερά. Μα όσο και αν πολεμήσουμε ο θάνατός μας είναι σχεδόν σίγουρος. Ο Μπραήμης έχει μεγάλη δύναμη και σε λίγο θα μας ζώσει από παντού. Όσοι λοιπόν από σας έχετε μικρά παιδιά και γέρους γονιούς, που χρειάζονται να τους βοηθείστε, μην ντραπείτε. Φευγάτε τώρα και σ' άλλη περίσταση μπορεί να χρησιμέψετε στην πατρίδα». Μετά από πολλές συζητήσεις έφυγαν οι περισσότεροι και έμειναν μόνο 1.600.

Ο Κεφάλας και ο Παπαγιώργης όταν ξημέρωσε και είδαν τον κάμπο να μαυρίζει από τον στρατό των Αιγυπτίων προς στιγμή δείλιασαν και πρότειναν στον Παπαφλέσσα να φύγουν.

«Έχασα τις ελπίδες μου από σένα, μωρέ Κεφάλα. Αλλιώς σε λογάριαζα», είπε ο Παπαφλέσσας και γυρίζοντας προς τον Παπαγιώργη τον τράβηξε από τα γένια λέγοντάς του: «Μου τα ντρόπιασες αυτά Παπαγιώργη».

Μπήκε όμως στη μέση ο Βοϊδής Μαυρομιχάλης και έδωσε τέλος στη συζήτηση.

«Θα μείνουμε παπά γιαμά (είπε στη μανιάτικη διάλεκτο που μιλούσε) και όποιος ζήσει ας ακούσει των γυναικών τα μοιρολόγια».

Η μάχη άρχισε και οι Έλληνες ακλόνητοι στις θέσεις τους αντιμετώπιζαν με επιτυχία τις εχθρικές επιθέσεις.

Οι πλαγιές άρχισαν να στρώνονται με κουφάρια Αιγυπτίων και αλόγων. Εν τω μεταξύ, οι οπλαρχηγοί πρότειναν πάλι υποχώρηση. Άλλοι πρότειναν να ξεφύγουν στις πίσω πλαγιές όπου δεν θα μπορούσε να ανέβει το ιππικό του Μπραήμη.

Ο Παπαφλέσσας όμως αμετάπειστος τους είπε: «Σας το είπα και πριν, σαν το ξαναλέω και τώρα. Τη φευγάλα να τη βγάλετε από το νου σας. Θα μείνουμε εδώ που βρισκόμαστε. Θα τσακίσουμε τους Αράπηδες και θα τους πάμε κυνηγώντας μέχρι το λιμάνι της Πύλου. Αλλιώτικα θα γίνει ότι θέλει ο Θεός».

Τα λόγια του Παπαφλέσσα εμψύχωσαν τους οπλαρχηγούς. Ο Παπαφλέσσας ήθελε να κάμει το Μανιάκι νέες Θερμοπύλες.

Η μάχη συνεχιζόταν ανελέητα μετά το μεσημέρι. Τα ταμπούρια στέκουν ακόμα γερά. Πείσμα μεγάλο και από τις δύο πλευρές. Τα καριοφίλια έχουν ανάψει. Από τα βουνά της Ανδρίτσαινας ακούγονται μπαταριές. Είναι ο Πλαπούτας που έρχεται προς βοήθεια. Ο Ιμπραήμ τότε διατάσσει γενική επίθεση στα ταμπούρια, μαζί και ο ίδιος ο Ιμπραήμ. Τα γιαταγάνια βγαίνουν από τα θηκάρια και σκορπούν τον θάνατο. Ο Παπαφλέσσας στέκει ακλόνητος στη θέση του, πολεμώντας έως θανάτου.

Ένας ντελής του παίρνει το κεφάλι με τη σπάθα του. Η μάχη ετελείωσε, όλοι οι οπλαρχηγοί κείτονται νεκροί. Ο Ιμπραήμ σκεφτικός γυρίζει ανάμεσα στα πτώματα. Διέταξε να του φέρουν το ακέφαλο σώμα του Παπαφλέσσα, το στήριξαν σ' ένα κορμό, αφού βρήκαν και το κεφάλι του ήρωα. Η παράδοση διέδωσε ότι ο Ιμπραήμ αφού κοίταξε με δέος τον νεκρό Παπαφλέσσα, τον φίλησε και ακούστηκε να ψιθυρίζει: «Κρίμα να χαθεί τέτοιος πολέμαρχος».

1.5.1919: Αρχίζει η αποβίβαση του ελληνικού στρατού στη Σμύρνη. Οι Έλληνες της Σμύρνης βλέπουν ένα πόθο αιώνων να γίνεται πραγματικότητα. Ένωση με τη μητέρα πατρίδα.

Η υποδοχή που γίνεται στα ελληνικά στρατεύματα είναι πρωτοφανής. Όλα φαίνονται σαν παραμύθι. Η Σμύρνη γεμάτη από γαλανόλευκες σημαίες, η Σμύρνη γεμάτη από ελληνικό στρατό.

10.5.1941: Ένα Με – 110 ξεκινά από τη Γερμανία με οδηγό έναν τολμηρό άνδρα και κατευθύνεται προς τη Μεγάλη Βρετανία.

Πιλότος είναι ο βετεράνος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και υπαρχηγός του NSDAP, RUDOLF HESS.

Αφού είχε συνεννοηθεί μυστικά με τον Αρχηγό Αδόλφο Χίτλερ, ξεκίνησε με την παράτολμη αποστολή να συναντηθεί με τον φιλικά διακείμενο προς την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία Δούκα του Χάμιλτον, γνωστό του και από τους Ολυμπια-

κούς του Βερολίνου το 1936 και να προσπαθήσει να επιτύχει ειρήνη με την Αυτοκρατορική κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας.

Για τον Ες και για τον Φύρερ αυτή η αδελφοκτόνος σύρραξη έπρεπε πάση θυσία να σταματήσει.

Ο Ες κατάφερε να περάσει τις εχθρικές γραμμές και να πέσει με αλεξίπτωτο στη Γλασκώβη. Αντί όμως να συναντηθεί με τον Δούκα του Χάμιλτον, η εβραιόδουλη κυβέρνηση του Τσώρτσιλ, αντιμετωπίζοντάς τον με τον χειρότερο τρόπο, του έστειλε Εβραίους υπουργούς για συνομιλίες, τον ανέκρινε ανελέητα και με χρήση επικινδύνων φαρμάκων.

Ο Ες είχε συνεννοηθεί με τον Χίτλερ ότι σε περίπτωση αποτυχίας να ανακοινώσει ότι είναι τρελός και ότι το τόλμημά του έγινε χωρίς καμιά έγκριση.

Οι Βρετανοί των φυλάκισαν και του απέδωσαν το στίγμα του φρενοβλαβούς.

Ο φάκελος με την υπόθεση Hess του Μαΐου του 1941, δεν έχει δει ποτέ το φως της δημοσιότητας. Ό,τι σχετικό υπάρχει με τις προτάσεις Hess θα ανακοινωθεί με απόφαση των Αγγλικών Αρχών το 2027!

(Σχετικά με τον Rudolf Hess, την ιστορία του, την αποστολή του Μαΐου του 1941 και τη ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ του τον Αύγουστο του 1987, ίδε στα τεύχη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ Νο 29 και 38).

10.5.1956: Οι Δημοκράτες «ανθρωπιστές» Εγγλέζοι απαγχονίζουν στο προαύλιο των φυλακών της Λευκωσίας τους νεαρούς Κύπριους αγωνιστές Μιχάλη Καραολή και Ανδρέα Δημητρίου.

Ο Μαραθών και οι Θερμοπύλες ξαναζούν μέσα από το υπέροχο Κυπριακό έπος του 1955 - 59.

Κανένας από τους ήρωες δεν μετάνιωσε για τη δράση του και τις πράξεις του. Όλοι αντιμετώπισαν τον θάνατο χωρίς φόβο. «Δεν με φοβίζει ο θάνατος, γιατί η ζωή είναι περιττή μέσα στη σκλαβιά. Ζήτω η Λευτεριά!» (Ανδρέας Δημητρίου).

1.5.1945

Η ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ ΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΛΑΟ

Τὸ βράδυ τῆς 1ης Μαΐου, ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Ἁμβούργου ἀνήγγειλε τὸν θάνατο τοῦ φύρερ. Κι ἐνῶ ξεχύνονταν, ἀργὰ καὶ ἐπίσημα, οἱ ἦχοι τῆς 7ης Συμφωνίας τοῦ Μπρύκνερ, ὁ ναύαρχος Νταῖνιτς ἀπευθύνθηκε στὸν γερμανικὸ λαό.

«Ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς Γερμανίας, στρατιῶτες τῆς Βέρμαχτ.

Ὁ φύρερ μας, Ἀδόλφος Χίτλερ, ἔπεσε. Ὁ γερμανικὸς λαὸς ὑποκλίνεται μὲ τὸν μεγαλύτερο σεβασμὸ καὶ τὴν βαθύτερη θλῖψι. Εἶχε ἐνωρίτατα ἀντιληφθῆ τὸν μπολσεβικικὸ κίνδυνο καὶ εἶχε ἀφιερώσει τὴν ζωή του στὴν καταπολέμησί του. Στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀκάμπτως εὐθεῖα ζωή, βρῆκε τὸν θάνατο τῶν ἡρώων μέσα στὴν πρωτεύουσα τοῦ γερμανικοῦ Ράιχ. Ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξίς του ἦταν ἀφιερωμένη στὴν Γερμανία. Ἐνῶ ἔκανε προσωπικὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀναχαίτισι τῆς μπολσεβικικῆς πλημμυρίδος, ἀγωνιζόταν ἐπὶ πλέον γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ γιὰ ὁλόκληρο τὸν πολιτισμό.

Ὁ φύρερ μὲ ὅρισε νὰ τὸν διαδεχθῶ. Μὲ πλήρη συνείδησι τῶν εὐθυνῶν ποὺ ἐπωμίζομαι, ἀναλαμβάνω σήμερα τὴν διακυβέρνησι τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ σὲ αὐτὴ τὴν κρίσιμη ὥρα τῆς ἱστορίας του. Πρωταρχικὴ ἀποστολή μου εἶναι, νὰ μὴ ἐπιτρέψω νὰ ἐξοντωθοῦν οἱ συμπατριῶτες μου ἀπὸ τὸν προελαύνοντα μπολσεβίκο ἐχθρό. Σὲ αὐτὸ καὶ μόνο ἀποσκοπεῖ ἡ συνέχισις τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος. Ὅσο οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ μᾶς ἐμποδίζουν νὰ ἐπιτύχωμε αὐτὸ τὸν ἀντικειμενικό μας σκοπό, ὀφείλομε νὰ ἀμυνόμεθα καὶ νὰ τοὺς πολεμοῦμε. Οἱ Ἀγγλοαμερικανοί, συνεπῶς, δὲν συνεχίζουν πιὰ τὸν πόλεμο πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐθνῶν τους, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ἐξάπλωσι τοῦ μπολσεβικισμοῦ στὴν Εὐρώπη.

Ἡ ἱστορία δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ παράδειγμα, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ συγκριθῇ μὲ ὅ,τι πραγματοποίησε ὁ γερμανικὸς λαὸς κατὰ τὴν διάρκεια αὐτοῦ τοῦ πολέμου ἔξω καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς χώρας μας. Στὴν δοκιμασία ποὺ τῆς παρουσιάζεται, θὰ προσπαθήσω, ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα, νὰ δημιουργήσω συνθῆκες διαβιώσεως ἀνεκτὲς γιὰ τὰ γενναῖα τέκνα τῆς Γερμανίας, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά.

Ἂν κάνωμε ὅ,τι μᾶς ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις μας, ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ὕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα καὶ θυσίες».

ΕΜΕΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΚΕ Η ΑΦΙΣΣΟΚΟΛΛΗΣΗ

Συνέχεια από την 3η σελίδα

ϊκιστικό φαινόμενο και δηλώνουμε ότι θα αντιταχθούμε με όλες μας τις δυνάμεις σε οποιαδήποτε απόπειρα επανεμφάνισης του φασισμού. Ζητάμε από κάθε πολίτη να αντιταχθεί σ' αυτές τις ενέργειες, από δε την Πολιτεία να κινητοποιηθεί αμέσως για τον εντοπισμό των δραστών».

Το ψήφισμα που είχε συνταχθεί από τον δημοτικό σύμβουλο κ. Γιάννη Πιτσιώρη, εγκρίθηκε μετά από πρόταση του ίδιου και των δημοτικών συμβούλων κ.κ. Νίκου Γκατζή, Πάνου Σκοτινιώτη, Μαρ. Πατσιαντά και Φίλιου Πρωτοσύγγελου που ζητούσαν ν' ασχοληθεί με το φαινόμενο το δημοτικό συμβούλιο. Στην έγγραφη πρόταση προς το προεδρείο του δημοτικού συμβουλίου αναγράφονταν τα εξής:

«Τις πρώτες πρωινές ώρες σήμερα τοιχοκολλήθηκαν εκατοντάδες αφίσσες με τη φωτογραφία του Α. Χίτλερ και την ακόλουθη φράση:

«Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει νάχει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του και αυτός ο πολιτισμός θα βαστάζει εκατομμύρια χρόνια γιατί θα αγκαλιάσει και θα συντεριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό».

Επειδή πιστεύουμε ότι οι αφίσσες αποτελούν βαθύτατη προσβολή και ύβρη για το Λαό μας — για την οποία ο πρώτος από μας (ο κ. Πιτσιώρης) ενημέρωσε ήδη τον κ. Εισαγγελέα Βόλου — που υπέστη για τέσσερα χρόνια τα πάνδεινα από τον Ναζισμό, ζητάμε να ληφθεί από το Δημοτικό Συμβούλιο απόφαση που όχι μόνον θα καταδικάζει με τον πιο έντονο τρόπο τη συγκεκριμένη ενέργεια — αλλά και που θα ζητήσει από τις αρμόδιες Αρχές να κινητοποιηθούν αμέσως για τον εντοπισμό των δραστών».

Κατά τη σύντομη συζήτηση που έγινε στο δημοτικό συμβούλιο, η συγκεκριμένη αφισσοκόλληση αποδοκιμάστηκε έντονα από όλες τις πτέρυγες, ενώ ο δήμαρχος κ. Μ. Κυυντούρης επισήμανε ότι ενώ προχθές το μεσημέρι σε αρκετά σημεία καλύφθηκαν με άλλες οι αφίσσες με τον Χίτλερ, νέες επικολλήθηκαν στα ίδια σημεία το απόγευμα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

1989
ΣΑΒΒΑΤΟ
22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΕΤΟΣ 73ο — ΑΡΙΘΜΟΣ 23.067
Ανατολή ηλίου 6.41 — Δύση 8.08
Σελήνη 16 ημερών
† Ευ. Λαζ., Θεοδ., Νέαρχος

Βόλος
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ 138 — ΑΝΘ. ΓΑΖΗ
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: Συντάξεως 25.463 —
23.46x Διαχειρίσεως - Αγγελιών
23.324 — 23.683
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 50
Ιδρυτής Διευθυντής (1916 — 1964)
† ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΡΟΣ

ΟΜΟΦΩΝΑ, ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Καταδικάστηκε η αφισσοκόλληση στο Βόλο φωτογραφιών του Χίτλερ

ΚΑΙ ΖΗΤΗΘΗΚΕ Ο ΑΜΕΣΟΣ ΕΝΤΟΠΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΡΑΣΤΩΝ

Ομόφωνα το δημοτικό συμβούλιο Βόλου ενέκρινε, κατά την προχθεσινοβραδυνή του συνεδρίαση, το παρακάτω ψήφισμα με το οποίο καταδικάζεται η αφισσοκόλληση τις τελευταίες μέρες σε κεντρικούς δρόμους της πόλης φωτογραφιών του Γερμανού δικτάτορα και ηγέτη του Ναζισμού Χίτλερ:

«Σαράντα τέσσερα χρόνια μετά την ήττα των δυνάμεων του Άξονα στην Ευρώπη από τις συμμαχικές δυνάμεις, ο Φασισμός και ο Ρατσισμός κάνουν την επανεμφάνισή τους σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες εκμεταλλευόμενοι κοινωνικά φαινόμενα, όπως η ανεργία, η μετανάστευση ξένων εργατών κλπ.

Δεν φανταζόμασταν, όμως, ποτέ, ότι στον τόπο μας που έδωσε τόσα στον αγώνα κατά των κατακτητών και υπέστη τόσες καταστροφές από την φασιστική Γερμανία, θα βρισκόταν Έλληνες που με την ευκαιρία των 100 ετών από τη γέννηση του Αδ. Χίτλερ θα γέμιζαν σήμερα παραμονή της 21ης Απριλίου, τους τοίχους με τις φωτογραφίες του και με περιεχόμενο που υπονοεί ότι ο πολιτισμός του Γ' Ράιχ στηριζόταν στον Αρχαίο Ελληνισμό.

Καταδικάζουμε απερίφραστα και απόλυτα το ανατρι-

Συνέχεια στην 6η σελίδα

Οι αφίσσες του Χίτλερ, στη Θεσσαλονίκη

Εκατό χρόνια από τη γέννησή του

Αφίσες του Χίτλερ στο Βόλο και τη Θεσσαλονίκη

Για να... συνταιριάξει ο ελληνισμός με τον γερμανισμό. Νόμιμες αφισοκολλήσεις. Με τη «βούλα» του Αρείου Πάγου

Σε Θεσσαλονίκη και Βόλο, επικολλήθηκαν αφίσες με τη φωτογραφία του Χίτλερ εκατό χρόνια από τη γέννηση του ανθρώπου που μακέλεψε την ανθρωπότητα. Οι αφισοκολλήσεις, στη Θεσσαλονίκη έγιναν στη γωνία της Εγνατίας οδού, με την οδό Ιασωνίδου.

Στη λεζάντα, που συνοδεύει τη φωτογραφία του Αδόλφου Χίτλερ, αναφέρονται τα εξής:

«Ο παθιασμένος αγώνας μας, πρέπει νάχει πλατιά αντικείμενα: Ενας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του και αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια, γιατί θα αγκαλιάσει και θα συνταιριάσει τον ελληνισμό με τον γερμανισμό. Αδόλφος Χίτλερ – Ο αγών μου».

ΒΟΛΟΣ, 21.– Αφίσες με τη φωτογραφία του Χίτλερ επικολλήθηκαν τις τελευταίες ημέρες, ιδιαίτερα στους κεντρικούς δρόμους του Βόλου.

Εξαιτίας της αφισοκόλλησης αυτής, το δημοτικό συμβούλιο του Βόλου εξέδωσε ψήφισμα, με το οποίο καταδικάζεται η αφισοκόλληση και καλείται η πολιτεία να εντοπίσει τους δράστες.

Του θέματος επιλήφθηκαν και η αστυνομία και η εισαγγελία και διαπίστωσαν ότι οι αφισοκολλήσεις γίνονται από νόμιμα αναγνωρισμένο από τον Αρειο Πάγο ελληνικό κόμμα. Πρόκειται για το κόμμα «Λαϊκός Σύνδεσμος», που αναγνωρίστηκε το 1983, μετά από αίτηση του ιδρυτού του, Νικόλαου Μιχαλολιάκου. Μετά από τη διαπίστωση αυτή, οι αρχές, όπως υποστηρίζεται, δεν μπορούν πλέον να επέμβουν για αφισοκολλήσεις που γίνονται από νόμιμα αναγνωρισμένο κόμμα.

Βρήκαν και πάλι ευκαιρία οι «υπερδημοκράτες» πολιτικάντηδες και λιβελλογράφοι να γεμίσουν με «αγανάκτηση» και «αντιφασιστικό» μένος. Αφορμή η εμφάνιση μερικών αφισών με τη φωτογραφία του Α. Χίτλερ στους δρόμους του Βόλου. Ως εκ θαύματος οι κ.κ. «υπερδημοκράτες» δημοτικοί σύμβουλοι, λοιπόν, αποφάσισαν – έτσι, για ποικιλία ίσως – να διανθίσουν τη μονοτονία των ψηφισμάτων τους υπέρ των μαύρων δολοφόνων της Ν. Αφρικής με λίγο «αντιναζισμό» της κακιάς ώρας. Δεν θα ασχοληθούμε εδώ με το άθλιο κείμενο του «ψηφίσματος διαμαρτυρίας», το γεμάτο διαστρεβλώσεις και κοινοτυπίες. Εντύπωση μας κάνει όμως η συνεχής προβολή του συμβάντος από τη γνωστή φυλλάδα «Ταχυδρόμος» της Μαγνησίας. Συγκεκριμένα, αναφέρεται στο συμβάν σε δύο συνεχή φύλλα της 21ης και 22ας Απριλίου, ενώ ο «αντιναζισμός» κορυφώνεται στο φύλλο της 4ης Μαΐου, όπου με αφορμή ένα ακόμα από τα χιλιάδες μνημόσυνα που κάνουν οι Εβραίοι κάθε λίγο και λιγάκι, οι ευτελείς κονδυλοφόροι του «Ταχυδρόμου» σε αγαστή σύμπνοια με τους εβραίους κορυφώνουν τις κατάρες και τα ξόρκια τους κατά των... «Ναζί» διαβόλων(!).

Οι άνθρωποι όμως έχουν κάποιο πρόβλημα.

Το πρόβλημά τους είναι ο Λαϊκός Σύνδεσμος.

Και το ακόμα πιο μεγάλο πρόβλημά τους είναι ότι η κίνησή μας είναι απόλυτα νόμιμη και σκοπεύει να παραμείνει έτσι, οσεσδήποτε προκλήσεις κι αν δεχτεί απ' οπουδήποτε.

Να λοιπόν η αιτία της λύσσας των πολιτικάντηδων και των κονδυλοφόρων. Καθώς μάλιστα οι ίδιοι δεν μπορούν να μας επιτεθούν ανοιχτά περιορίζονται σε βρισιές και σε συκοφαντίες.

Θα πρέπει να προσπαθήσουν πολύ περισσότερο για να βλάψουν τον Λαϊκό Σύνδεσμο...

ΜΠΡΑΟΥΝΑΟΥ – 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1989

Οι συνθήκες τρομοκρατίας που επικρατούσαν στην πόλη του Braunau στις 20 του περασμένου μηνός δεν επέτρεψαν σε πολλούς συναγωνιστές να αποτίσουν φόρο τιμής στον μεγάλο Ἀνδρα του 20ου αιώνος. Ὁμως τρεις συναγωνιστές μας ήταν εκεί. Ἠταν εκεί γιατί ήταν αδύνατο ο Λαϊκός Σύνδεσμος να μην εκπροσωπηθεί έστω στοιχειωδώς εκείνη την ημέρα. Παρουσιάζουμε τις εντυπώσεις ενός από τους τρεις συναγωνιστές μας από το ταξίδι του και υποσχόμαστε στα χρόνια που έρχονται να κάνουμε πολύ περισσότερα για να αποκαταστήσουμε την ιστορική Αλήθεια.

— Γιάννη ας αρχίσουμε με μια «κλασική» ερώτηση: τι σας έκανε να πάτε στο Braunau την 20ή Απριλίου όταν μάλιστα ήταν δεδομένο το κλίμα τρομοκρατίας που ενισχυόταν από ένα όργιο φημολογίας πολλές μέρες πριν.

— Θεωρήσαμε σωστό να πάμε στο Braunau γιατί εκατό χρόνια από τη γέννηση του Χίτλερ είναι μια μοναδική επέτειος και ήταν τιμή μας αλλά και χρέος μας σαν Ἑλληνες Εθνικοσοσιαλιστές να έχουμε και εμείς μια παρουσία μαζί με όλους τους άλλους Ευρωπαίους συναγωνιστές μας, έστω κι αν τελικά η αστυνομία δεν μας άφησε να πλησιάσουμε στο ίδιο το σπίτι του Χίτλερ. Ἑτσι, εγώ, ο Αλέκος και ο Θανάσης, ένας συναγωνιστής από την Αλεξανδρούπολη, πήραμε το πρωί της 19ης Απριλίου το αεροπλάνο από την Αθήνα και το απόγευμα της ίδιας ημέρας ήμασταν στο Salzdurg. Πολύ νωρίς το πρωί της επομένης πήραμε το τρένο για Braunau.

— Πριν φτάσετε στο Braunau υπήρχαν τίποτα ενδείξεις για παρουσία...

— Και βέβαια. Κατ' αρχήν στον σταθμό του Salzdurg οι πρώτοι που συναντήσαμε ήταν μια ομάδα 10-15 Ιταλών με πολύ σωστό παρουσιαστικό οι οποίοι ήταν προφανώς συναγωνιστές. Ὑστερα σε όλο το τρένο μπορούσες να δεις παρέες νέων πολύ καλά ντυμένων, σοβαρών και λιγομίλητων. Από την αρχή λοιπόν φάνηκε ότι κάθε άλλο παρά μόνοι μας θα ήμασταν... Είναι ακόμα χαρακτηριστικό ότι όταν ρωτήσαμε έναν υπάλληλο του σταθμού ποιο τρένο θα πάρουμε για να πάμε στο Braunau, εκείνος έσπευσε να μας εξυπηρετήσει αφή-

νοντας τη δουλειά που έκανε και συνοδεύοντας μας ως την πόρτα του τρένου. Μας ευχήθηκε δε καλό ταξίδι, μας χαμογέλασε και μας χτύπησε φιλικά και στην πλάτη. Ήταν μια συμπεριφορά φιλικότατη την οποία θα βλέπαμε να επαναλαμβάνεται συνέχεια στη διάρκεια του ταξιδιού μας στην Αυστρία και αργότερα στη Γερμανία. Μπορώ να σου πω ότι η πλειοψηφία των κατοίκων των χωρών αυτών αντιμετωπίζει με πάρα πολύ φιλικό τρόπο τους Εθνικοσοσιαλιστές σε προσωπικό επίπεδο. Δυστυχώς η αλήθεια είναι ότι επικρατεί μια άκρατη ιδεολογική τρομοκρατία που αποθαρρύνει τον κόσμο να εκφραστεί και πολιτικά μέσα από Εθνικοσοσιαλιστικά σχήματα ή, για να ακριβολογούμε, εθνικιστικά και πατριωτικά σχήματα, αφού στις χώρες αυτές απαγορεύεται αυστηρότατα κάθε Εθνικοσοσιαλιστική πολιτική έκφραση. Σίγουρα ήξεραν γιατί τα απαγόρευαν... ξεφύγαμε όμως. Είχαμε μείνει στη διαδρομή μας προς το Braunau, έτσι;

— Ναι.

— Λοιπόν μετά από μια σύντομη διαδρομή φτάσαμε στην πόλη. Εκεί μόλις έβγαινες από τον σταθμό καταλάβαινες πως κάτι ιδιαίτερο συνέβαινε. Όσο πλησιάζαμε δε προς το σπίτι του Χίτλερ τόσο και πύκνωνε η αστυνομία. Και μάλιστα όχι απλή αστυνομία, αλλά κάτι σαν τη δικιά μας την παλιά χωροφυλακή, δηλαδή παραστρατιωτικό σώμα πλήρως οπλισμένο... σου έχω φέρει και φωτογραφίες. Υπήρχαν απ' ότι έμαθα μετά περίπου 600 τέτοιοι με μπλε μπερέ και οπλισμένοι με τουφέκια εφόδου και ακόμα 1.000 περίπου ασφαλίτες με πολιτικά διάσπαρτοι στο πλήθος και στους κατοίκους οι οποίοι ξεχώριζαν αμέσως από τα πιστόλια που φούσκωναν κάτω από τα σακάκια τους. Ακόμη υπήρχαν αστυνομικά σκυλιά, πολλά περιπολικά και ένα ελικόπτερο που έκοβε βόλτες συνέχεια πάνω από την πόλη.

— Για φαντάσου...

— Ναι... και σε μια ακτίνα τριών – τεσσάρων οικοδομικών τετραγώνων γύρω από το σπίτι του Χίτλερ είχαν αποκλειστεί ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Είχαν βάλει σιδερένιες μπάρες και οδοφράγματα και γύρω γύρω κλοιός.

— Το κλίμα στον κόσμο πως ήταν;

— Θα σου τα πω με τη σειρά. Μόλις βγήκαμε από το σταθμό, καθώς δεν ξέραμε καθόλου τα κατατόπια πήραμε τη ροή του κόσμου που κατευθυνόταν προς την κεντρική πλατεία. Το ίδιο έκαναν και οι περισσότεροι συνταξιδιώτες μας: ο ένας ακολούθαγε τον άλλον και βέβαια όταν έβλεπες να μιλάνε κάποιοι κάποια ξένη γλώσσα, εκτός από τα Γερμανικά, καταλάβαινες αμέσως ότι είχες να κάνεις με δικούς μας.

— Ε, βέβαια ξένοι στο Braunau την 20η Απριλίου του '89 τι θα ήταν!

— Βέβαια. Όταν φτάσαμε στην κεντρική πλατεία είδαμε ότι υπήρχε πολύς κόσμος δικός μας. Έβλεπες ανθρώπους σοβαρούς, κοντοκουρεμένους, ως επί το πλείστον νέους, αλλά υπήρχαν και ηλικιωμένοι, παλιοί πολεμιστές, μερικοί με τις γυναίκες τους. Όλος ο κόσμος περιφερόταν γύρω από την πλατεία σαν να περίμενε κάτι. Και πράγματι. Ξαφνικά βλέπουμε τους Ιταλούς που είχαμε δει στο σιδηροδρομικό σταθμό του Salzburg να προχωρούν προς μια από τις εισόδους που οδηγούσε στο σπίτι του Χίτλερ.

Τότε σκεφτόμαστε ότι κάτι θα γίνει. Το ίδιο θα 'νιωσαν όλοι γιατί έπεσε μια φοβερή ησυχία, μια παγωμάρα στην πλατεία. Ξαφνικά αυτοί όταν είχαν φτάσει σε μια απόσταση 10-20 μέτρα από τις σιδερένιες μπάρες σηκώνουν όλοι μαζί τα χέρια τους σε Εθνικοσοσιαλιστικό χαιρετισμό. Τότε ορμήσανε οι δημοσιογράφοι και άρχισαν να φωτογραφίζουν. Μιλάμε για πολλούς δημοσιογράφους, τουλάχιστον 150 και για τουλάχιστον δέκα τηλεοπτικά συνεργεία.

— Ναι;

— Και ύστερα ορμάνε προς την είσοδο και επιχειρούν να περάσουν! Έριξαν μάλιστα και μερικές κλωτσιές στους αστυνομικούς που φύλαγαν την είσοδο, αλλά σε δευτερόλεπτα μέσα ήρθαν ενισχύσεις και προλάβανε να συλλάβουν τέσσερεις τους οποίους τους κλείσανε σ' ένα ειδικό χώρο σε ένα από τα διπλανά σπίτια που τον είχαν μετατρέψει σε κρατητήριο. Συνελάμβαναν δε οποιονδήποτε χαιρετούσε Εθνικοσοσιαλιστικά ή είχε πάνω του οποιοδήποτε Εθνικοσοσιαλιστικό σήμα. Είδα κι ένα γέρο ο οποίος σήκωσε το χέρι, αγανακτισμένος προφανώς, φώναξε «Χάιλ Χίτλερ» και τώρα ήταν.. ήταν φοβερό το θέαμα να βλέπεις ένα γέροντα να τον τραβολογάν κάτι γορίλλες και να προσπαθούν να τον χώσουν μέσα. Αγανακτισμένος τους φώναξα στα Αγγλικά: «είστε χειρότεροι από τη Σοβιετική Ένωση!». Με κατάλαβαν αλλά δεν είπαν τίποτα. Τι να πουν;

— Πόσος κόσμος δικός μας υπολογίζεις ότι ήταν εκείνη την ημέρα στο Braunau;

— Είναι πάρα πολύ δύσκολο να το πω γιατί ο κόσμος ερχόταν και έφευγε συνέχεια. Αυτοί που είχαν έρθει το πρωί είχαν φύγει το απόγευμα και είχαν έρθει άλλοι. Πάντως σε καμιά περίπτωση δεν υπήρχαν λιγότεροι από χίλιοι ανά πάσα στιγμή στην πόλη.

— Οι δημοσιογράφοι τι έκαναν;

— Ζητούσαν συνεντεύξεις απ' όλους, αλλά ελάχιστοι τους μιλούσαν. Κι εμείς φυσικά αρνηθήκαμε. Εξάλλοι οι περισσότεροι ήταν αριστερόφατσες, να όπως αυτός εδώ στη φωτογραφία (δείχνει τη φωτογραφία) τον οποίο φωτογράφισα γιατί με φωτογράφιζε κι αυτός. Γενικά αποκλείεται να ήταν από κανένα σοβαρό έντυπο γιατί όλοι κάπως έτσι ήταν, κάτι μουσάτοι, κάτι άπλυτοι...

— Σωστά ρεμάλια δηλαδή.

— Ακριβώς. Σαν να λέμε συνειδητοποιημένοι αντιφασίστες. Αλλά εκεί που το ευχαριστήθηκα πολύ ήταν το επεισόδιο με το σχολείο.

— Το σχολείο;

— Ναι, τα παράθυρα του πίσω μέρους ενός σχολείου έβλεπαν στην πλατεία. Όταν έγινε το επεισόδιο με τους Ιταλούς τα πιτσιρίκια κοίταζαν και τότε πολλά από αυτά βγαίνουν στα παράθυρα και χαιρέτησαν με υψωμένα τα χέρια! Αμέσως οι πανικόβλητοι δάσκαλοι τα μα-

ζεύουν μέσα, κλείνουν τα παράθυρα και κατεβάζουν τα ρολλά δευτερόλεπτα πριν καταφθάσουν οι ορδές των δημοσιογράφων με τις κάμερες! Φαντάσου να κυκλοφορούσανε φωτογραφίες με τα μικρά να χαιρετάνε τι θα λέγανε. «Ζωντανός ο Ναζισμός στην Αυστρία» και τέτοιες αηδίες.

— Αντιδιαδηλωτές υπήρχαν; Γιατί είχα ακούσει ότι πέρισυ είχαν γίνει επεισόδια.

— Υπήρχαν μόνο καμιά δεκαπενταριά άπλυτοι οι οποίοι δεν τόλμησαν να κουνηθούν. Μάλιστα κάποια στιγμή κάτι είπαν σε έναν Ιταλό συναγωνιστή και αυτός έρριξε μια σφαλιάρα σ' έναν απ' αυτούς. Αυτοί αντέδρασαν φωνάζοντας βοήθεια και μέσα σε δευτερόλεπτα είχε καταφθάσει αστυνομικοί οι οποίοι κράτησαν τα στοιχεία του Ιταλού και της παρέας του, αλλά δεν ενόχλησαν καθόλου τους αντιφασίστες. Μετά γνωριστήκαμε με τους Ιταλούς αυτούς οι οποίοι ήταν ενθουσιασμένοι που μας γνώριζαν γιατί είχαν πέσει στα χέρια τους, κι εγώ δεν ξέρω πώς, μερικά τεύχη της «Χρυσής Αυγής» παλιότερα και μ' αυτούς και με δυο Γάλλους της Troisieme Voie που ήξεραν πολύ καλά τον Λαϊκό Σύνδεσμο, στήσαμε ένα Ελληνο – ιταλο – γαλλικό γλέντι σε αυστριακή ταβέρνα (!) που θα μου μείνει αξέχαστο. Αργά το βράδυ πήραμε το τρένο για να επιστρέψουμε στο Salzburg. Εκείνη την προχωρημένη ώρα δεν είχε απ' ευθείας τρένο και έτσι πήραμε ένα που έκανε μια μεγάλη παράκαμψη πριν φθάσει στο Salzburg. Ο ελεγκτής που μας κοίταξε τα εισιτήρια είδε ότι έγραφαν επάνω Braunau και μας ρώτησε αν ξέραμε ότι εκεί είναι το σπίτι του Χίτλερ. Ο Αλέκος, που ξέρει κάτι υποτυπώδη Γερμανικά, του απάντησε ότι το ξέρουμε και ότι πήγαμε εκεί για τα εκατό χρόνια αλλά το είχαν αποκλείσει. Έπρεπε να δεις την έκφραση του άλλου μόλις βεβαιώθηκε ότι είχε να κάνει με Εθνικοσοσιαλιστές! Χαμογέλασε ολόκληρος, χαμογέλασαν και τα μουστάκια του του ανθρώπου. Μας χτύπησε φιλικά στην πλάτη, μας έσφιξε τα χέρια και έφυγε μονολογώντας «εκατό χρόνια... εκατό χρόνια».

— Για άλλη μια φορά φάνηκε λοιπόν ότι αν εξασφαλιστούν οι κατάλληλες προϋποθέσεις ο Εθνικοσοσιαλισμός μπορεί να ξανανθίσει στις χώρες αυτές...

— Σίγουρα. Μπορώ να σου διηγηθώ πάρα πολλά παρόμοια περιστατικά από το ταξίδι μας, τα περισσότερα από τα οποία συνέβησαν στη Γερμανία.

— Και μετά την επίσκεψη στο Braunau φύγατε για τη Γερμανία;

— Ναι. Το επόμενο πρωί φύγαμε από το Salzburg για τη Στουτγάρδη. Εκεί συναντήσαμε ένα φίλο του Αλέκου, μετανάστη που δουλεύει σε μια αυτοκινητοβιομηχανία και συμπαθούντα τις Εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες.

Μας είπε μάλιστα ότι την προηγούμενη μέρα οι Τούρκοι που δουλεύουν στο ίδιο εργοστάσιο μ' αυτόν βρήκαν όλα τα λάστιχα από τα αυτοκίνητά τους τρυπημένα. Να φανταστείς ότι το εργοστάσιο έχει 450 εργάτες από τους οποίους οι 200 είναι Τούρκοι, μόνο δε 50 είναι Γερμανοί. Οι υπόλοιποι είναι Γιουγκοσλάβοι, Ιταλοί και Έλληνες.

— Πώς αντιμετωπίζουν οι Γερμανοί τους Λευκούς μετανάστες στη χώρα τους; Τους μη – Λευκούς, όπως τους Τούρκους λ.χ. ξέρουμε πολύ καλά πως τους αντιμετωπίζουν: θα 'θελαν να τους πετάξουν όλους έξω, αλλά φυσικά αυτό είναι «Ναζισμός»... Τους Λευκούς λοιπόν πώς τους αντιμετωπίζουν;

— Κοίτα, εδώ υπάρχουν δυο τάσεις. Υπάρχουν αυτοί οι Γερμανοί που είναι πιο κοντά στην ακροδεξιά ας πούμε, οι οποίοι λένε «έξω όλοι οι μετανάστες», και υπάρχει και η άλλη τάση, σαφέστατα πιο Εθνικοσοσιαλιστική η οποία ξεχωρίζει ποιους ξένους θέλουν να διώξουν: τους μη – Λευκούς. Πάντως πρέπει να πω εδώ ότι ακόμα και αυτοί που θέλουν να διώξουν όλους τους μη – Γερμανούς, ειδικά προς τους Έλληνες δεν είναι εχθρικοί ή τουλάχιστον είναι πολύ λιγότερο εχθρικοί απ' ότι απέναντι σε οποιουσδήποτε άλλους. Σ' αυτό βέβαια συντελεί και το γεγονός ότι οι Έλληνες μετανάστες στη Γερμανία στην πλειοψηφία τους πρώτον είναι σε καλή οικονομική κατάσταση, δεύτερον δεν σκοπεύουν να παραμείνουν επ' άπειρον στη Γερμανία, οι περισσότεροι φεύγουν ύστερα από 10-15 χρόνια αφού φτιαχτούν οικονομικά και τρίτον δεν προκαλούν. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, αν λάβεις υπόψη σου ότι η πλειοψηφία των Τούρκων αλλά και πολλοί Γιουγκοσλάβοι και Ιταλοί ακόμη ασχολούνται με δραστηριότητες του υποκόσμου, διακινούν ναρκωτικά, πουλούν «προστασία» και τέτοια. Κι όταν μάλιστα συλλάβουν κάποιον απ' αυτούς ξεσηκώνονται οι άλλοι και αρχίζουν να τα σπάνε επειδή αυτό είναι, λέει, «ρατσισμός».

— Στη νεολαία τι ρεύματα επικρατούν;

— Επειδή τριγύρισα αρκετές μέρες στις νεολαιίστικες περιοχές της Στουτγάρδης και του Μονάχου μπορώ να σου πω με αρκετή βεβαιότητα ότι η νεολαία της Γερμανίας έχει απορρίψει τελείως τα συμβατικά κόμματα, σοσιαλδημοκράτες, χριστιανοδημοκράτες και τέτοια. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν καθαρά δυο πόλοι έλξεως της νεολαίας: ο εθνικιστικός – πατριωτικός, όπως είναι τα κόμματα του Schoenhubev, του Grey, το N.P.D. κ.τ.λ. αλλά και οι καθαρά Εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες που βέβαια είναι δια νόμου απαγορευμένες και ο άλλος είναι ο λεγόμενος «εναλλακτικός», που κατά τη γνώμη μου είναι το νεώτερο δημιούργημα του συστήματος, ο οποίος περιλαμβάνει τους «πράσινους», τους αναρχικούς και γενικά τα πιο εκφυλισμένα στοιχεία. Ιδιαίτερα η ηγεσία του χώρου αυτού αποτελείται από πραγματικά ανθρώπινα σκουπίδια, πρέπει να τους δεις για να με πιστέψεις γιατί τα άτομα αυτά είναι υπεράνω κάθε περιγραφής. Δεν είναι τυχαίο που τους αποκαλούν «Chaoten» δηλ. χαωτικούς.

— Γιάννη σ' ευχαριστώ πολύ για τη συζήτησή μας.

Δυστυχώς ο χώρος δεν μας φτάνει για να δημοσιεύσουμε και άλλες εντυπώσεις του συναγωνιστή μας από τη Γερμανία. Θα προσπαθήσουμε όμως να κρατάμε πάντα ενήμερους τους αναγνώστες γιατί πιστεύουμε ότι στη Γερμανία και την Αυστρία κυοφορούνται τη στιγμή αυτή εξελίξεις καθοριστικές για το μέλλον του Εθνικοσοσιαλισμού.

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΗ

— Στις 5 Απριλίου στο SANTIAGO, γιορτάστηκε από τους Χιλιανούς Εθνικοσσιαλιστές η επέτειος της ίδρυσης του πρώτου Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος στη Χιλή, υπό την παρουσία του φωτεινού παλαιού Συντρόφου MIGUEL SERRANO. Μια χούφτα Συντρόφων το 1932 ίδρυσαν το «MOVIMIENTO NATIONAL SOCIALISTA DE CHILE» (MNS, Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα της Χιλής). Αυτοί που δημιούργησαν το Κίνημα, ήταν φοιτητές και εργάτες, των οποίων το μήνυμα εισακούσθηκε από το λαό.

Οι κύριοι αντίπαλοί του ήταν τα μέλη του «PARTIDO SOCIALISTA DE CHILE» (Σοσιαλιστικού Κόμματος), το οποίο ήταν μαρξιστικής κατεύθυνσης. Στις προεδρικές εκλογές του 1938, υπήρχαν τρεις υποψήφιοι. Ο ένας από τη Δεξιά· ο άλλος από την Αριστερά και ο τρίτος, ήταν Εθνικιστής. Αλλά οι εκλογές δεν ξεκαθάρισαν την κατάσταση.

Έτσι, φθάσαμε στις 4 Σεπτεμβρίου του 1938 χιλιάδες Εθνικοσοσιαλιστών (Σημ.: στη μέρα που έχει γίνει γνωστή στις μνήμες των Χιλιανών Εθνικοσοσιαλιστών ως η σφαγή του «SEGURO OBRERO»), κατέβηκαν στους δρόμους του SANTIAGO. Το επόμενο πρωινό, μια μικρή και επιλεγμένη ομάδα Εθνικοσοσιαλιστών καταλαμβάνει δυο σημαντικά κτίρια· το UNIVERSIDAD DE CHILE και την CAJA DEL SEGURO OBRERO (τράπεζα των ασφαλιστικών καταθέσεων των εργατών). Αυτοί ανέμεναν την υποσχεθείσα βοήθεια από το Στρατό, αλλά προδόθηκαν. Εν συνεχεία, δολοφονήθηκαν. Αυτό ήταν το τέλος του MNS.

Η αναφορά στο MNS και στο ιστορικό γεγονός της σφαγής του SEGURO OBRERO θεωρήθηκε επιβεβλημένη να γίνει από τις στήλες του περιοδικού μας, δεδομένου ότι είναι άγνωστη για τους περισσότερους. (Σημ.: ευελπιστούμε ν' αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες προσεχώς σε κάποιο ειδικό άρθρο).

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Μεγάλος θόρυβος έχει προκληθεί τους τελευταίους δύο μήνες εξαιτίας δηλώσεων ενός απόστρατου στρατιωτικού, του λοχαγού George Bremner σχετικά με τη δράση στον Β' Παγκ. Πόλεμο του θεωρούμενου ως ήρωος ναυάρχου Tony Miers. Με τις δηλώσεις του ο Bremner κατηγορεί ευθέως τον Miers ως εγκληματία πολέμου. Πολλοί δημοσιογράφοι έσπευσαν να κατηγορήσουν τον Bremner ότι «ρίχνει νερό στον μύλο του ιστορικού αναθεωρητισμού» και ότι οι ιδεολογικές του θέσεις είναι «περίεργες» (sic). Όμως αυτός, χωρίς να πτοηθεί, έδωσε μια συνέντευξη στην εφημερίδα Sunday Telegraph όπου περιέγραψε τα συμβάντα της 9ης Ιουλίου 1941 στα ανοιχτά της Κρήτης.

Την ημέρα εκείνη, ο Miers ήταν κυβερνήτης του υποβρυχίου Torday, πάνω στο οποίο είχε επιβιβαστεί μια ομάδα καταδρομέων του στρατού, με επικεφαλής τον Bremner. Ο Miers εντόπισε και κατέστρεψε διαδοχικά τέσσερα καΐκια με ελληνικά πληρώματα τα οποία μετέφεραν Γερμανούς στρατιώτες από την ηπειρωτική Ελλάδα στην Κρήτη. Όταν κατέστρεψε το πρώτο καΐκι ζήτησε από τους επιζώντες, επτά Γερμανούς, να παραδοθούν και τους επιβίβασε στο κατάστρωμα του υποβρυχίου. Εκεί, αφού διέταξε τον Bremner να τους αφαιρέσει τα διακριτικά, τους παρέταξε στη σειρά και τους εξετέλεσε. Όταν ο Bremner διαμαρτυρήθηκε, του πήρε τα διακριτικά των Γερμανών και τον απομόνωσε στο εσωτερικό του υποβρυχίου. Στη συνέχεια, συνέχισε την καταστροφή των καϊκιών, πολυβολώντας όσους επιζώντες προσπαθούσαν να κρατηθούν στην επιφάνεια. Ο Bremner δεν ήταν αυτόπτης μάρτυρας των συμβάντων που επακολούθησαν, αλλά υπάρχει η μαρτυρία του Fritz Ehlebracht, ενός από τους ελάχιστους επιζώντες, οι οποίοι ήταν όλοι Γερμανοί· φαίνεται ότι όλοι οι Έλληνες ναυτικοί σκοτώθηκαν κατά την καταβύθιση των καϊκιών τους ή εξετελέσθησαν από τον Miers. Λέει, λοιπόν, ο Ehlebracht: «Μια μεγάλη οβίδα χτύπησε το καΐκι μας στο κέντρο του περίπου... Δόθηκε η εντολή να εγκαταλείψουμε το σκάφος, αλλά πολλοί στρατιώτες συ-

νέχιζαν να παραμένουν στο κατάστρωμά του. Το υποβρύχιο στάθηκε δίπλα στο καΐκι και ένας Βρετανός αξιωματικός τους διέταξε να επιβιβαστούν σε μια φουσκωτή σχεδία που τους πέταξε. Όταν όλοι μπήκαν στη σχεδία, το υποβρύχιο άνοιξε πυρ εναντίον τους... νομίζω ότι σκοτώθηκαν όλοι».

Ύστερα, το υποβρύχιο έκανε δύο κύκλους γύρω από εμάς, που προσπαθούσαμε να κρατηθούμε στην επιφάνεια του νερού, πολυβολώντας μας. Μερικοί γλυτώσαμε γιατί ήμασταν διεσπαρμένοι σε μεγάλη έκταση. Έπειτα το υποβρύχιο κατευθύνθηκε προς το επόμενο καΐκι...».

Ο Bremner ανέφερε επίσης περιστατικά τα οποία δείχνουν ότι ο Miers μάλλον ήταν ψυχοπαθής· σε μια περίπτωση μάλιστα απείλησε να εκτελέσει και τον ίδιο τον Bremner.

Ο άνθρωπος αυτός ουδέποτε ενοχλήθηκε από κανένα για τα εγκλήματά του. Πέθανε πριν τρία χρόνια, παρασημοφορημένος και τιμημένος. Όμως, η αποκάλυψη της αλήθειας μετά από τόσα χρόνια, μας πείθει για άλλη μια φορά ότι η αλήθεια για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο είναι πολύ διαφορετική από αυτή που μας παρουσιάζεται στις χολυγουντιανές παραγωγές και στο γυαλιστερό χαρτί των πολυδιαφημισμένων «ιστορικών» έργων.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ)

Η είδηση μας έρχεται από την καλά πληροφορημένη, πάνω σε γερμανικά θέματα, «Deutsche National Zeitung»:

«Σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες, περί τις 30.000 από τους 600.000 κατοίκους της Λειψείας έκαναν γνωστό το αίτημά τους για έξοδο από τη «λαοκρατική δημοκρατία» με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο. Αυτό συνέβη ύστερα από το τέλος της Πασχαλινής λειτουργίας, όταν αυτοί που είχαν προσέλθει στους ναούς σχημάτισαν μια αυθόρμητη διαδήλωση στο κέντρο της πόλεως.

»Οι διαδηλωτές βάδιζαν πειθαρχημένα φωνάζοντας: "Θέλουμε να φύγουμε από 'δω!" και "Θάνατος στη λαοκρατική δημοκρατία". Στην αρχή οι εν στολή αστυνομικοί δεν επενέβησαν, ενώ ασφαλίτες με πολιτικά περικύκλωσαν τη διαδήλωση και προσπάθησαν να τη σταματήσουν.

»Οι διαδηλωτές τους απώθησαν φωνάζοντας: "Δεν σας φοβόμαστε πια!" και συνέχισαν να προχωρούν έως ότου εν στολή και ένοπλοι "λαϊκοί αστυνομικοί" τους επετέθησαν με γκλομπ και σταμάτησαν την πορεία, συλλαμβάνοντας πολλούς από τους συμμετέχοντες. Φυσικά το θέαμα αυτό έκανε μεγάλη εντύπωση στους πολλούς Δυτικογερμανούς που βρίσκονταν στην πόλη για να γιορτάσουν το Πάσχα με τους Ανατολικούς συγγενείς τους.

»Δεν χρειάζεται να τονίσουμε πως τέτοια περιστατικά δεν ταιριάζουν με την εικόνα του "ειρηνικά προσανατολισμένου κράτους των εργατών και αγροτών" η οποία γίνεται προσπάθεια να παρουσιάζεται ιδιαίτερα έντονη κατά τη διάρκεια των εορτών...».

ΗΠΑ

Έξι μέλη της Κου Κλουξ Κλαν καταδικάστηκαν σε ποινές φυλακίσεως από μερικούς μήνες έως δύο χρόνια, για επεισόδια που είχαν διαδραματισθεί δέκα ολόκληρα χρόνια πριν, στην πόλη Decatur της Βόρειας Alabama.

Στις 26 Μαΐου 1979, μια ομάδα από μέλη της Κου Κλουξ Κλαν συγκρούστηκαν με νέγρους και Λευκούς κομμουνιστές που διαμαρτύρονταν επειδή ένας 19χρονος νέγρος είχε καταδικαστεί για τον βιασμό τριών γυναικών. Ακούστηκαν πυροβολισμοί και δύο μέλη της Κου Κλουξ Κλαν καθώς και δύο νέγροι τραυματίστηκαν. Ας σημειωθεί ότι ουδέποτε ασκήθηκε δίωξη για τον τραυματισμό των Λευκών.

Ο τοπικός αρχηγός της Κου Κλουξ Κλαν Roger Handley δεν προσήλθε καθόλου στο δικαστήριο, γνωρίζοντας ότι το αποτέλεσμα ήταν προαποφασισμένο αφού ειδικά για τη δίκη αυτή είχαν κληθεί μόνο νέγροι ένορκοι! Καταδικάστηκε ερήμην σε τετράμηνη φυλάκιση.

Όταν πληροφορήθηκε το αποτέλεσμα της δίκης, ο Εβραίος εισαγγελέας Albert Moskowits δήλωσε: «Επιτέλους, απενεμήθη δικαιοσύνη».

Εμείς θα φροντίσουμε να απονεμηθεί πραγματική δικαιοσύνη στο μέλλον και να πάρει ο καθένας ό,τι δικαιούται...

ΙΤΑΛΙΑ

Με μια δίκη που έγινε στις αρχές του χρόνου, απαλλάχθησαν τέσσερις συναγωνιστές οι οποίοι ήσαν έγκλειστοι για πολλά χρόνια στις φυλακές.

Το 1982 ο καθηγητής Paolo Signorelli απαλλάχθηκε από την κατηγορία ότι έδωσε τη διαταγή για τη δολοφονία του δικαστή Occorsio, η οποία είχε γίνει τον Ιούλιο του '76 και για την οποία είχαν καταδικαστεί οι συναγωνιστές Concutelli και Ferro ως αυτουργοί, ο πρώτος σε ισόβια φυλάκιση και ο δεύτερος σε 24 χρόνια. Ο Signorelli όμως παρέμενε στις φυλακές ως «προφυλακισμένος» (για επτά χρόνια!) κα-

τηγορούμενος για την υπόθεση της οργανώσεως N.A.R. (Ένοπλοι Επαναστατικοί Πυρήνες).

Τον Ιανουάριο έγινε επιτέλους η δίκη αυτή με κατηγορούμενους τους Stefano delle Chiaie, Elio Massagrande, Clemente Graziani και Paolo Signotelli. Το ανώτατο δικαστήριο τους αθώωσε για έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων της ενοχής τους.

Ο Signotelli έχει υποστή μεγάλη βλάβη της υγείας του ύστερα από τόσα χρόνια στις φυλακές και αυτή τη στιγμή αναρρώνει στο σπίτι του. Παραμένει όμως πάντοτε αρχηγός του κινήματος Terza Posizione (Τρίτη Θέση). Ο delle Chiaie είχε υποχρεωθεί σε δεκάχρονη αυτοεξορία στη Ν. Αμερική. Η σύλληψή του πριν από ένα χρόνο διατυμπανίστηκε απ' όλα τα μέσα ενημερώσεως (και από τη δικιά μας Ε.Τ.). Για την αθώωσή του, φυσικά, δεν ακούστηκε τίποτε...

● Στα τέλη Φεβρουαρίου μερικοί συναγωνιστές επιχείρησαν να απελευθερώσουν πολιτικούς κρατουμένους των N.A.R. που κρατούνται στις φυλακές Rebbibia στη Ρώμη, χρησιμοποιώντας εκρηκτικές ύλες. Δυστυχώς ανεκαλύφθησαν και συνελήφθησαν από την αστυνομία.

ΓΑΛΛΙΑ

— Στην πόλη Cagne συνελήφθησαν αρκετά μέλη του Συνδέσμου ενάντια στη μετανάστευση. Οι συλλήψεις αυτές είχαν προφανή στόχο να αδυνατίσουν την αντίσταση ενάντια στη μετανάστευση.

— Ο κάτοχος του Νόμπελ Ιατρικής Konrad Lorenz, πέθανε σε ηλικία 85 ετών. Πρόσφατα είχε δημοσιεύσει μια εργασία σχετική με την καταγωγή των κατώτερων φυλών.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

— Ένα νέο νομοσχέδιο έρχεται προς ψήφιση στη Βουλή του Αμβούργου, με την υποστήριξη των Σοσιαλδημοκρατών και των Πράσινων. Σύμφωνα με αυτό, οι ξένοι εργαζόμενοι στο Αμβούργο θα αποκτήσουν δικαίωμα ψήφου στις δημοτικές εκλογές. Αντίθετα, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση της Βόννης διαφωνεί με το νομοσχέδιο, ενώ ο υπουργός Εσωτερικών Μ. Zimmermann δήλωσε πως: «με το νομοσχέδιο αυτό, σε περιοχές όπου υπάρχει μεγάλος πληθυσμός μεταναστών, οι Γερμανοί δεν θα 'χουν πλέον τίποτα να πουν».

— Τον περασμένο Δεκέμβριο, δολοφονήθηκε στο Αμβούργο, από έναν Τούρκο, ένας Γερμανός αστυνομικός. Στο σημείο της δολοφονίας, τοποθετήθηκε, με πρωτοβουλία του Lothar Wrobel, 70 ετών, μέλους του «New Front» και αντιπροσώπου του NSDAP/AO, ένα μνημείο, που γρήγορα γέμισε από τα λουλούδια που άφηνε ο πληθυσμός της πόλης. Πολλοί αστυνομικοί, περιλαμβανομένου και του αρχηγού της Αστυνομίας, συνεχάρησαν τον συναγωνιστή Wrobel. Λίγο καιρό αργότερα, μια αριστερή «αντιφασιστική» οργάνωση, κατέστρεψε σε μια επίθεσή της το μνημείο.

— Τον τελευταίο καιρό έχουν αρχίσει κάποιες διπλωματικές σχέσεις ανάμεσα στην Α. Γερμανία και το Ισραήλ. Πρόσφατη είναι, επίσης, η συνάντηση του Erich Honecker με τον Edoar Bronfman, προέδρου του Παγκόσμιου Εβραϊκού Συμβουλίου. Επομένως, η διπλωματική επανασύνδεση Ισραήλ και Α. Γερμανίας δε φαίνεται να καθυστερεί.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

— 18 μήνες μετά τον θάνατο του Rudolf Hess η Scotland Yard άρχισε να επανεξετάζει τις συνθήκες του θανάτου του. Στοιχεία της ιατροδικαστικής έκθεσης, που μιλά για ίχνη στραγγαλισμού, ήρθα στο προσκήνιο, ενώ περιμένουμε να δούμε τη συνέχεια.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

— Το πρώτο «Σιωνιστικό Συνέδριο», που προτείνει να δημιουργηθεί ένα «Ανεξάρτητο Κράτος της Ιουδαίας», στα κατεχόμενα εδάφη της Ιορδανίας και της Γάζας, έλαβε χώρα τον περασμένο Ιανουάριο στην Ιερουσαλήμ, με την παρουσία πολλών σιωνιστών και χιλιάδων Ισραηλινών της άκρας δεξιάς.

ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΛΑ·Ι·ΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

ΤΟ ΗΘΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

100 χρόνια από τη γέννηση του Αδόλφου Χίτλερ. Μια ιστορική επέτειος ενός κοσμοϊστορικού γεγονότος. Μια ακόμη ευκαιρία για τους εχθρούς μας καπιταλιστές και μπολσεβίκους να αναμασήσουν τις ψευτιές τους, μια ακόμη ευκαιρία να ασχημονήσουν με τρόπο χαρακτηριστικό του ήθους τους και του μικρού τους αναστήματος.

Όπως δημοσιεύθηκε στον Τύπο, στις 5 Απριλίου τοποθετήθηκε αναμνηστική αντιφασιστική πλάκα στο σπίτι που γεννήθηκε ο Χίτλερ, στο Μπραουνάου της Άνω Αυστρίας, παρουσία συνεργείων τηλεόρασης και δημοσιογράφων απ' όλο τον κόσμο. Τα αποκαλυπτήρια της πλάκας, που είναι από γρανίτη των λατομείων του πρώην στρατοπέδου συγκεντρώσεως Μαουτχάουζεν, θα γίνουν στις 20 Απριλίου, 100 χρόνια ακριβώς από τη γέννηση του Χίτλερ. Επάνω της έχουν χαραχθεί οι φράσεις «Για ειρήνη, ελευθερία και δημοκρατία. Ποτέ πια φασισμός. Εκατομμύρια νεκροί προειδοποιούν».

Μια πράξη που δεν πρέπει να έχει παρόμοιά της στην ιστορία κανενός λαού, μια πράξη βάρβαρη, δειλή, πρόστυχη, χαρακτηριστική της Εβραϊκής μνησικακίας. Ούτε οι πιο απολίτιστοι μονάρχες της Ασίας δεν σκέφθηκαν ποτέ να ιεροσυλήσουν στον τόπο όπου γεννήθηκε κάποιος εχθρός τους και μάλιστα τόσα χρόνια μετά. Μια ενέργεια άσβεστου μίσους εναντίον του μόνου πραγματικού επαναστάτη - εκπολιτιστή του αιώνα μας, του ανθρώπου που οραματίσθηκε και αγωνίσθηκε για μια Άρια Ευρώπη, ενωμένη και δυνατή, του ηγέτη που λατρεύθηκε όχι μόνο από τον λαό του, αλλά και από εκατομμύρια Ευρωπαίους που ένιωσαν στην καρδιά τους το κάλεσμα του μεγάλου μηνύματος. Μια ενέργεια που δείχνει τον μεγάλο φόβο που διακατέχει τους εμπόρους των λαών για τη μόνη επαναστατική κοσμοθεωρία, τώρα που νιώθουν πάλι ότι η Ευρώπη ξυπνάει. Γι' αυτό δρακόντεια μέτρα είχαν ληφθεί στο Μπραουνάου για να εμποδισθούν συναγωνιστές να επισκεφτούν το σπίτι όπου γεννήθηκε ο Αδόλφος Χίτλερ, το οποίο σημειωτέον το έχουν μετατρέψει σε παιδικό σταθμό.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ...

Εκλογές έρχονται και όλη η Ελλάδα ζει στο ρυθμό τους. «Βαρυσήμαντες» ομιλίες των αρχηγών των κομμάτων στις μεγάλες πόλεις, περιοδείες βουλευτών στις εκλογικές τους περιφέρειες, τοποθετήσεις «πνευματικών» ανθρώπων, συγκεντρώσεις, αφισοκολλήσεις, «αυθόρμητες» υποδοχές, υποσχέσεις για ρουσφέτια, προσλήψεις, εξαγγελίες έργων, χαρισμοί χρεών, δάνεια, φθηνά αυτοκίνητα, νομιμοποιήσεις αυθαιρέτων, νέα αυθαίρετα, πυρκαγιές, ύποπτες συναλλαγές, εξαγορές, μεταπηδήσεις βουλευτών σε άλλο κόμμα, οικονομικά σκάνδαλα, συμμαχίες, συνασπισμοί, λυκοφιλίες και τόσα άλλα. Κάθε τέσσερα χρόνια ο κοινοβουλευτικός παραλογισμός φθάνει στο αποκορύφωμά του με το οργιαστικό πανηγύρι της προεκλογικής περιόδου. Ο ψηφοφόρος βγαίνει από τη νάρκη του, φανατίζεται, οργίζεται με τις ψευτιές των αντιπάλων κομμάτων, τους βρίζει, υποστηρίζει με πάθος την ακεραιότητα του δικού του, εκτονώνει όλη την καταπίεση και δυσαρέσκεια των τεσσάρων προηγούμενων χρόνων. Νιώθει πάλι σημαντικό πρόσωπο, αφού όλοι τον κολακεύουν για την ψήφο του, παίρνει μια μικρή γεύση της εξουσίας, ψηφίζει αυτούς που τον κοροϊδεύουν ή θα τον κοροϊδέψουν και ξαναπέφτει στον λήθαργο του ανθρώπου που έκανε το δημοκρατικό του «καθήκον» μέχρι τις επόμενες εκλογές, οπότε θα επαναληφθούν πάλι τα ίδια.

Μια μεγάλη αυταπάτη συμμετοχής στην εξουσία και εκλογής κομμάτων, τα οποία ξεχωρίζουν μόνο από τις διαφορές που τους επιτρέπει το σύστημα στα οικονομικά τους προγράμματα.

Μια περίοδος ανάλογη των αρχαίων διονυσιακών και ανατολικών τελετών όπου λαός, δούλοι και εξουσία για ένα σύντομο χρονικό διάστημα γίνονται ίσοι και αφού οι κάτω εκτονώνονταν και γινόντουσαν ακίνδυνοι, επέστρεφαν στα ίδια. Ένα θέαμα κατά το «άρτος και θεάματα» των χρόνων της παρακμής της Ρώμης, μόνο που αυτό είναι πιο επιστημονικό

και αληθοφανές. Το μεγαλύτερο δικαίωμα και καθήκον του σύγχρονου κάτοικου της χώρας μας να διαλέξει ανάμεσα στον Παπανδρέου ή τον Μητσοτάκη!

Η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Είναι γνωστό ότι ο διεθνής Εβραϊσμός φροντίζει να ανακινεί συχνά διάφορα περιστατικά όπου υποτίθεται ότι εδεινοπάθησαν ή εφονεύθησαν Εβραίοι με σκοπό να συντηρεί την εικόνα του αθώου θύματος που υποφέρει από την «κτηνωδία του ναζί δήμιου». Έτσι έχουμε κατά καιρούς διάφορα μνημόσυνα, ανέγερση μνημείων σε μέρη όπου δούλεψαν (!) Εβραίοι και πρόσφατα και την υπόθεση Αλόις Μπρύνερ και Εβραίοι της Θεσσαλονίκης. Το θέμα απασχόλησε για ένα μήνα περίπου όλον τον Τύπο με συνεντεύξεις «επιζώντων», ιστορικές «αναπαραστάσεις» με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, αναλύσεις για τον αντισημιτισμό σήμερα, καθώς και μια ειδική εκπομπή στην τηλεόραση.

Πέραν όμως όλων αυτών, είχαμε και μια πλάγια προπαγάνδα μέσω της τηλεόρασης, στην οποία παρατηρήθηκε μια έξαρση ταινιών με αντιεθνικοσοσιαλιστικό περιεχόμενο. Δηλαδή, οι ταινίες αυτές λειτούργησαν σαν ερεθίσματα που ενίσχυαν και υπενθύμιζαν στο μυαλό των τηλεθεατών το κεντρικό μήνυμα που επί τόσες μέρες τους βομβάρδιζε, δηλαδή τους Εβραίους της Θεσσαλονίκης.

Έτσι, εκτός από την ειδική εκπομπή είχαμε τις εξής ταινίες που μπορούσε να παρακολουθήσει ο τηλεθεατής, όπως τις βρήκαμε στο τηλεοπτικό πρόγραμμα από τις 24 Μαρτίου μέχρι τις 19 Απριλίου. Στις 24 Μαρτίου το «Ένας καταδικασμένος σε θάνατο δραπέτευσε», του Γάλλου Ρόμπερ Μπρεσόν, όπου περιγράφεται η ζωή στο κελί ενός συλληφθέντα από τη Γκεστάπο και η προετοιμασία της απόδρασής του. Στις 28 του ίδιου μηνός το «17 σφαίρες για έναν άγγελο», του Νίκου Φώσκολου. Στις 4 Απριλίου «Η προδοσία», του Κώστα Μανουσάκη, όπου ένας Γερμανός αξιωματικός προδίδει τη φίλη του και καταδιώκεται από τύψεις. Στις 10 Απριλίου το θρίλερ «Το μάτι της βελόνας», του Ρίτσαρντ Μάρκαντ, όπου μια κοπέλα αντιμετωπίζει και εξουδετερώνει έναν Γερμανό κατάσκοπο σε ένα σκωτσέζικο νησί. Στις 18 του ίδιου μηνός τον «Θίασο», του Αγγελόπουλου, ενώ στις 19 προβάλλεται το «Ταμπούρλο», του Φόλκερ Σλέντορφ, με ήρωα ένα παιδί στο Δάντσιχ κατά την εποχή του Μεσοπολέμου. Συγχρόνως προβάλλεται σε επεισόδια το «Πόλεμος και αναμνήσεις», μια φετινή παραγωγή συνέχεια του γνωστού «Άνεμοι του πολέμου» και το ντοκυμανταίρ «Μπαρμπαρόσσα», γνωστό για την «αντικειμενικότητά» του στην παρουσίαση των γεγονότων.

Βέβαια, ελάχιστοι θα αντελήφθησαν ότι όλα αυτά τα έργα (όπου επαναλαμβάνεται μονότονα το ίδιο μοτίβο, του κακού ναζί, του καλού συμμάχου και του αθώου Εβραίου θύματος) μπήκαν ειδικά με άνωθεν εντολή για να ενισχύσουν το κεντρικό θέμα, των Εβραίων της Θεσσαλονίκης. Και φυσικά η πλειοψηφία των ανύποπτων τηλεθεατών θα κατηγορεί με πάθος τον Εθνικοσοσιαλισμό για εγκληματικές πράξεις και θα νομίζει δυστυχώς ότι έχει διαμορφώσει ελεύθερα τη γνώμη της στην «ελεύθερη» κοινωνία μας.

ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΖΑΛ

Στο τέλος, το 1988 κυκλοφόρησε στη Γαλλία ένα βιβλίο γραμμένο από τον Τούρκο πρωθυπουργό Τουργκούτ Οζάλ, με τίτλο «Η Τουρκία στην Ευρώπη», όπου επιχειρείται να παρουσιασθεί η Τουρκία σαν μια αρχαία, πολιτισμένη χώρα, που έδωσε στην ανθρωπότητα αξιόλογους ανθρώπους και έξοχα μνημεία. Βέβαια, για κάποιον που έχει στοιχειώδη γνώση της αρχαίας ιστορίας ή έστω μόνο τη μέση λογική, το βιβλίο αυτό μόνο γέλιο μπορεί να φέρει, καθόσον είναι ολόκληρο μια μεγάλη ανακρίβεια, χαρακτηριστική της ανατολίτικης κουτοπονηριάς.

Οι Τούρκοι, στην προσπάθειά τους να γίνουν αποδεκτοί σαν Ευρωπαίοι, δεν διστάζουν να φτιάξουν δική τους ιστορία, όπου κυριαρχούν οι υποτιθέμενοι πρόγονοί τους, που κατά τη λογική του Οζάλ είναι όσοι κατοίκησαν στα εδάφη που κατέχουν σήμερα αυτοί, όπως οι Χάτες (3000 π.Χ.), οι Χιττίτες (2200 π.Χ.), οι Αμαζόνες, οι Ίωνες και άλλοι. Ας δούμε όμως χαρακτηριστικά αποσπάσματα, αρχίζοντας από την περίοδο του Τρωικού Πολέμου, όπου οι Τρώες εμφανίζονται σαν πρόγονοί τους! «Στην Τροία είμαστε εμείς που κάναμε τον πόλεμο σε συμμαχία με ανθρώπους φερμένους από την ανατολή. Εναντίον του επιδρομέα από το εξωτερικό οι ανατολικοί θεοί μας βοήθησαν». Ή όπου το ελληνικό θαύμα και ο Όμηρος οφείλονται στους Τούρκους. «Από τον συμπατριώτη μας τον Όμηρο (στο βιβλίο τον

γράφει με το τούρκικο όνομα Ομέρ), στον 9ο αιώνα π.Χ. άρχισε στην Ανατολή αυτό που αργότερα θα το ονομάσουν ελληνικό θαύμα». Και συνεχίζοντας ακάθεκτος την αναθεώρηση όλης της ιστορίας, κατηγορεί τους Ευρωπαίους ιστορικούς ότι «μετά την επανάσταση του 1821 είδαν την Ελλάδα σαν την πηγή του πολιτισμού τους, παραγνωρίζοντας το σημείο εκκίνησης αυτού του θαύματος, γιατί ήταν η Ανατολή, η πατρίδα μας», ενώ παρακάτω τους προτρέπει να εγκαταλείψουν τη ρατσιστική ιστορική ανάλυση εις βάρος τους διότι «κανείς στην Α. Ευρώπη δεν είναι τόσο "Αιγαίοι" όσο εμείς. Για να το αντιληφθείτε αρκεί να εγκαταλείψετε μια ιστορική αντίληψη, που σε τελευταία ανάλυση είναι ρατσιστική»! Δεν παραλείπει να «βαπτισθεί» και λίγο χριστιανός (μια και η Ευρώπη είναι χριστιανική), γράφοντας «ο χριστιανισμός πήρε το όνομά του στην Αντιόχεια. Η δράση του Παύλου από την Ταρσό – του συμπατριώτη μας – τον διέδωσε σε όλη την Ανατολή όπου κτίσθηκαν οι επτά πρώτες εκκλησίες».

Αυτά και πολλά άλλα διασκεδαστικά αναφέρει στο βιβλίο του ο Οζάλ, φροντίζοντας να γράφει πολύ λίγα για τους πραγματικούς του προγόνους, τους Σελτζούκους, που μέχρι τον 10ο μ.Χ. αιώνα περιπλανιόντουσαν στις στέπες της Μογγολίας και ούτε καν είχαν ακούσει για Έλληνες, Αιγαίο και Ευρώπη. Πέραν όμως της γελοίας πλευράς αυτής της απόπειρας, υπάρχει πάντα ο κίνδυνος υιοθέτησης αυτών των θεωριών από ιστορικούς που θέλουν να εξυπηρετήσουν τα σχέδια της Τουρκίας. Ας μην ξεχνάμε ότι πρόσφατα είχε εκδοθεί ένα βιβλίο με αρκετά μεγάλη προβολή, όπου υποστηριζότανε ο νέγρικος επηρεασμός στις ελληνικές θεότητες ή ακόμα τις διάφορες εξ ίσου διαστρεβλωτικές θεωρίες Εβραίων ιστορικών, που σκοπό έχουν να εξυπηρετήσουν τις γεωστρατηγικές βλέψεις του Ισραήλ στη Μεσόγειο.

Και δεν είναι τυχαίο το ότι το βιβλίο αυτό εκδόθηκε στη Γαλλία, όπου υπάρχει μια πολυπληθής μειονότητα μουσουλμάνων (μεταξύ των οποίων δυστυχώς και πολλοί Γάλλοι), προλογίζεται δε από τον Γάλλο Φρανσίς Παμάντ, πρόεδρο της οργάνωσης «Ισλάμ και Δύση».

Βέβαια στη Γαλλία ζουν και απολαμβάνουν εκτιμήσεως πολλοί Έλληνες καλλιτέχνες, ποιητές, φιλόσοφοι που όμως δεν ασχολήθηκαν καθόλου με το θέμα, απασχολημένοι όντες στα υψηλά, πνευματικά, οικουμενικά προβλήματα. Όσο δε για το επίσημο ελληνικό κράτος, από εκεί δεν είναι πια να περιμένει κανείς τίποτα, ιδίως τώρα που πλησιάζουν και οι εκλογές.

ΟΙ ΕΘΝΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ ΖΗΤΟΥΝ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Η εθνικιστική έκρηξη των εθνοτήτων στη Σοβιετική Ένωση, όχι μόνο δεν υποχωρεί με τα κατασταλτικά μέτρα που πάρθηκαν από την κομμουνιστική ηγεσία, αλλά συνεχώς επεκτείνεται και σε άλλες μειονότητες, Η Λιθουανία, η Εσθονία, η Λετονία συνταράσσονται από διαδηλώσεις, που αιτήματα έχουν πλέον την πλήρη εθνική τους αυτοδιάθεση και την αντίθεσή τους στη φυλετική επιμειξία με άλλες εθνότητες που προωθείται από την κεντρική εξουσία. Στη Μολδαβία οι ρουμανικής καταγωγής κάτοικοι ζητούν την επαναφορά της γλώσσας και της σημαίας τους, οι Λευκορώσοι, οι Αρμένιοι, οι Τάταροι, οι Ουκρανοί απαιτούν σεβασμό των εθνικών τους δικαιωμάτων. Τέλος, η αναζωπύρωση του θρησκευτικού συναισθήματος, ιδίως των μωαμεθανών, προκαλεί αναταραχές στη Σοβιετική Ασία, όπου ζουν οι Καζάκοι, Ουζμπέκοι και Κιργκίζοι, αλλά και στον Καύκασο και στη Γεωργία όπου έγιναν πρόσφατα πολύνεκρες ταραχές. Ενάντια στον κομμουνισμό που με την καταπίεση προσπαθεί να καταπνίξει κάθε φυλετικό και θρησκευτικό συναίσθημα, αντιλαμβανόμενος τους ανθρώπους μόνο σαν γρανάζια της παραγωγής, αλλά και του καπιταλισμού που τους αλλοτριώνει σε άβουλους καταναλωτές, χωρίς πατρίδα και μέλλον, χαμένους σε ένα πολυφυλετικό πλήθος, οι εθνότητες αντιστέκονται.

Σε πείσμα των δύο κυρίαρχων ιδεολογιών, που από διαφορετικούς δρόμους οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα, οι άνθρωποι θέλουν να ζήσουν όχι σαν απλοί κάτοικοι ενός απρόσωπου κράτους, αλλά μέσα σε μια κοινότητα όπου θα μπορούν να βιώνουν τις ξεχωριστές φυλετικές, θρησκευτικές και πολιτιστικές τους ιδιαιτερότητες.

ΛΙΒΥΗ ΚΑΙ ΗΠΑ

Νέα επίθεση του αυτόκλητου διεθνούς χωροφύλακα «της ειρήνης και του διεθνούς δικαίου», δηλαδή των ΗΠΑ, υπέστη προ καιρού η Λιβύη. Πρόσχημα η δήθεν επιθετική ενέργεια που ήταν έτοιμα να αναλάβουν τα δύο λιβυκά αεροπλάνα εναντίον... του 6ου στόλου και που εντός δευτερολέπτων κατερρίφθησαν. Αφορμή, η δήθεν κατασκευή εργοστασίου χημικών όπλων στο έδαφος της Λιβύης. Αληθινή όμως αιτία η απόπειρα των ΗΠΑ να

τρομοκρατήσει και να συνετίσει τον ένα εκ των δύο θερμοκέφαλων ηγετών του κόσμου, τον Καντάφι, που δεν λέει να σκύψει το κεφάλι στα κελεύσματα των υπερδυνάμεων για την αποδοχή του ρόλου τους ως κυρίαρχων της υφηλίου σύμφωνα με τη μοιρασιά της Γιάλτας και εξακολουθεί να αποτελεί μη ελεγχόμενο αποσταθεροποιητικό παράγοντα στην περιοχή: Ο έτερος τέτοιος ηγέτης είναι φυσικά ο Χομεϊνί.

Πέρα από ενδεχόμενες πολιτιτικές διαφορές, δηλώνουμε απερίφραστα ότι τασσόμαστε αλληλέγγυοι με τους Λαούς της Λιβύης και του Ιράν, τους δύο μοναδικούς λαούς της οικουμένης που δεν συναινούν στο παιχνίδι της κυβέρνησης των υπερδυνάμεων και αγωνίζονται να διατηρήσουν μια αληθινή ανεξαρτησία αναφορικά με τις πολιτικές επιλογές τους.

Ο Καντάφι και ο Χομεϊνί μπορεί να είναι «τρελλοί» και «τρομοκράτες» για τους σκουριασμένους και γηρασμένους ηγέτες της δύσης κι ανατολής, που έμαθαν να λιβανίζουν δουλικά τις μεγαλοπροστάτιδες υπερδυνάμεις, που λυμαίνονται την οικουμένη από τον καιρό του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά για μας τους ταγμένους εχθρούς του κυρίαρχου συστήματος είναι ανθοί που προαναγγέλλουν την Άνοιξη.

ΕΒΡΑΪΚΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

Δεν μας έφτανε το πανηλίθιο σήριαλ οι «άνεμοι του πολέμου», τώρα προβάλλεται η συνέχειά του, με τίτλο «πόλεμος και αναμνήσεις». Ο αναθεωρητής ιστορικός Mark Weber γράφει σχετικά στο φύλλο αρ. 331 του Truth at Last:

«...Αυτή η τελείως φανταστική παραγωγή περιλαμβάνει σκηνές όπως το θάψιμο πτωμάτων εβραίων, που υποτίθεται ότι δηλητηριάστηκαν σε θάλαμο αερίων, σε κοινό τάφο κτ.λ. Αυτή η συγκεκριμένη σκηνή γυρίστηκε στη Γιουγκοσλαβία, ενώ οι περισσότερες σκηνές που δείχνουν στρατόπεδα συγκεντρώσεως γυρίστηκαν στο Auschwitz - Birkenau. Είναι η πρώτη φορά που το στρατόπεδο χρησιμοποιείται για γύρισμα ταινίας.

»Και οι δύο ταινίες βασίζονται σε μυθιστορήματα με τα ίδια ονόματα, γραμμένα από τον Herman Wouk, έναν φανατικό σιωνιστή, ο οποίος προσπαθεί να κάνει τους εβραίους τον άξονα γύρω από τον οποίο θα πρέπει να περιστρέφεται η αμερικανική και η παγκόσμια ιστορία.

»Ο Wouk χρησιμοποιεί λίγα πραγματικά ιστορικά γεγονότα για να δώσει αξιοπιστία στην τερατώδη προπαγάνδα του.

»Ένας βιβλιοκριτικός της Daily Telegraph του Λονδίνου περιέγραψε περιληπτικά το στυλ του "Wouk: "Περίμενα οι 1.042 (!) σελίδς του νέου βιβλίου του Wouk να είναι άλλο ένα βαρετό εβραϊκό έπος. Δυστυχώς είχα δίκαιο".

»Τα εκατομμύρια των τηλεθεατών του "πολέμου και αναμνήσεων" θα υποβληθούν και πάλι σε μια προπαγάνδα η οποία παραμορφώνει στο έπαρκο κάθε ιστορική αλήθεια.

»Θα ξαναδούν τον αντιγερμανικό φανατισμό των "ανέμων του πολέμου". Ο γερμανικός λαός εμφανίζεται σαν ένα σύνολο απελπιστικά απροσάρμοστων και με σοβαρές διαταραχές χαρακτήρα ακόμη. Οι Εβραίοι από την άλλη μεριά παρουσιάζονται όλοι χωρίς καμμία εξαίρεση σαν ζεστοί, ευαίσθητοι και θαυμάσιοι άνθρωποι οι οποίοι χωρίς καμμία αιτία γίνονται θύματα ανεξήγητων διωγμών».

Εμείς ελπίζουμε ότι η Ε.Τ. θα καταλάβει ότι έχει ήδη προβάλλει αρκετές βλακείες και δεν χρειάζονται άλλες.

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

— Στην «Καθημερινή» της Κυριακής έγραψε προ μηνών άρθρο ο βουλευτής της Ν.Δ. και τέως υπουργός Παιδείας Ι. Βαρβιτσιώτης. Το άρθρο είχε τίτλο: «Τα σχολικά βιβλία στην υπηρεσία της πασοκικής προπαγάνδας» και αναφέρετο σε βιβλία σχετικά με την ιστορία και την πολιτική αγωγή, που διδάσκονται οι Έλληνες μαθητές σήμερα. Η όλη συλλογιστική του άρθρου αυτού ήταν πως μέσα από τα σχολικά βιβλία επιχειρείται μαρξιστική προπαγάνδα. Μια εβδομάδα μετά τη δημοσίευση αυτή υπήρχε μια πολύ ενδιαφέρουσα απάντηση στο άρθρο του κ. Βαρβιτσιώτη.

Η απάντηση αυτή προήλθε από την ομάδα των καθηγητών, που είχε εργασθεί για τη σύνταξη των βιβλίων και έλεγε πως τουλάχιστον αστεία είναι αυτά, που ισχυρίζετο ο γράφων, αφού τα πιο πολλά από τα βιβλία αυτά είχαν εγκριθεί επί κυβερνήσεων Ν.Δ., ένα δε από αυτά είχε εγκριθεί από τον ίδιο τον κ. Βαρβιτσιώτη, που ήταν τότε υπουργός Παιδείας. Στην απάντηση αυτή των καθηγητών φυσικά δεν υπήρχε ανταπάντηση. Η «αστεία» αυτή ιστορία όμως είχε και συνέχεια, συνέχεια αληθινά ενδιαφέρουσα. Αντί ο κ. Βαρβιτσιώτης να σωπάσει, ως όφειλε μετά από την τεράστια αυτή «πολιτική γκάφα», με θράσος δημοσιεύει τον Μάιο το ίδιο αυτό άρθρο σε μηνιαίο περιοδικό του χώρου της Νέας Δημοκρατίας...

— Ο συντάκτης αυτού του σχολίου είχε την τύχη στο παρελθόν να «απολαύσει» ψευδόμενο, πάλι για θέματα Παιδείας, τον κ. Βαρβιτσιώτη. Συγκεκριμένα το 1985, στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας και σε ομιλία του στο Γύθειο ο κ. Βαρβιτσιώτης κατηγορούσε το ΠΑΣΟΚ πως κατήργησε την εγκύκλιο (δεν ενθυμούμαι αριθμό) του υπουργείου Παιδείας, που είχε εκδοθεί για πρώτη φορά από τον Γεώργιο Παπανδρέου, εγκύκλιο που απαγόρευε την πολιτική στα σχολεία. Η αλήθεια όμως ήταν «λίγο» διαφορετική. Την εγκύκλιο αυτή δεν είχε καταργήσει το ΠΑΣΟΚ, είχε καταργήσει ο ίδιος ο κ. Βαρβιτσιώτης σαν υπουργός Παιδείας επί κυβερνήσεως Γεωργίου Ράλλη... Το ακροατήριό του όμως δεν γνώριζε τίποτε από αυτά και έτσι αντί να τον γιουχάρει, τον χειροκροτούσε...

— Τελειώνοντας την αναφορά αυτή δεν μπορώ παρά να αναφερθώ σε ένα χαρακτηριστικό σημείο αυτού του άρθρου. Γράφει λοιπόν ο κ. Βαρβιτσιώτης: «Θα αναφέρουμε τέλος από τη σελ. 33 του βιβλίου της Α' Γυμνασίου το απόσπασμα: «Οι Εβραίοι δεν έχουν να επιδείξουν σημαντικά πολιτιστικά επιτεύγματα. Η σπουδαιότερη προσφορά τους στον πολιτισμό ήταν ότι καθιέρωσαν τη λατρεία ενός Θεού. Αξιόλογο έργο της εβραϊκής γραμματείας είναι η Βίβλος. Η παράγραφος ολόκληρη αδικεί τον εβραϊκό λαό και την προσφορά του. Αγνοείται τουλάχιστον η λυρική του ποίηση και υποβαθμίζεται η σημασία του μονοθεϊσμού στην παγκόσμιο ιστορία». Αυτά γράφει ο πρώην υπουργός της Ν.Δ. θιγόμενος βαθύτατα για την "αδικία" εις βάρος των Εβραίων, χωρίς όμως να μας λέει ούτε λέξη για το ποια είναι τα πολιτιστικά επιτεύγματα των Εβραίων (που πράγματι είναι ασήμαντα), χωρίς να μας λέει λέξη για τη «λυρική τους ποίηση», ποίηση τουλάχιστον αστεία αναφερόμενη στο πώς ο ένας Εβραίος έκλεψε την περιουσία του αδελφού του με ένα πιάτο φακή, πώς ο ένας Εβραίος έκλεψε τη γυναίκα του άλλου (Σολομών) και πώς έκαμαν τις σφαγές των Ελλήνων (Μακαβαίοι).

— Μόνο μια λέξη, μόνο μια απάντηση τελειώνοντας: ΝΤΡΟΠΗ!

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΑΥΤΑΠΑΤΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΙΣ ΔΕΞΙΕΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Στο επόμενο τεύχος

LEON DEGRELLE

— Ο LEON DEGRELLE ήταν και είναι μια από τις κορυφαίες φυσιογνωμίες της Ευρωπαϊκής Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας. Αρχηγός του κόμματος των Ρεξιστών πριν στον πόλεμο, στρατηγός των WAFFEN SS, στη διάρκεια του πολέμου, ζει σήμερα στην Ισπανία σε αναγκαστική εξορία από την Πατρίδα του, το Βέλγιο. Στον LEON DEGRELLE είναι αφιερωμένο το επόμενο τεύχος του περιοδικού μας.

— Ακόμα στο τεύχος Ιουνίου της Χρυσής Αυγής μπορείτε να βρείτε ένα επίκαιρο πολιτικό άρθρο σχετικό με τις εκλογές που έχει τίτλο: «ΕΚΛΟΓΕΣ: Η απάτη των «ποσοστών».

— Έπίσης ένα αποκαλυπτικό άρθρο για τον Παγκοσμίως γνωστό Αλ. Σολζενίτσιν. Ένα άρθρο που αποδεικνύει πως ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας είναι κάτι «παραπάνω» από απλός αντικομμουνιστής.

ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ

ΛΑΪΚΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Για Εθνική Αξιοπρέπεια και Λαϊκή Δικαιοσύνη

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ